Ἀμβιάδης Τομωάνης.

ΛΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "BENIAMIN O ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Αρ. 66

~~96~~

~~Π/4 αρ. 243~~

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

ΛΥΡΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΛΕΣΧΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

ΛΥΡΙΚΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Τῷ Ἀναγνωστηρίῳ ὁ Βενιαμὶν
προσφορὰ Ἀμπιβιάδου Τσαμωάνη.
9/11 1879 Ap. 9.

ΑΕΣΧΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Mes premiers vers sont d'un enfant ;
Les seconds d'un adolescent ;
Les derniers à peine d'un homme.

A. DE MUSSET.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ ΠΕΡΡΗ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ.

1875

ΤΩ ΦΙΛΩ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΩ ΒΥΖΑΝΤΙΩ

—

Ἐνθυμεῖσαι, Ἀναστάσιε, τοὺς ὡραίους ἐκείνους τῆς πρώτης καὶ καλλίστης ἡμῶν νεότητος χρόνους, καθ' οὓς, δεκαεπτέτεις μόλις τοῦ Πανεπιστημίου φοιτηταὶ — ἀληθινοὶ ὅμως — ἀνερριχώμεθα τὴν πρωΐαν, πρὶν ἢ ἔτι σημάνῃ τῶν παραδόσεων ἡ ὥρα, εἰς τὰς θυμοσπάρτους πλευρὰς τοῦ Λυκαβητοῦ, ἵνα τρυφήσωμεν θεώμενοι ἔνθεν μὲν ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον, ἐκεῖθεν δὲ τὴν πόλιν ἀφυπνοῦσαν ὑπὸ τὸν διαφανῆ πέπλον τῆς ἑωθινῆς ὁμίχλης;

Ἐνθυμεῖσαι τὰς ἠρέμους ἐκείνας καὶ πλήρεις γοητείας ἑσπέρας, ὅσας διηρχόμεθα ὑπὸ τὰς πυκνὰς σκιάδας τῶν δενδροστοιχιῶν τοῦ βασιλικοῦ κήπου, ἀμύθητον ἔχοντες τὴν φλυαρίαν, λογοκοποῦντες καὶ ἀπαγγέλλοντες στίχους, ἐν ἀθῴᾳ δὲ παιδικῇ πονηρίᾳ ὁτὲ

μὲν τοὺς ἰδίους ἡμῶν ὡς μεταφράσεις τοῦ Λαμαρτίνου καὶ τοῦ Οὐγκὼ ὑποβάλλοντες, ὁτὲ δὲ ταύτας ἐν κομποῤῥήμονι μετριοφροσύνῃ ὡς πρωτότυπα ἡμῶν ἔργα πρὸς στιγμὴν ἀσμενιζόμενοι;

Ἐνθυμεῖσαι, τέλος, τοὺς νυκτερινοὺς ἐκείνους ποιητικοὺς ἀγῶνας, τὰ στιχοδρόμια οὕτως εἰπεῖν ἐκεῖνα, ἡμῶν καὶ τῶν ἄλλων φίλων, ὧν τῇδε κακεῖσε διεσκόρπισε τῶν καιρῶν ἡ φορὰ ὅσους δὲν ἐξωστράκισεν ὁ φθόνος καὶ ἡ ἰδιῶτις μοχθηρία, καθ' ἃ κυρτοῦντες ἐφ' ὁλοκλήρους ὥρας τοὺς νεαροὺς ἡμῶν αὐχένας ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ ζευγνύμενοι ἀγογγύστως ὄπισθεν τεσσάρων ὁμοιοκαταληξιῶν, ἐδαπανῶμεν τῆς σχολῆς ἡμῶν τὰς στιγμὰς εἰς σφυρηλασίαν αὐτοσχεδίων τετραστίχων, καὶ ἐμεγαλοφωνοῦμεν κατόπιν

καὶ ἠγωνιζόμεθα περὶ πρωτείων, καὶ ἐψηφοφοροῦμεν μάλιστα, οὐχὶ διὰ σφαιριδίων — τὸ σύνταγμα τοῦ 1864 δὲν εἶχεν ἔτι ψηφισθῇ — ἀλλὰ διὰ ψηφοδελτίων, κατὰ τὸ παλαιὸν σύστημα;

Ὡραῖοι χρόνοι ἐκεῖνοι! χρόνοι νεότητος, χρόνοι πολλῶν ἐλπίδων καὶ μερίμνης ὀλίγης.

Ἂν τοὺς ἐνθυμεῖσαι, καὶ τοὺς ἐνθυμεῖσαι βεβαίως, διότι ὧραι τοιαῦται δὲν λησμονοῦνται μέχρι καὶ τάφου, εἰς πολλὰς τῶν σελίδων τοῦ ἀνὰ χεῖράς σου βιβλίου θέλει προσμειδιάσει ἐπινεύουσα ἡ μνήμη σου.

Τὸ μειδίαμ' αὐτὸ θηρεύων, σοὶ προσφέρω τὴν συλλογὴν ταύτην, ἐν ᾗ ἀπεταμίευσα ὅ,τι ἐκ τοῦ ψυχικοῦ τῆς πρώτης μου νεότητος βίου περιεσώθη, ἀδιάφορον μὲν ἴσως τοῖς ἀδιαφόροις, φίλον ὅμως, ὡς ἐλπίζω,

τοῖς φίλοις, μεθ' ὧν συνέζησα τὸν βίον ἐκεῖνον, τὸν πρῶτον καὶ κάλλιστον καὶ πάσης ἄγευστον πικρίας.

Ἂν δὲ, φυλλομετρῶν τὸ βιβλίον, σταματήσῃς πού καί που ἀλλόφρων τὸ βλέμμα σου, καὶ αἰσθανθῇς ἀναγινώσκων ταχύτερόν τινα τῆς καρδίας σου παλμὸν, οἷον ἠχὼ τῶν παλαιῶν μας ἐκείνων, τῶν παιδικῶν, ἔχω ἀμοιβὴν πολὺ τῆς προσφορᾶς μου ὑπερτέραν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1875.

ΑΓΓ. ΒΛΑΧΟΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ

1854—1860

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ" ΛΕΣΒΙΟΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ 'ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ'
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Ἂν χύνεις πῦρ μὲ τ' ὄμμα σου γνωρίζεις;
Γνωρίζεις ἂν λαλοῦσα πυρπολεῖς;
Ἂν τὸ γνωρίζῃς, τί μᾶς ἀτενίζεις;
Ἂν τὸ γνωρίζῃς, τί μᾶς ὁμιλεῖς;

Τὸ ἀγνοεῖς, ὦ κόρη, καὶ φλογίζεις
καὶ ὅταν βλέπῃς καὶ ὅταν λαλεῖς·
εὐεργεσίαν ἴσως τὸ νομίζεις,
ἔλεος τῆς ψυχῆς σου τῆς καλῆς.

Μήπως γνωρίζει ἄρα, ὅταν στέλλῃ
ὁ ἥλιος τὸ φῶς εἰς τὰς σκιάς,
ὅτι φακὸς ὑέλου ἴσως θέλει

ἀνάψει εἰς τὴν γῆν πυρκαϊάς,
καὶ μεταβάλει εἰς φλογώδη βέλη
μόνον τὸ φῶς ἀκτῖνός του μιᾶς;

(1855)

ΟΝΕΙΡΟΝ

Εἰς τὴν ἀγκάλην τὴν λευκήν σου
χθὲς βράδυ, φίλη, ἐκοιμώμην,
καὶ εἶχον κάλυμμα τὴν κόμην,
τὴν βοστρυχώδη καὶ χρυσῆν σου.

Μεθύων, φρικιῶν, ἀσπαίρων
ὑπὸ τὴν θέρμην τῆς πνοῆς σου,
ἄνω ἱπτάμην τῶν αἰθέρων,
ἄνω τῆς γῆς καὶ τῆς ἀβύσσου.

Δὲν ἠσθανόμην, ἡ ζωή μου
ἂν ἔῤῥεεν ἢ ἂν ἐστάθη,
ἢ ἂν ἐξήρχετο πνοή μου
ἀπὸ τοῦ στήθους μου τὰ βάθη.

Ὤ! εἴθ' ὁ ὕπνος αἰωνίως —
ὕπνος γλυκὺς!—νὰ μὲ κατεῖχε,
καὶ τέρμα του αὐτὸ νὰ εἶχε
ὁ ἄχαρις,... ὠχρός μου βίος!

Πλὴν ἦσαν ὅλα ὄναρ,... πλάνη·
βραχὺς ὁ ὕπνος ἦτο, φίλη,
κ' ἐνῷ τὸ ὄνειρον μ' ἐκήλει,
καὶ ἡ ἐξέγερσις ἐφάνη.

Ἔσβυσ' ἡ πλάνη. — Αἱ ὀδύναι
εἶνε πικρότεραι, γλυκεῖαι
ἀφοῦ μᾶς τέρψουν εὐφροσύναι.
Εἶνε πικραὶ δὶς αἱ πικρίαι!

(1857)

Ο ΥΜΝΟΣ

Εἶδες τ' ἄστρα ὠχρὰ τὴν σελήνην
πῶς κυκλοῦσιν, ὦ φίλη, τὸ βράδυ;
Εἰς νυκτὸς ἠκροάσθης γαλήνην
τῶν ἐντόμων τὸ σμῆνος πῶς ᾄδει;

Εἰς ὡραίαν Μαΐου πρωΐαν
εἶδε, φίλη, τὸ μέλαν σου ὄμμα
ν' ἀνακλᾶται εἰς δρόσον νυκτίαν
τ' οὐρανοῦ τὸ σαπφείρινον χρῶμα;

Δὲν σ' ἐφάνη, τὸν ὕμνον τοῦ πλάστου
ὅτι ψάλλουν καὶ τ' ἄστρα συγχρόνως,
καὶ τὰ ἔντομα, ὡς καὶ ἑκάστου
φύλλου ἄνθους ἡ δρόσος ἀφώνως;

Ὦ, καὶ ὅμως τὸν ὕμνον ἐκεῖνον
ὑπερβαίνει ἓν βλέμμα σου μόνον,
πρὸς τὸν πλάστην του ὕμνον ἐκχύνον,
θεῖον ὕμνον!... δι' ἤχων ἀφώνων!

Ὅσον, φίλη, τὸν πλάστην του ψάλλει
ἕν σου βλέμμα, τῆς φύσεως πάσης
δὲν τὸν ψάλλουσιν ἴσως τὰ κάλλη,
οὔτ' ὁλόκληρος ἴσως ἡ πλάσις.

(1856)

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΕΙΣ ΚΟΡΗΝ

Τ' ἄστρα, φίλ', ἡ λάμψις σβύνει
ἑνὸς μειδιάματός σου
καὶ ὠχρὰ φεύγ' ἡ σελήνη
εἰς τὸ πῦρ τοῦ βλέμματός σου.
Ξένον ἔχει φῶς ἐκείνη,
πλὴν τὸ ὄμμα σου τροφὸς
τοῦ φωτὸς εἶνε, καὶ χύνει
πῦρ αὐτόφωτον καὶ φῶς.

Οἱ μικροὶ μικροί σου πόδες
ἄνθη εἰς τὴν γῆν γεννῶσι,
καὶ πᾶν χόρτον εἶν' εὐῶδες,
ὅταν οὗτοι τὸ πατῶσι.
Δι' αὐτὰ πλὴν δόξα πόση,
ἂν τινὰ μὲ ἁπαλὴν
χεῖρα δρέψῃς, νὰ κοσμῶσι
τὴν ξανθήν σου κεφαλήν!

Πᾶν σου κίνημ' ἁρμονία,
μουσικὴ πᾶσά σου φράσις,
καὶ θαῤῥεῖ τις πῶς μαγεία
κοσμεῖ ὅ,τι πλησιάσῃς.
Εἰς τὰς χάριτας ἂν μία
ἔμελλε νὰ προστεθῇ,
σοῦ φιλτάτη ἄλλη ποία
ἤθελε προτιμηθῇ;

(1854)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Η ΜΟΥΣΙΚΗ

—

Τί ἐσκόπει τῶν ἀγγέλων
ὁ θεὸς τὴν γλῶσσαν στέλλων
εἰς τὴν γῆν μας;
Ἔνδον ζοφεροῦ κευθμῶνος
ἔῤῥιψε τὴν μαύρην μόνος
ὕπαρξίν μας,

καὶ χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ
τὸ μηδὲν, ἐὰν νὰ ζήσῃ
ἐπεθύμει,
«Σοὶ δωροῦμαι», εἶπε, «βίον»,
καὶ ζωὴ μεστὴ δακρύων
ἦν ἑτοίμη.

Διατὶ μὲ τὰς δυνάμεις
τοῦ νοός του νὰ τὸν κάμῃς
τὰς ἀβύσσους
τῆς ζωῆς νὰ καταρᾶται,
κ' εἰς ὡραίους νὰ πλανᾶται
παραδείσους;

Εἰς χρυσᾶ νὰ φθάνῃ νέφη,
κ' εἶτα κατηφὴς νὰ στρέφῃ
κάτω τ' ὄμμα,
βλέπων τὴν ζωὴν πῶς ἔχει,
ἵνα κλαίων καταβρέχῃ
μαῦρον χῶμα;

Πλὴν.... παρήγορόν του θείαν
ἔστειλες τὴν ἁρμονίαν
νὰ τὸν τέρπῃ·
πίπτοντα νὰ τὸν ἐγείρῃ,
κ' ἐκ τοῦ χάους νὰ τὸν σύρῃ,
ἐν ᾧ ἕρπει.

Μουσική! δώρημα θεῖον,
ἱκανὸν καὶ τῶν θηρίων
ν' ἁπαλύνῃς
τὰς καρδίας,.... Ὤ! ὁποίας
εἰς τοῦ βίου τὰς πικρίας
τέρψεις χύνεις!

Πόσους πόνους μας κοιμίζει,
πόσας λύπας νανουρίζει
ἡ πνοή σου!
Εἰς τὸν οὐρανὸν μᾶς αἴρει,
κ' εἰς χρυσᾶς χώρας μᾶς φέρει
παραδείσου.

Λησμονεῖ τις τοῦ θανάτου
τὴν μορφὴν, καὶ τὰ δεινά του
ὅλα σβύνουν,
καὶ ἐλπίζει αἰωνίως
τέρψεις, μουσικὴ.... καὶ βίος
νὰ τῷ μείνουν.

Πλὴν... ταχέως σβύν' ἡ πλάνη!
Τὴν πορείαν της λαμβάνει
τὴν προτέραν
ἡ ζωὴ,.... κ' ἐνῷ κρατεῖται
εἰς τὸ σκότος, ἐνθυμεῖται
τὴν ἡμέραν!

Ἐμπαιγμὸς καὶ σὺ τῆς μοίρας;
Μόλις τ' οὐρανοῦ τὰς θύρας
μᾶς ἀνοίγεις,
τὰς συγκλείεις, μᾶς ἀφίνεις,
καὶ ὡς ὄνειρον ταχύνεις
νὰ μᾶς φύγῃς!

Διατί ὁ βίος μία
νὰ μὴν ἦνε ἁρμονία,
μία μόνη;....
Συνεχὴς, γλυκεῖα,.... ὅπου
νὰ ροφῶνται τοῦ ἀνθρώπου
ὅλ' οἱ πόνοι; (1856)

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Κ' ἔθαλλον χθὲς εἰσέτι,
ὅπως τὸ ῥόδον θάλλει,
τὰ νεαρά μου ἔτη,
τὰ νεαρά μου κάλλη!

Πόσος παρῆλθε χρόνος;
Μόλις στιγμὴ βραχεῖα,
κ' ἔγειν' ἡ τέρψις πόνος
καὶ ἡ χαρὰ πικρία.

Ὀσφραίνεσαι τὰ ῥόδα,
ὅταν ἐγκλείουν μύρα,
κ' ἔπειτα μὲ τὸν πόδα
πατεῖς τὰ μύρων στεῖρα!

Ἀφοῦ τ' ἁρπάσῃς θάλλον
ἐκ τῆς ῥοδωνιᾶς του,
ὡς προτιμῶν τῶν ἄλλων
ὅλων τὰς καλλονάς του,

καὶ ὀσφρανθῇς ἁπλήστως
τῶν νέων του χειλέων,
τὸ ῥίπτεις ἀχαρίστως,
ὡς ἄχρηστόν σοι πλέον!

Καὶ οὐδὲ κἂν σοὶ μέλει!...
Τ' ἀπήλαυσες, καὶ ἄλλος
ἂς χαίρεται, ἂν θέλῃ,
τὸ μαρανθέν του κάλλος!

Εἰς τὴν ὁδὸν τὸ ῥίπτει
ἡ χείρ σου ἀπανθρώπως,
κ' ἵνα τὸ λάβῃ κύπτει
τότ' ἕκαστος ἀκόπως.

Καὶ τὸ πατοῦσι τόσοι
ἀνθρώπων τότε πόδες,
χωρὶς νὰ μεριμνῶσι,
ῥόδον ἂν ἦν εὐῶδες!

Ἰδοὺ ἡ μοῖρα ποία
τοῦ κάλλους, τῶν χαρίτων,
παντὸς ὅ,τι μαγεία
ἐπὶ τοῦ κόσμου ἦτον.

Μαγεῦον ν' ἀποθνήσκῃ,
νὰ ζῇ πρὸς τοῦτο μόνον,
καὶ τέρμα νὰ εὑρίσκῃ
ἀπελπισίαν,.... πόνον!...

(1857)

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ

ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ ΤΩ ΒΥΡΩΝΙ.

Ὦ ἥλιε τοῦ νέου μας ποιητικοῦ αἰῶνος,
ὅστις, κινῶν τὸ λάβαρον αἱματηροῦ ἀγῶνος,
περὶ τὴν νέαν σου ὀσφὺν ἐζώσθης σπάθην μαχητοῦ,
κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔδυσας, ἐλευθερίας μάρτυς!
Ὦ σὺ, οὗτινος τ' ὄνομα ἀνέγραψεν ὁ χάρτης
ὡς ἥρωος ὁ τῆς Κλειοῦς, τῆς Ἐρατοῦς ὡς ποιητοῦ!...

Δέξαι λιτὸν θυμίαμα τοὺς ταπεινούς μου στίχους.
Δέξαι ὡς ὕμνον ταπεινῆς νευρᾶς τοὺς πρώτους ἤχους,
ὃν ψιθυρίζει νεοσσὸς εἰς τ' ὄνομά σου τὸ γλυκύ.
Ἂν καλλονῶν τ' ἀνάθημα κριθῇ παρ' ἄλλων στεῖρον,
εἰς τὸν ναόν σου πλὴν ἐγὼ τὸ ἀναρτῶ, ὦ Βύρων·
ἂν εἵμαρται νὰ μαρανθῇ, ὤ! κἂν ἂς μαρανθῇ ἐκεῖ.

(1858)

ΕΜΑΡΑΝΘΗ

Ἡ ὡραία κεφαλή της μὲ δεκαοκτὼ Ματῖων
εἶχε μόλις στεφθῆ τ' ἄνθη·
ἦτο κάλλους ἄνθος μόνη,
ἡ ταλαίπωρος Θεώνη,
πλὴν.... τὴν ἤγγισεν ἡ μοῖρα, ὡς ὁ σκώληξ θάλλον ἴον,
κ' ἐμαράνθη!

Τὸ παρθενικόν της στῆθος μόλις τὸν παλμὸν τὸν πρῶτον
τῆς ἀγάπης συνῃσθάνθη·
ἡ παρθένος της καρδία
πρὸς τὸν βίον ἐμειδία,
πλὴν.... κατίσχυσε τῆς μοίρας ἡ ζηλεία τῶν ἐρώτων,
κ' ἐμαράνθη!

Μὴ τῶν κήπων σου μᾶς ῥίπτῃς, Πλάσα, εἰς τὴν γῆν τὰ κάλλη,
τὰ ἀμάραντά των ἄνθη.
Ἐδῶ θὰ φθονήσ' ἡ μοῖρα
τὰ μαγευτικά των μύρα,
ἐδῶ, μόλις ἡ πνοή της ἕκαστον αὐτῶν προσβάλῃ,
ἐμαράνθη!

Ἄνθος εἶνε ἡ νεότης, ἄρωμα τὸ κάλλος εἶνε!
Μόλις τὶς τ' ἀγνὰ ὡσφράνθη
καὶ ἡμίκλειστά του χείλη,
ἔφθασεν εὐθὺς κ' ἡ δείλη
τῆς ζωῆς του, καὶ ματαίως κράζεις: «Ἄνθος θάλλον μεῖνε.»
Ἐμαράνθη!

Ἂν ἀπέθανες, Θεώνη, ἥσυχος σὺ κἂν ὑπνώττεις,
καὶ σὲ σκέπουν πένθιμ' ἄνθη·
πλὴν.... ποῦ ἄφησες ἐκεῖνον,
ἔρμαιον δεινῶν καὶ θρήνων,
οὗτινος ὁ βίος ἤδη ἔγειν' Ἅδης, κ' ἡ νεότης
ἐμαράνθη;

(1857)

ΕΠΙ ΤΗ ΘΑΝΗ

ΤΗΣ ΗΘΟΠΟΙΟΥ ΡΑΧΗΛ.

Λοιπὸν ἀπέθανες καὶ σύ, θεότης τῆς σκηνῆς;
Ταλαίπωρε!... ὅλ' οἱ λαοὶ τῆς γῆς διημφισβήτουν
τὸ νὰ σ' ἀκούσουν μόνον,
καὶ δὲν ἐπήρκεις τὰς ψυχὰς αὐτῶν νὰ συγκινῇς.
Ὅλου τοῦ κόσμου ἄπληστοι οἱ κάτοικοι σ' ἐζήτουν,
νὰ χύνῃς εἰς τὰ στήθη των τὴν φρίκην καὶ τὸν πόνον,...
—Τόρα δὲν σὲ ζητεῖ κανεῖς!

Ὦ! σὲ ζητεῖ τὸ θέατρον, πλὴν μάτην σὲ ποθεῖ!
Μάτην μὲ δάκρυα τὴν γῆν ἡ Μελπομένη λούει
τοῦ τάφου τοῦ ψυχροῦ σου·
μάτην τὸ δάκρυ τῆς θεᾶς, ναί, μάτην θὰ χυθῇ!
Πλὴν.... τί ν' ἀκούῃς δάκρυα; ἀπέκαμε ν' ἀκούῃ
ἐκ τῆς σκηνῆς τῶν θεατῶν τὰ δάκρυα τὸ οὖς σου,
—ἥσυχον τόρ' ἂς κοιμηθῇ!

Ποσάκις πίπτουσαν νεκρὰν σ' ἐδέχθη ἡ σκηνὴ·
ποσάκις ἐξηπάτησες τὸ ὄμμα τοῦ θανάτου,
ἐκπνέουσα καὶ ζῶσα!
Καὶ τόρα δὲν κατώρθωσες τὰ τόσον ἀπηνῆ
νὰ ἀπατήσῃς, ὦ Ῥαχήλ, καὶ πάλιν βλέμματά του;
—Πλὴν πῶς, ἀφοῦ παρέλυσεν ἡ μαγική σου γλῶσσα
κ' ἔσβυσ' ἡ θεία σου φωνή;

Τάλαινα γύναι! τῶν νεκρῶν τὴν μοῖραν θὰ φθονῇ
ὅστις καὶ ἅπαξ ἔτυχε ν' σ' ἴδῃ, καὶ ν' ἀκούσῃ
τὰ χείλη σου τὰ θεῖα.
Τέρπε κἂν τόρα τοὺς νεκροὺς, μοναδικὴ γυνὴ,
παῖζε τὴν Φαίδραν εἰς αὐτοὺς, καὶ τότε λησμονοῦσι
ὅτι τὸν Ἅδην κατοικοῦν, κ' ἡ μαύρη του σκοτία
τοῖς εἶνε ἧττον σκοτεινή.

(1858)

ΗΓΑΠΗΣΑ;

—

Ὤ! δὲν ἠγάπησα ποτέ! ἦσαν γλυκεῖα πλάνη
τὰ πάθη μου κ' οἱ πόνοι μου, γλυκὺ τοῦ νοῦ μου πλάσμα·
ὁ Ἔρως εἰς τὰ στήθη μου κατῴκησε μ' ἐφάνη,
πλήν... μοὶ ἐφάνη,.. πλὴν τερπνὸν ἦσαν τὰ πάντα φάσμα.

Ποτέ μου δὲν ἠγάπησα! τοὺς στεναγμούς μου μάτην
ἐξέχυσα, τὸν ἔρωτα ματαίως κατηράσθην!...
Πόσας ὠνόμασα σκληρὰς, καὶ ἤμην εἰς ἀπάτην,
εἰς πόσας εἶπον «σ'ἀγαπῶ», καὶ ὅμως δὲν ἠράσθην!

Ποτέ σου δὲν ἠγάπησες, ταλαίπωρε καρδία!
Πῦρ δὲν ἠσθάνθης ἔρωτος ποτὲ νὰ σὲ θερμάνῃ,
καὶ ἔρωτα ἐνόμισες ὅ,τι στιγμῆς γλυκεῖα
καὶ μάγος ἦτο ἔκστασις, ὅ,τι στιγμῆς ἦν πλάνη!

Ἀναίσθητος καὶ ἀπαθὴς διῆλθες ἐν τῷ μέσῳ
σφοδρᾶς καὶ κομπορρήμονος παθῶν ἀνεμοζάλης,
πλὴν εἰς τὸν στρόβιλον αὐτῶν δὲν μ' ἄφησες νὰ πέσω,
δὲν ἔπαυσες ἀτάραχος ὡς πρότερον νὰ πάλλῃς.

Ὦ! οἴκτου ἓν μειδίαμα καὶ χλεύης θὰ ἐγείρῃ
βεβαίως ἡ ἀθῴα σου αὐτὴ ὁμολογία.
Ἂν ἄλλος πλὴν, καρδία μου, προσμειδιῶν σ' οἰκτείρῃ,
καὶ σὺ ἐκεῖνον οἴκτειρε καὶ ἀλαζὼν μειδία.

Βεβαίως δὲν ἠγάπησα. Θερμὸν, κοχλάζον αἷμα
δὲν ἔῤῥευσ' εἰς τὰ στήθη μου τ' ἀναίσθητα εἰσέτι,
οὔτε σειρῆνος μαγικὸν καὶ χύνον φλόγας βλέμμα
κατώρθωσε τὰ νέα μου νὰ σαγηνεύσῃ ἔτη.

Λάτριν τῆς ἂν μ' ἐπρόσμενεν ἡ μήτηρ τῶν Ἐρώτων,
ἂς ὀργισθῇ προσβλέπουσα τοῦ στήθους μου τὸν πάγον·
ἂς ἐκπλαγῇ πῶς ἔμεινα ἀναίσθητος κ' ὑπνώττων
ἐμπρὸς τῶν καλλονῶν αὐτῆς, τῶν φίλτρων της τῶν μάγων.

Πλήν,... ἂν μειδίαμα ποτὲ ῥοδοβαφῶν χειλέων
φρικίασιν δὲν ἔχυσε καθ' ὅλον μου τὸ σῶμα,
ἂν εἰς τὸ στῆθός μου ποτὲ δὲν συνῃσθάνθην καῖον
νὰ στέλλῃ βέλος φλογερὸν καλῆς παρθένου ὄμμα·

ἂν τῆς πραγματικότητος ὁ κόσμος δὲν παθαίνῃ
τῆς ἀπαθοῦς καρδίας μου τὰς τακτικὰς κινήσεις,
πλὴν ἄλλος κόσμος φανταστὸς τὴν θάλπει, τὴν θερμαίνει,
καὶ τοὺς παλμούς της ἅπαντας ἀναστατοῖ ἐπίσης!

Ποσάκις, ὅτ' εἰς ῥεμβασμοὺς ἵπτατ' ὁ λογισμός μου,
τῆς κύκλω μου πεζότητος τὸν χαλινὸν ἐκπτύων,
διέβλεπον κ' ἐθαύμαζον εἰς σφαίραν ἄλλου κόσμου
φάσμα ὡραῖον, μειδιῶν, καὶ τῷ προσεμειδίων!

Ποσάκις τῆς ἀΰλου του μορφῆς τὰ θεῖα κάλλη
θαυμάζων, ἐπεθύμησα νὰ ἤμην ὅμοιός του,
κ' ἠσθάνθην τὴν καρδίαν μου ταχύτερον νὰ πάλλῃ,
κ' ἠσθάνθην ἔνδον μου παλμοὺς αἰσθήματος ἀγνώστου!

Τὴν θείαν του αὐτὴν μορφήν, ἣν μόνος εἶχον πλάσει,
ποσάκις ἐθεώρησα κ' ἐθαύμασα συγχρόνως,
κ' ἐνώπιόν της ἔκθαμβος ἐν μυστικῇ ἐκστάσει
ἠσθάνθην ὅτι μ' ἔδακνε τοῦ ἔρωτος ὁ πόνος!...

Ἠγάπησα τὴν ἄΰλον σκιὰν τῶν ῥεμβασμῶν μου,
τῆς φαντασίας μου τὸ ὂν ὡς ἤθελον λατρεύων,
εὐπρόσδεκτον τὴν προσφορὰν νομίζων τῶν παλμῶν μου,
καὶ ἀμοιβαίως εἰς αὐτοῦ τὸν ἔρωτα πιστεύων.

Ἐγεύθην κ' ἐγὼ ἔρωτος, πλὴν ἦτο θεῖος ἔρως
ἐκεῖνος, ὅστις εἵμαρτο τὰ στήθη μου νὰ σείσῃ,
ὅστις τὸν πάγον ἔμελλεν—ἔστω καὶ παρακαίρως—
τοῦ στήθους μου ὑπὸ παλμῶν ἁγνῶν τὸ πῦρ νὰ λύσῃ!

Πόσας τῶν συγκινήσεων αὐτῶν μου θὰ ἐφθόνει
τῶν εὐφλογίστων καρδιῶν τοῦ κόσμου τούτου μία!...
Πόσας τοιούτου ἔρωτος αἱ τέρψεις καὶ οἱ πόνοι
θὰ ἔθελγον, ὡς ἄγνωστος τοῦ Πλάστου ἀμβροσία!

Καὶ ὅμως... δὲν ἠγάπησα, οὔτ' αὕτη ἡ ἀγάπη
σποδὸν θ' ἀφήσῃ ἂν σβεσθῇ εἰς τὰ ψυχρά μου στήθη·
τοῦ βίου μου ὁ πρῴην ῥοῦς οὐδόλως μετετράπη,
κ' ἡ παλαιά μου ἄγνοια θὰ μείνῃ νέα λήθη.

(1858)

ΕΛΕΓΕΙΑ

ΕΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΖΑΛΟΚΩΣΤΑΝ

Ὅταν εἰς κλίνην βασάνων σ' ἐπάτει ὁ ποῦς τοῦ θανάτου,
κ'ἔβλεπες ἴσως ἐμπρός σου τὸ χαῖνον τοῦ τάφου σου στόμα,
ἴσως μειδίαμα ἓν τὰ ὠχρά σου ἐφαίδρυνε χείλη,
κ' ἕνα παλμὸν εὐφροσύνης ἠσθάνθη τὸ κρύον σου στῆθος.
Ἴσως, Γεώργιε, εἶδες ἑπτὰ χερουβὴμ νὰ σκιάζουν
μὲ τὰ χρυσᾶ των πτερὰ τὴν ψυχρὰν τοῦ θανάτου σου κλίνην,
καὶ σ' ἀπεκοίμισαν μ' ἕν των βαυκάλημα, ὅπως πολλάκις

τὰ ἀπεκοίμισες σὺ, ὅτε ἦσαν μικρὰ ἔτι βρέφη.
Ἴσως ἐκπνέων ἐθάῤῥεις γλυκὺν ὅτι γεύεσαι ὕπνον!
—Ὦ! εὐτυχίας κἂν ἦτο στιγμὴ ἡ ἐσχάτη σου ὥρα,
καὶ τὴν ὑστάτην ἐκπνέων πνοήν σου ὑπῆρξες εὐδαίμων.
Μέχρι πυθμένος τὸ πόμα κενώσας δεινῶν καὶ πικρίας,
εὗρες ἐντὸς τῆς ἰλύος ῥανίδα κἂν μέλιτος μίαν,
καὶ τῶν ἑπτά σου ἀγγέλων ἡ θέα ἀπέκρυψεν ἴσως
τὴν ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὰν τοῦ θανάτου σου ὄψιν!
Ναί!... πλὴν καὶ τοῦτο θὰ ἦτο πολλὴ διὰ σὲ εὐτυχία!
Δὲν μᾶς ἀφίνει εὐκόλως ἡ μοῖρα ἐκστάσεων ὥρας,
οὔτ' ἐπιτρέπει στιγμὰς ἀμιγεῖς πικριῶν νὰ γευθῶμεν.
Τίς οἶδεν ἂν, ὅταν σὺ, τῶν ἑπτά σου θανόντων ἀγγέλων
βλέπων φαιδρὸς τὰς σκιὰς, ἐλησμόνεις τὸ νύγμα τοῦ πόνου,
τίς οἶδεν, ἂν δὲν σ' ἐφώνει ὁ ὄγδοος ζῶν ἄγγελός σου,
καὶ, εἰς τὰ νέα του χείλη τὴν φλέγουσαν χεῖρά σου θλίβων,
δὲν σ' ἀνεκάλει παρὸν θλιβερὸν, θλιβερώτερον μέλλον;
Τίς οἶδεν, ἂν τῆς καλῆς σου συζύγου ἓν κρύφιον δάκρυ,
πίπτον ἀπὸ τοῦ ὑγροῦ ὀφθαλμοῦ της ἐπὶ τῆς μορφῆς σου,
ἐκ τῶν στηθῶν σου βαρὺν, ἀλγεινὸν στεναγμὸν δὲν ἀπέσπα;
Ὦ!, κ' εἰς τοῦ τάφου τὸ χεῖλος λοιπὸν δὲν σ' ἀφῆκεν ἡ μοῖρα;
Εἴμαρτο δάκρυ πυρὸς νὰ ὑγράνῃ τὸ ὄμμα σου δύον,
καὶ μηδεμίαν χαρᾶς σου στιγμὴν νὰ γευθῇς ἄνευ λύπης;
Σ' εἵμαρτο τάφους ἑπτὰ ν' ἀνορύξῃς, ταλαίπωρε φίλε,
τέκνα ἑπτὰ προσφιλῆ εἰς τῆς κάλπης τὸ βάθος νὰ ῥίψῃς,
καὶ τοῦ ὀγδόου σου τέλος αἱ χεῖρες τὸν σὸν ν' ἀνασκάψουν!
Τίς φθονερὸς τῶν ἰχνῶν σου κατόπιν ἐβάδιζε δαίμων,
καὶ τῆς πικρίας τὸ ὄξος σ' ἐπότιζε μόλις γελῶντα;
Τίς;... Ὦ! ὁ δαίμων ἐκεῖνος, ὁ πᾶν τὸ ὡραῖον μαραίνων,

ὁ διαλύων μὲ μίαν πνοὴν του στιγμὰς εὐτυχίας,
ὁ ἐπιχαίρων εἰς ἄλγους κραυγὰς, εἰς λυγμοὺς στεναζόντων,
ὁ μ' ἀγωνίας φωνὰς κοιμιζόμενος καὶ ἀφυπνώττων,
ὁ τὴν ὑστάτην πνοήν μας ῥοφῶν ὡς οὐράνιον νέκταρ,
καὶ εἰς τὸ δύον μας ὄμμα τερπόμενος ν' ἀντανακλᾶται
ἡ ἀπαισία, ἀλλὰ μειδιῶσα μορφή του,—ἡ μοῖρα.
Ὤ, ναί! ἡ μοῖρα. Ἀπαίσιον φάσμα, ἀλλ' ὅμως ὑπάρχον.
Τὸ καταρώμεθα ὅλοι,... τὰ χείλη μας τὸ βλασφημοῦσι...
πλὴν,φεῦ! εἰς μάτην· ἐνῷ βλασφημεῖ τῶν ἀνθρώπων ἡ γλῶσσα,
σχίζει τὰ χείλη αὐτῶν σιδηροῦς ὁ βαρὺς χαλινός της!
—Ἕνεκα ἆρά γ' ἡμῶν τὸ φρικτὸν αὐτὸ φάσμα ἐπλάσθη,
ἢ μήπως χάριν ἐκείνου οἱ ἄνθρωποι πάντες ὑπάρχουν,
ὅπως ὑπάρχῃ βορὰ διαρκὴς εἰς τὸ ἄπληστον τέρας;
Ἴσως τὸ δεύτερον!.....
—Ὤ! σ' ἐθρηνήσαμεν ὅλοι, Γεώργιε. Φίλιον ὄμμα
τοῦ μνήματός σου τὴν πλάκα μὲ ἄφθονον ἔῤῥανε δάκρυ,
καὶ ἂν τὸ σῶμά σου μνήματος χοῦς ἐπεκάλυψεν ἤδη,
πλὴν τὴν γλυκεῖάν σου μνείαν ἡ μνήμη μας ὅλων ξενίζει,
καὶ θὰ ξενίζῃ ἀκόμη πολλῶν, καὶ μὴ φίλων σου, μνήμη
τοῦ Ποιητοῦ σου τοὺς στίχους, καὶ τ' ὄνομα τοῦ ποιητοῦ των.

(1858)

ΩΔΗ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΣΚΑΡΒΕΛΗ

—

I

Τίς μοῖρα πικρὰ σοὶ ἐπέκλωσε, Μοῦσα,
τοῦ τάφου ἡ ἄχαρις πλὰξ νὰ σ' ἐμπνέῃ,
τὴν στείραν σιγήν σου νὰ λύῃς θρηνοῦσα,
κ' εἰς χείλη τὸ δάκρυ σου τάφων νὰ ῥέῃ;

Ὤ! χθὲς ποιητοῦ ἔτι ἔῤῥανες τάφον
μ' ἓν δάκρυ θερμὸν, μ' ἓν μελάμφυλλον ῥόδον.
Μὴ ῥίπτῃς τὸ πένθος ἀπὸ τῶν κροτάφων·
ἀκούεις; ἠχεῖ πάλιν πένθιμος κώδων.

Ἂν δάφν' εἰς ἐκεῖνο τὸ μέτωπον ἦτον,
ὤ! ἥρως δάφνην κ' ἐδῶ διακρίνω...
Μαζὺ ἂς δεθοῦν οἱ διπλοῖ στέφανοί των,
κ' εἰς τοῦτο τὸ δάκρυ ἂς λήξῃ ἐκεῖνο.

II

Λοιπὸν ἦτο πεπρωμένον, ὦ μεγάθυμε Σκαρβέλη,
εἰς ἀργίαν νὰ περάνῃς τὸν πολύμαχόν σου βίον!
Τῶν ἐχθρῶν πρὸς τοῦτο ἆρα σοῦ ἐφείσθησαν τὰ βέλη,
ἢ μὴ ἔπρεπε τοιοῦτο εἰς τοὺς ἄθλους σου βραβεῖον;

Ἴσως!... Ὅτε εἰς τὰς φλόγας τῶν πολέμων εἰσεπήδας,
κ' εἰς τὰ ὦτά σου ἐβόμβουν αἱ πυκναὶ τῆς μάχης σφαῖραι,
χεὶρ ἀπέτρεπεν ἀγγέλου τῶν ἐχθρῶν σου τὰς βολίδας,
ἐνδοξότεραι διότι σὲ ἀνέμενον ἡμέραι.

Ὅτε ἱερολοχίτης μαύρην ὕψωσες σημαίαν,
κ' ἱερὸν ἐζώσθη ξίφος ἡ νεανικὴ ὀσφύς σου,
εἶχεν ἁγιάσ' ἡ χείρ του τὴν ἁγίαν σου ῥομφαίαν,
καὶ τὸν θάνατον ἐχθρῶν σου δὲν ἐπλήρωσ' ἡ θανή σου.

Τοῦ ἐνδόξου μας ἀγῶνος πάντοτ' ἐπρωταγωνίστεις,
εἰς τὸν πυρετὸν τῆς μάχης ἦσο μεταξὺ τῶν πρώτων,
κ' εἰς τὰ χείλη σου τ' ὡραῖον σύνθημα: «Πατρὶς καὶ Πίστις»
ἀντελάλει μὲ τοῦ λάλου πυροβόλου σου τὸν κρότον.

Ὦ! ἐμάγευον τὸ οὖς σου οἱ τῶν χαλκοστόμων ἦχοι,
κ' ἐπολέμεις μὲ τὸ μύρον τῆς πυρίτιδος μεθύων,
ὅτε πορθητὴς διέβης τῆς Τριπόλεως τὰ τείχη,
κ' εἰς τὸ Ναύπλιον εἰσῆλθες νικητοῦ σημαίαν σείων.

Ποία ὅμως φλὸξ ἁγία τὴν καρδίαν σου ἐπλήρου,
ὅτε εἷς διακοσίων, πλὴν ὁμοίων σου, ἑταίρων,
ὥρμησες βαρβάρων στίφη σχίζων ἀπὸ τοῦ Φαλήρου,
καὶ ζωὴν εἰς ἀδελφούς σου πολιορκουμένους φέρων!

Ἔτρεξες καὶ εἰς τὴν Χίον.... εἰς τὴν φίλην σου πατρίδα·
πλὴν τὸ δάκρυ της ἡ μοῖρα δὲν σ' ἀφῆκε νὰ σπογγίσῃς,
κ' ἐπανέκαμψες μ' ἓν βάρος,... φεῦ! μὲ μόνην τὴν ἐλπίδα,
ὅτι θὰ θραυσθοῦν κ' ἐκείνης αἱ αἱμόφυρτοι ἁλύσεις.

III

Κ' ἔζησες,... ὅμως ὡραιοτέρας
στιγμὰς σ' ἐφύλαττεν ὁ Θεός·
εἰς σὲ ἀπέκειτο ἡ ἠὼς
λαμπρᾶς ἡμέρας!

Σὲ ἐλευθέρων θεσμῶν ὁ χάρτης
νὰ λάβῃ ἔμελλεν ἀρχηγόν·
—κάλλιστος ἦτο αὐτὸς ἀγὼν,
καὶ σὺ ὁ μάρτυς!

Πλὴν, τὶ ἐδώρεις, Σκαρβέλη, τότε,
καὶ τὶ ἀφίνεις τόρα θανών;
Τότε ἐλπίδας,... τόρα δεινόν.
—Χρόνοι προδόται!

Καὶ σὺ, ταλαίπωρε, ὡς γλυκείας
ἔτυχες ἔκτοτε ἀμοιβῆς
εἰς νάρκην ἄσημον νὰ τριβῇς
μακρᾶς ἀργίας.

IV

Κ' ἔζησες,... πλὴν λησμονηθεὶς, σὺ ὅστις εἰς τῆς μάχης
τὰς συμπλοκὰς πρῶτος ὁρμῶν μὲ αἵματα ἐβράχης,
κ' ἐμέτρεις τὰ θραυσμένα σου μέλη διὰ πληγῶν.
Σ' ἀφῆκαν εἰς τὸν οἶκόν σου νὰ ζήσῃς ἰδιώτης,
διότι τοῦ ἀγῶνός μας ὑπῆρξες στρατιώτης,
διότι τοῦ Συντάγματος σὲ εὗρον ἀρχηγόν!

Ὦ! μή.... ὤ, μὴ μνησικακῆς ψυχὴ σεπτὴ, ἁγία.
Εἶνε συρμὸς ὡς ἀμοιβὴ τῶν ἄθλων ἡ ἀργία,
καὶ τῆς ἀργίας αἱ τιμαὶ, ἡ δόξα, ὁ χρυσός·
Τὶ πρός σε, ἂν 'λησμόνησαν σὲ γίγαντα οἱ νάνοι;
Σὲ τῆς αἰωνιότητος θὰ στέφῃ ἡ στεφάνη,
κ' ἐκείνων οὐδὲ τὄνομα θ' ἀκούεται ποσῶς!

(1859)

ΑΛΛΟΤΕ

—

Πόσον αὐτὸ τὸ ἄλλοτε εἶνε γλυκύ!
Ἄλλοτε ἦτο δι' ἐμὲ παράδεισος
ὁ κόσμος ὅλος· ἄλλοτε οἱ ἄνθρωποι
ἀγγέλων στίφη ὅλοι μοὶ ἐφαίνοντο·
ἄλλοτε....—πλὴν πρὸς τί αὐτὸ τὸ ἄλλοτε;
Εἶνε γλυκὺ τὸ ἄλλοτε, πλὴν καὶ πικρόν!
Ὁπόταν τὸ παρόν σου ἦνε μάχαιρα
ἀμφίστομος περῶσα τὴν καρδίαν σου,
ὅταν τὸ ὄμμα σου ἐστείρευσε θρηνοῦν,
καὶ κλαίῃ πλέον μόνη ἡ καρδία σου,
ὅταν οἱ γέλωτες τῶν ἄλλων κ' αἱ χαραὶ
ἦν' ἐριννύες εἰς τὴν μαύρην σου ψυχὴν,
ὅταν,—ὡς δαίμων τοῦ κακοῦ—κατήντησες

τὴν ξένην εὐτυχίαν νὰ ἐπιθυμῇς
νὰ καταστρέφῃς,... ὅταν μόνος πόθος σου
ἦνε νὰ ἴδῃς ὅλον καταῤῥέοντα
τὸν κόσμον πρὸ τῶν ἀπλανῶν σου ὀφθαλμῶν,
ὁπόταν τέλος ἡ ζωὴ σὲ φαίνεται
φόρος βαρὺς, παρὰ τοῦ πλάστου μας τεθεὶς
ποτὲ ἐπὶ τοῦ ἀναισθήτου μηδενὸς,
εἰπέ, εἰπέ.... τί σ' ὠφελεῖ τὸ παρελθὸν,
καὶ τί πρὸς σὲ, ἂν ἄλλοτ' εὐδαιμόνησες;
Τί σ' ὠφελεῖ, ἂν ἄλλοτε ἠδύνασο
τὸν βίον τῶν ἀγγέλων μ' ἀδιάφορον
νὰ ἀτενίσῃς ὄμμα κ' ὑπερήφανον;
Εἶνε ὡραῖον, ναί! τὸ παρελθόν μου,... πλὴν
ὅπως καὶ μόνον φαίνετ' ἀσχημότερον
πλησίον του τὸ μαῦρόν μου παρόν!... λαμπρὰς
χύνει ἀκτῖνας ἡ ποτὲ ὡραία μου
ζωὴ, ἀλλὰ τὰς χύνει ὅπως φαίνεται
σκοτεινοτέρα ἡ παροῦσα μοῖρά μου.
Ἀνάμνησις σπανίως μᾶς παρηγορεῖ.
Ἢ θ' ἀναξέσῃ οὐλωμένα τραύματα,
ἢ θὰ ἐγγίσῃ, ὡς ἡ πέτρα τῆς κολάσεως,
τὰς αἱμασσούσας τοῦ παρόντος μας πληγάς.
Ὦ πλάστα!... ἂν τὸ ὑψηλόν σου θέλημα
ἦνε νὰ πάσχῃ εἰς τὴν γῆν ὁ ἄνθρωπος,
νὰ χύνῃ ἐπ' αὐτῆς τὸ φλέγον δάκρυ του,
καὶ τὸν αἰθέρα νὰ πληροῖ μὲ στεναγμοὺς,
ὤ! ἄφες,.... ἄφες τον νὰ κλαίῃ, νὰ θρηνῇ....
τὸν θρόνον σου νὰ θυμιάζῃ μὲ λυγμοὺς,

μὲ στεναγμοὺς, μὲ βλασφημίας, μὲ ἀρὰς,...
ἀλλ'.... ὤ! ἂς ἀφαιρέσῃ κἂν τὴν μνήμην του
ἡ χείρ σου πλάστα, ἥτις τῷ τὴν ἔδωκε!
Τὴν μνήμην,.... ἥτις ὡς πνοὴ κακοποιοῦ
καὶ χαιρεκάκου δαίμονος ἀναφυσᾷ
τοῦ παρελθόντος τὴν θερμὴν ἔτι σποδὸν,
καὶ ὁ ἐντός της κεκρυμμένος που σπινθὴρ
φλόγ' ἀναδίδει αἴφνης καὶ πυρκαϊὰν
ἀνάπτει εἰς τὰ στήθη μας!... Ναί! δαίμονος
εἶνε πνοὴ τοῦ ἄλλοτ' ἡ ἀνάμνησις,
εἴτε ὡραῖον εἶν' ἐκεῖνο ἢ πικρόν.
Δὲν εἶνε ἡ σκιὰ τοῦ παρελθόντος μας
ποτὲ δροσώδης.... Δυστυχῆ θνητὲ, ποτὲ
ὑπὸ τὰς ἀναμνήσεις σου μὴ κάθησαι!
Ἂν μειδιῶσι, μή!... θὰ σὲ σπαράξωσιν.
Ἂν ἦνε πάλιν κατηφεῖς.... τί τ' ὄφελος;...

(1857)

Η ΓΡΑΙΑ ΝΕΟΤΗΣ

—

Πόσας καρδίας νεαρὰς, ἀκμαίας μόλις εἶδον,
νὰ τὰς κοιμίζῃ εὔλαλος μαΐου ἀηδὼν,
νὰ τὰς κυκλῶσιν εὔθυμοι σωρεῖαι χρυσαλλίδων,
νὰ τὰς μεθύσκῃ τῆς ζωῆς ὁ εὔοσμος ῥοδών·

καὶ ὅμως μὲ τὸ μέτωπον πλῆρες ὠχρῶν ῥυτίδων
μελαγχολῶσαι νὰ πατοῦν τοῦ γήρως τὸν οὐδόν,
καὶ κατηφεῖς, ἀντὶ χρυσῶν καὶ χαροπῶν ἐλπίδων,
μὲ μνείας νὰ διέρχωνται τοῦ βίου τὴν ὁδόν.

Ὦ, ναί! ὁδοὺς δυστυχιῶν εἶχεν αὐτὰς ἐγγίσει,
καὶ πρώϊμοι ὡρίμασαν, τὸ θέρος των πρὶν φθάσῃ,
γηράσασαι πρὶν ἢ χαροῦν τὸ ἔαρ τὸ γλυκύ!

Οὕτως ἓν μῆλον εὔχαρι, πρὶν ἢ τὸ ἔαρ σβύσῃ,
πίπτει πολλάκις ὥριμον χωρὶς νὰ ὡριμάσῃ,
διότι... εἰς τὰ στήθη του εἶς σκώληξ κατοικεῖ.

(1858)

ΕΠΙ ΤΗ ΘΑΝΗ

ΤΗΣ ΝΕΑΝΙΔΟΣ ΣΟΦΙΑΣ Π....

Δὲν θ' ἀπομάθῃς νὰ θρηνῇς, ταλαίπωρέ μου Μοῦσα·
τὸ δάκρυ δὲν θὰ ξηρανθῇ εἰς τὸ θαμβόν σου ὄμμα,
ἡ εἱμαρμένη ἔγραψεν εἰς τάφους νὰ θρηνῇς.
Σὺ, ὅταν θραύεται κενὸς βίου κρατὴρ θρηνοῦσα,
σὺ, ὅταν πλήρους χύνεται προώρως, φεῦ! τὸ πόμα,
νὰ κλαίῃς πρὸ τῆς κύλικος καὶ πλήρους καὶ κενῆς.

Ὦ! ἔστω κἂν, ἂν πάντοτε μόνον κενὸν κρατῆρα
εἶχες ὡς θέμα σου, ἐὰν ἡ πτέρυξ τοῦ θανάτου
δὲν ἔθραυε τὴν κύλικα, πρὶν ἢ ἐκκενωθῇ.
Πλὴν θραύει καὶ ἰσοχειλὲς τὸ κύπελλον ἡ μοῖρα,
ὡς τ' ἄνθος πρὶν ἢ τ' ἀδελφὰ ἀνοίξῃ πέταλά του,
ὡς τῆς μηλέας τὸν καρπὸν, πρὶν μῆλον κἂν κληθῇ.

Ἦτο εἰσέτ' ἰσοχειλὲς τὸ πόμα τῆς ζωῆς σου,
καὶ ἴσως νέκταρ ἦν γλυκὺ, ταλαίπωρε Σοφία....
Ὦ!.... νέκταρ ἦτο, εἰ δὲ μὴ δὲν ἤθελε χυθῇ.
Εἶν' εὔθραυστος κ' ἐφήμερος ὁ κάλυξ τοῦ ναρκίσσου,
πλὴν ἡ ἰτέα τῶν νεκρῶν αἰῶνας ζῇ ὀρθία,
διότι μᾶς κοσμεῖ αὐτὸς, κ' ἐκείνη μᾶς πενθεῖ.

Ὦ! ἐμειδίας ἔτι χθὲς, καθὼς ἡ ἀθωότης,
μειδίαμα ἀνέκφραστον ἀγγέλου ἢ νηπίου,
κ' ἤρχιζε μάχας τ' ὄμμα σου νὰ προκαλῇ παλμῶν·
ἀλλὰ ὑπῆρξε διὰ σὲ ἡ λάμψις του προδότις,
κ' εἰς τὰς ἀθῴας καλλονὰς τοῦ νεαροῦ σου βίου
τὸν παραβλῶπα εἵλκυσε τῆς μοίρας ὀφθαλμόν.

Ὅτε φαιδρὰ εἰς στρόβιλον φαιδροῦ χοροῦ ἐσκίρτας
κ' εἰς τὴν ὡραίαν κόμην σου τὴν καστανὴν ἀνήρτας,
ῥόδα πλαστὰ εἰς στέφανον δεθέντα πρὸ μικροῦ,
πρὸ τῆς ῥοδίνης σου μορφῆς ῥόδον πλαστὸν ὠχρία,
κ' ἦτο τερπνὴ ἀντίθεσις,... πλὴν τόρα εἶν' ἀλλοία,
ὅτ' ὑπερέχουν τὰ πλαστὰ τοῦ ἀληθοῦς,... νεκροῦ!

Καὶ σὺ νεκρά;.... ὁ θάνατος καὶ σοῦ μοῖρα ἐσχάτη;
Πῶς ὄχι; ὅ,τι σ' ἔδωκαν αἱ χεῖρες τῶν χαρίτων
ἦσαν ἐπὶ τοῦ μνήματος προνόμια σκληρά,
ἀφοῦ σκοπῇ ὁ πλάστης μας τοῦ Πλούτωνος τὰ κράτη
νὰ καταστήσ' εἰς τοὺς νεκροὺς τερπνὰ καὶ προσφιλῆ των
κοσμῶν αὐτὰ μὲ τ' ἄνθη μας, ὡς σὺ, τὰ νεαρά.

Ὤ! τί τὰ στέλλει εἰς τὴν γῆν, ἀφοῦ μέλλον πικρόν των,
ἀφοῦ ὡς κλῆρος των ταχὺς μνῆμ' ἄωρον ἐγράφη,
ἀφοῦ πρὶν κἂν ἀνθήσωσιν εὐθὺς μετανοεῖ;
Μὴ τοὺς θανόντας ἀγαπᾷ καὶ προτιμᾷ τῶν ζώντων,
μὴ τῷ ἀρέσκουν ὡς βωμοὶ πρὸς αἶνόν του οἱ τάφοι
μὴ στεναγμῶν τὰ ὦτά του εὐαρεστῇ πνοή;

Φεῦ! τίς γνωρίζει ποῦ σκληρὰ τὸν φέρει εἱμαρμένη;
Τίς οἶδε τίνος μαύρης γῆς τὸν ἔπλασε τὸ χῶμα;
Γνωρίζει μόνον ὅτι ζῇ, καὶ κλαίει.... καὶ πονεῖ.
Ἀκούει ἄλλους στένοντας, ὅταν αὐτὸς δὲν στένῃ,
βλέπει μὲ ὄμματα θολὰ θολὸν τὸ ξένον ὄμμα,
καὶ ἂν δὲν κλαίῃ ἑαυτὸν, δι' ἄλλους, φεῦ! θρηνεῖ.

(1859)

ΤΟΙΣ ΙΤΑΛΟΙΣ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΕΝ ΒΙΛΛΑΦΡΑΝΚΑ ΕΙΡΗΝΗΝ

—

Ὄνειρον οἱ τύραννοί σας, ὄνειρόν των μόνον εἶχον
ὅτι ἐθνικὸς θ' ἀνάψῃ τὰς καρδίας σας ἀγών,
καὶ ἐπὶ στηθῶν θαῤῥοῦντες ὅτι κάθηνται ἀψύχων,
δὲν ἠσθάνοντο ἐπάνω ὅτι κάθηνται φλογῶν.

Πλὴν τῆς Λομβαρδίας εἶπον τὰ χλοοστεφῆ πεδία,
ἂν τοῖς ἦτο προφητεία τ' ὄνειρον αὐτὸ πικρά,
ἂν εἰς τὄνομα «πατρίς μου» πᾶσα ἰταλοῦ καρδία
μένει ἀπαθὴς, πρὶν μείνῃ ὑπὸ μόλυβδον νεκρά.

Ἀμερίμνως ἡ Αὐστρία εἰς τὰ στήθη σας ἐπάτει,
τόσον ὁ τοῦ ἀετοῦ της ὄνυξ ἦτο δυνατὸς,
καὶ τὰ σπλάγχνα σας ἀσπλάγχνως ἐντρυφῶσα νὰ σπαράττῃ,
ἐλησμόνει ὅτ' ὑπῆρχε καὶ εἷς γάλλος ἀετός.

Ἐλησμόνει ὅτ' ὑπῆρχεν εἷς τοῦ Βοναπάρτου κλάδος,
καὶ ἡ μνεία τοῦ Μαρέγκου εἶχε δι' αὐτὴν σβεσθῆ·
ἀλλ' ἐπὶ τῆς αἱμοφύρτου τῆς Μαγέντης πεδιάδος
ἠναγκάσθη καὶ ἐκείνου καὶ αὐτοῦ ν' ἀναμνησθῇ.

Ἐλησμόνει ὅτι ἦτο γείτων της ἡ Σαρδηνία,
καὶ τὸ οὖς αὐτῆς κρατοῦσα εἰς τὸ ἄλγος σας κωφὸν,
δὲν ἐπίστευεν ὁ ἔχων λαοῦ σάρδου τὰ ἡνία
νὰ συμπάθῃ εἰς τὸ ἄλγος ἰταλῶν του ἀδελφῶν.

Δὲν ἐπίστευεν ἡ ἄφρων ὁ Ἐμμανουὴλ νὰ δράμῃ,
τὴν ἐλευθερίαν δούλων ἀδελφῶν του ν' ἀπαιτῇ·
τὸ Παλέστρον πλὴν τῆς εἶπεν, ἂν βασιλικὴ παλάμη
δύναται καλῶς τὴν σπάθην ὡς τὸ σκῆπτρον νὰ κρατῇ.

Χαῖρε Βίκτορ, μεγαλόφρον ἡγεμὼν καὶ στρατιῶτα!
Εἰς τὴν μάχην ἀπεδύθης ὡς ἀρχαῖος βασιλεύς,
ἀλλ' ὁ ἡγεμὼν ἐχθρός σου σ' ἔστρεψε δειλὸς τὰ νῶτα,
κ' Ἕκτορά τινα δὲν εὗρες, σὺ γενναῖος Ἀχιλλεύς.

Δὲν φθονεῖ ὁ στέφανός σου τῆς βαρβίτου μου τὰ μέλη,
πλὴν τὰ στέλλω αὐτομάτως, καὶ ἂς σ' εὕρουν καὶ κωφὸν,
ὡς ὁ λίβανος τῷ Πλάστῃ τ' ἄρωμά του ἀποστέλλει,
ὡς τὴν δρόσον του τὸ ἄνθος εἰς τὰ ὕψη τῶν νεφῶν.

Δὲν σοὶ πλέκω ὕμνον,... ὄχι! Ποία ὕμνων εἶνε χρεία,
ἀφοῦ διὰ σὲ θὰ ἦτο κ' ἡ ἀλήθεια πολλή;
Τὴν ἀλήθειαν δὲν λέγουν ὕμνοι, λέγ' ἡ ἱστορία,
καὶ ἐκείνη ἂς λαλήσῃ ὡς ἠξεύρει νὰ λαλῇ!

Ὦ! καὶ σὺ τῆς Λομβαρδίας λαὲ, χαῖρε πολυτλῆμον!
Ἔῤῥαν' ἡ πατρὶς μὲ μύρτα τῶν πληγῶν σου τὰς οὐλὰς,
ὅπως ἄλλοτε ἡ πίστις πρὸ τῶν Ἱεροσολύμων
τῶν πατέρων σου μὲ δάφνας ἔστεψε τὰς κεφαλάς!

Σοῦ πλὴν ἡ ἐλευθερία, Βενετία μου, ἐτάφη,....
δούλη ἔμεινες, κ' ἡ ἄλλη σ' ἀπεκόπη ἀδελφή!
Τάλαινα! φρικώδης μοῖρα σὲ διώκει, καὶ ἐγράφη
νὰ δουλεύῃς, ἀφοῦ ν' ἄρχῃς εἶχεν ἄλλοτε γραφῆ.

Ἂν οἱ στόνοι καταδίκων εἶχον ἄλλοτ' ὀνομάσει
τὴν ὡραίαν γέφυράν σου ΓΕΦΥΡΑΝ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ,
ὦ! ἂς μείνῃ τ' ὄνομά της, κ' ἴσως ἄλλοτε ἐκφράσῃ
πατριώτου γονδολιέρου τὸν σπαρακτικὸν λυγμόν.

Πλὴν.... πολὺ δὲν θὰ βραδύνῃ τῆς ὀδύνης σου τὸ πέρας,
κ' ἐλευθέρα θ' ἀνατείλῃ διὰ σὲ χρυσῆ ἠώς·
ἂν κωφεύουσιν εἰς τ' ἄλγη οἱ κρατοῦντες τῆς ἡμέρας,
πλὴν καὶ τῆς δικαιοσύνης δὲν κωφεύει ὁ θεός.

(1859)

ΤΗ Κ....

Χρυσοῦν ὁ ἔρως σου σκληρὰ μὲ ὑπεσχέθη βίον,
κ' ὕπνωσα μέλλοντος τερπνοῦ τὰ ὄνειρα διώκων,
ἀλλ' ἐκοιμήθην μειδιῶν κ' ἐξύπνησα δακρύων,
κ' εὗρον δεινὰ, ἐνῷ χαρὰς καὶ τέρψεις προσεδόκων.

Ῥέ' ἡ χαρά μας, ἡ ἐλπὶς ὡς ὄνειρον ἐκπνέει,
καὶ ἡ σκιὰ τοῦ ἄλλοτε, ἂν μόλις ἐπιζήσῃ,
ἴσως.... βαλσάμου φειδωλὴν ῥανίδα ἐπιχέει
εἰς τῆς καρδίας τὴν σποδὸν, ὅπου ὁ πόθος σβύσῃ!

Κατάρατον τὸ παρελθὸν, καὶ τὸ παρὸν προσέτι,
ἀφοῦ τὸ ἓν μ' ἠπάτησε καὶ μ' ἀπατᾷ τὸ ἄλλο.
Λάβαν φλογὸς ἐνέχυσαν εἰς τὰ πικρά μου ἔτη,
καὶ καταρῶμαι ἄνελπις, ἀντὶ φαιδρὸς νὰ ψάλλω.

Ἐὰν σκληρὰ ὁ πόνος μου σὲ τέρπῃ καὶ σ' ἡδύνῃ,
ἂν ἄλλοτ' ὑπεκρίνεσο, ἢ τόρα προσποιῆσαι,
ἴση νὰ σ' εὕρῃ εὔχομαι εἰς τὴν ψυχὴν ὀδύνη,
καὶ βάσανοι τὰ στήθη σου νὰ καταθλίψουν ἴσαι!

Ἀναστενάζω κ' εὔχομαι καὶ σὺ ν' ἀναστενάξῃς,
σὲ κράζω μάτην κ' εὔχομαι μάτην καὶ σὺ νὰ κράξῃς.

(1858)

ΤΗ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΙ Β...

ΑΝΑΧΩΡΟΥΣΗ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

Φεύγεις, καὶ ὡραίας μόνον μᾶς ἀφίνεις ἐνθυμήσεις....
Τὴν μαγείαν μᾶς ἀφίνεις τοῦ ὡραίου βλέμματός σου,
καὶ τὴν μνείαν τοῦ χρυσοῦ σου μειδιάματος ἐπίσης,
ὡς εἰς τ' ἄνθη ἡ νὺξ ἀφίνει φεύγουσα σταγόνας δρόσου.

Φεύγεις!... χθὲς μᾶς ἦλθες μόλις καὶ ποθεῖς νὰ μᾶς ἀφήσῃς,
κ' εἰς τὴν μητρικὴν ἀγκάλην ἵπταται ὁ λογισμός σου,
ἴσως πρὶν ἢ ὅλβιός τις κατορθώσῃ νὰ ποθήσῃς
καὶ τὸ θάλπος ἄλλου στήθους πλὴν τοῦ στήθους τῆς μητρός σου.

Ὤ! πρὸς τί νὰ μᾶς φωτίσῃς μόνον ὡς ἀστὴρ διάττων,
καὶ νὰ μᾶς μαγεύσῃ μόνον ὡς τοῦ οὐρανοῦ ἡ ἶρις
ὁ σπινθὴρ τῶν καστανῶν σου, τῶν ἀθῴων σου ὀμμάτων;

Εὐοδοῦ!... πλὴν δὲν μᾶς ἤρκει τόση μόνον εὐτυχία·
ἂν κατώρθωσες φλογώδεις σὺ παλμοὺς νὰ μᾶς ἐγείρῃς,
μᾶς ἀντήμειψε κἂν μ' ἕνα ἡ ἀθῴα σου καρδία;

(1860)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Ἓν ἄστρον ἔτι ἔδυσεν ἐκ τ' οὐρανοῦ τῶν χρόνων,
ἐν ἔτος ἔτι ἔσβυσεν,... ἀπέθανεν,... ἐχάθη,
καὶ ἄλλος νεαρὸς ἀστὴρ, τὸν οὐρανὸν χρυσώνων,
φαιδρὸς ἀπὸ τοῦ μέλλοντος ἀνέρχεται τὰ βάθη.

Νὰ κλαύσωμεν τὸν θνήσκοντα, ἢ νὰ χαρῶμεν φίλοι,
τοῦ νεογνοῦ τὴν γέννησιν φαιδροὶ ἀνευφημοῦντες;
Ἂς κλαύσωμεν! ὤ, τῶν θνητῶν ἀπέμαθον τὰ χείλη
νὰ μειδιοῦν, κ' ἐμάθομεν νὰ κλαίωμεν θρηνοῦντες.

Ἂς κλαύσωμεν,... ἀλλ' ὄχι, μὴ, τὸν θάνατον τοῦ χρόνου!
Μὴ ζῶν ἐπαρηγόρησε τὰ ἄλγη τῶν ψυχῶν μας;
μὴ τὸν ὀδόντα ἄραγε ἐξήμβλυνε τοῦ πόνου,
τὸ δάκρυ μὴ ἀπέμαξε ποτὲ τῶν ὀφθαλμῶν μας;

Ὅτε σὺ, τάλα, ἔκλαιες, ὤ! δὲν σ' ἐπαρηγόρει·
ἀναίσθητος παρήρχετο εἰς τὰς ἀβύσσους πλέων.
Ἀφοῦ αὐτὸς ἀπέθανε, καὶ σὺ μὴ πενθηφόρει,
μὴ τὸν θρηνῇς, μὴ σπαταλᾷς τὰ δάκρυά σου κλαίων

Ναί! μὴ ἀφίνῃς δάκρυ σου ὁ τάφος των νὰ πίνῃ.
Εἶνε ὑγρὸν πολύτιμον, ὑγρὸν ζωὴν ἐγκλεῖον,
ὃ χύνει ἡ καρδία μας νοσοῦσα, ὅπως χύνει
τὸ κόμμι του τὸ νοσηρὸν δενδρύλλιον δακρύον!

Καὶ τί λοιπὸν νὰ κλαύσωμεν; Ὤ! ποία εἰρωνεία,
νὰ ἐρωτᾷ ὁ ἄνθρωπος, τί νὰ θρηνήσῃ πρέπει!
Ταλαίπωρε! τίς ῥεμβασμὸς, τίς ἔκστασις γλυκεῖα,
ποία χαρά σου μυστικὴ νὰ κλαύσῃς σ' ἀποτρέπει;

Χαρά;... ἥτις τὰ ὦτά της εἰς τὰς κραυγάς σου φράττει,
καὶ πρὶν φανῇ ἀναχωρεῖ, καὶ σβύνει πρὶν φωτίσῃ,
ἥτις φρουρὸν τὴν μνείαν της τῶν συμφορῶν σου τάττει,
ἵνα μηδὲ τῆς λήθης κἂν ἡ νάρκη σὲ κοιμίσῃ;

Ὤ! ὄχι· κλαῦσον, θρήνησον τοὺς πόνους, τὰς χαράς σου,...
τὸ παρελθόν σου θρήνησον, ἂν ἔφυγεν ὡραῖον,
ἢ ἄφες κἂν νὰ ῥεύσωσι σιγὰ τὰ δάκρυά σου,
ὅσα φλογῶδες παρελθὸν ἐγέννησε καὶ καῖον.

Ναί! κλαῦσον τὰς χιμαίρας σου, τοὺς πόθους, τοὺς ὀνείρους,
ὅσους πικρὰ ἐξέγερσις διέλυσ' αἰφνιδίως,
τὰς τέρψεις, ἃς ἐκ κύλικος ἰσοχειλοῦς καὶ πλήρους
ὁ μέλλων σου ὑπέσχετο νὰ σὲ ποτίσῃ βίος.

Ὦ! πόσον εἶν' ἐγωϊστὴς ὁ ἄνθρωπος ὁ κλαίων!
Καὶ ἄλλοι, ἂν αὐτὸς θρηνῇ, νὰ συνθρηνῶσι θέλει,
καὶ νὰ σκορπίζῃ τὴν χαρὰν τοῦ στήθους των, ἐγχέων
πικρίας δηλητήριον ὅπου ὑπάρχει μέλι.

Συγγνώμην, φίλοι μου, ἐὰν στενάζων σᾶς βαρύνω,
ἂν, ἔτι τολμηρότερος, ποθῶ νὰ συνθρηνῆτε·
ἀφήσατέ με νὰ θρηνῶ, τὸ δάκρυ μου νὰ χύνω,
καὶ σεῖς ἀμέριμνοι, φαιδροὶ, τὰς ὥρας σας χαρῆτε.

Τὸν χρόνον τὸν ἀμέριμνον χαρῆτε ἀμερίμνως....
Φαιδρὸς αὐτὸς ἀνέτειλε· φαιδροὶ σεῖς ὡς ἐκεῖνος
δεχθῆτέ τον, καὶ εἷς φαιδρὸς τοῦ στόματός σας ὕμνος
ἂς κάμῃ νὰ λησμονηθῇ ὁ ἰδικός μου θρῆνος.

(1859)

ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΑΓΝΩΣΤΟΥ ΜΟΥ ΝΕΟΥ, ΤΟΥ Δ.... Ζ....

Ὅταν πενθοῦσα ἀλκυὼν τοὺς θρήνους της ἐκχέῃ
εἰς τοῦ πικροῦ ὠκεανοῦ τὸ ὠργισμένον κῦμα,
ὅταν θρηνοῦσα δυστυχὲς τῆς τρικυμίας θῦμα,
εἰς ναυαγίων ἄμορφον σωρείαν ἐπιπλέῃ,

δὲν κλαί' εἰς λίθον μνήματος ἢ εἰς μαρμάρου τμῆμα,
οὔτε εἰς μνήμην προσφιλῆ ἀρχαίου φίλου κλαίει·
αὐτόματον τὸ δάκρυ της ἐπὶ ἀγνώστου ῥέει,
καὶ ἀγνοεῖ, ὁ θρῆνός της τίνος ῥαντίζει μνῆμα.

Εἰς τάφον κ' ἐγὼ ἄγνωστον ἴσταμ' ἐν δάκρυ χύνων·
ἀλλὰ νεότης σβύσασα ἐγκλείεται ἐντός του,
καὶ θὰ θρηνήσω δι' αὐτὴν ἂν ἀγνοῶ ἐκεῖνον.

Ἂν, δυστυχῆ Δημήτριε, ἀκούσῃς τοῦ ἀγνώστου,
ὅστις μ' ἐν ἄνθος ἔῤῥανε τὸ μνῆμά σου, τὸν θρῆνον,
εἰπὲ ὅτ' ἦτο φίλος σου καὶ ἦσο ἰδικός του.

(1858)

ΑΙ ΣΦΑΓΑΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ

Σφάζετε, μεθᾶτε μ' αἷμα φονικὰ βαρβάρων στίφη·
πᾶν γκιαοὺρ κρανίον ἕνα ἴσως γῦπα θὰ εὑρῇ.
Ἡ Εὐρώπη δὲν ἀκούει, οὔτ' εὐκόλως ἀνανήφει,
καὶ τῶν ἰσχυρῶν αἱ ψῆφοι
στάδιον ἰδού! ἀφῆκαν εἰς τὴν λύσσαν σας εὐρύ.

Πνίγετέ τους, τοὺς ἀπίστους.... εἶνε τόσ' ἀπίστων πλήθη!
Δὲν ἀκούοντ' αἱ φωναί των, εἶν' οἱ φίλοι των μακράν·
καὶ ἂν ἀκουσθοῦν, θὰ εὕρουν ἀπαθῆ καὶ κρύα στήθη.
Ἡ Εὐρώπη τοὺς ἠρνήθη,
καὶ τὴν σπάθην της ἀφίνει εἰς τὴν θήκην της νεκράν.

Εἶνε φίλοι σας οἱ Φράγκοι· εἶν' οἱ ἰατροὶ ἐκεῖνοι,
εἰς οὓς χρεωστεῖται ἴσως ἡ γελοία σας ζωή.
Δείξατέ τους τί σημαίνει διὰ σᾶς εὐγνωμοσύνη,
κ' εἷς Χριστιανὸς ἂς μείνῃ,
νὰ τοῖς εἴπῃ, πῶς τὴν χάριν ἡ Τουρκία ἐννοεῖ.

Ἑρπετά! Δὲν σᾶς ἀφῆκαν νὰ σᾶς καταστρέψῃ, σχίσας
τὰ ἐκπνέοντά σας στήθη, ὄνυξ κραταιοῦ ποδός·
κ' ἐνομίσατε ἀνάγκη ὅτι ἦτον ἡ ζωή σας,
ἐνῷ ἔπρεπε καθείς σας
νὰ καῇ, κ' ἡ βέβηλός του νὰ διαλυθῇ σποδός.

Μὴ αἰσχρὸν κοιμᾶσαι ὕπνον, ὦ ἀναίσθητος Εὐρώπη!
Ἄκουσον!... οἱ Δροῦσοι σφάζουν, σφάζουν οἱ Ὀθωμανοί·
μ' αἷμ' ἀχνίζον τῆς Συρίας ἐπλημμύρισαν οἱ τόποι,
κεφαλῶν σωρὸς ἐκόπη,
κ' οἱ σφαζόμεν' εἶνε ὅπως σὺ κ' ἐγὼ,—Χριστιανοί!

Ἄφες τὴν διπλωματίαν, ἄφες τὰς διακοινώσεις.
Ξίφος θέλουν ἐκεῖ κάτω, λόγχην θέλουν κρατερὰν,
ἄνδρας θέλουσι σωτῆρας! Στεῖλε ἄνδρας νὰ τοὺς σώσῃς,
τῆς χριστιανῆς των γλώσσης
ἂν ποθῇς εὐχὰς ν' ἀκούσῃς, καὶ οὐχὶ σκληρὰν ἀράν.

Μὴ ἀφήσῃς νὰ σ' ἐμπαίζουν βάρβαροι χονδροὶ ὀσμάνοι,
καὶ ἡ ἡμισέληνός των τὸν σταυρόν μας νὰ πατῇ!
Ἄφες τὴν ψυχορράγοῦσαν φθισικὴν νὰ ἀποθάνῃ,
καὶ ἂν σφάζουσα ἐμάνῃ,
πνῖξέ την πρὶν ἢ καὶ ἄλλους πνίξ' ἡ μέγαιρα αὐτή.

Δεκαπέντε χιλιάδες ἄταφοι κεῖντ' ἐκεῖ πέραν,
δεκαπέντε χιλιάδες, ἄφθονος βορὰ γυπῶν!
Ὤ!... ἠκούσατ' αὐτῶν ὅλων τὴν κραυγὴν κἂν τὴν ὑστέραν,
ἢ καρδίαν σκληροτέραν
ἔχετε καὶ τῶν δημίων καὶ τῶν τούρκων σατραπῶν;

Στέλλετε ὀλίγους, λέγουν, ἐκεῖ ἄνδρας σας ἀνδρείους,
πλὴν ὑπὸ τὰς διαθέσεις χαύνου Τούρκου ὑπουργοῦ·
νὰ εἰπῶ ὅτι γελᾶτε;... ἢ νὰ σᾶς εἰπῶ νηπίους,
μὴ αἰσθανομένους ποίους
στέλλετε νὰ διατάξῃ χεὶρ βαρβάρου ἀρχηγοῦ;

Σᾶς τοὺς γάλλους, σᾶς τοῦ τρίτου Ναπολέοντος τοὺς γάλλους,
σᾶς τοῦ πρώτου καὶ μεγάλου Βοναπάρτου τοὺς υἱοὺς
εἷς Φουὰτ νὰ διοικήσῃ! Εἷς μικρὸς σᾶς τοὺς μεγάλους;...
Ἐντροπή! Πλὴν κἂν τοὺς ἄλλους,
ἂν σεῖς ἀδιαφορῆτε, δὲν ἐντρέπεσθε λαούς;

Ὤ! ζωσθῆτ' ἓν ξίφος ὅλοι ἐκδικητικὸν καὶ καῖον,
σβύσατε ἐκ τῆς Εὐρώπης τ' ὄνειδος αὐτὸ τῆς γῆς,
κ' εἰς αὐτὸν τῶν ἀηδόνων καὶ τῶν μύρτων τὸν ὡραῖον
τόπον ἂς μὴν ἔλθουν πλέον
ἴχνη βέβηλα ν' ἀφήσουν τούρκου πόδες ἐναγεῖς!

Τότ' ἐκεῖ ὅπου τὰ ῥόδα ἀηδὼν ἐρῶσα ψάλλει,
ὅπου χαροπὸν τὸ κῦμα εἰς τὴν ὄχθην τραγῳδεῖ,
ὅπου ὅλα τραγῳδοῦσι τὴν ἀγάπην καὶ τὰ κάλλη,
ὅπου ὅλ' ἡ φύσις θάλλει,
θ' ἀκουσθῇ θριάμβου ᾆσμα,... θὰ ψαλῇ χαρᾶς ᾠδή.

(1859)

Πόνον [illegible] ἐκεῖ τὸ αὐτόχειρ ἄνθρα
καὶ διὰ τὴν ἐπιστολὴ νεραγὴ ἐπ' Ἀρμενίαν!
1895—1896.

ΜΙΣΕΙ ΜΕ

Ὦ! ἐπεθύμουν κάλλιον σκληρὰν νὰ σὲ γνωρίζω,
καὶ νὰ γνωρίζῃς ἔρωτα πῶς τρέφω φλογερὸν,
παρὰ κενὸν ἐκφράσεως τ' ὄμμα σου ν' ἀτενίζω,
καὶ νὰ σιγῶ, τὴν φλόγα μου ἀπόκρυφον τηρῶν.

Ὦ! ἐπεθύμουν βλέπων σε, φιλτάτη, νὰ σ' ὀργίζω,
κ' εἰς εὐφροσύνης ἔκστασιν τ' ὄμμα σου θεωρῶν,
ἓν βλέμμα, ἔστω μίσους σου, ὁ τάλας νὰ κερδίζω,
ἐπὶ στιγμὴν τοὺς λογισμοὺς, τὰς σκέψεις σου πληρῶν.

Ἀλλὰ φλογώδης κάμινος τὸ στῆθος μου νὰ καίῃ,
καὶ σὺ νὰ ἀδιαφορῇς, νὰ μὴ γνωρίζῃς ἴσως,
ἂν ἔχει βάρος τὴν ζωὴν εἷς νέος δυστυχὴς,....

Ὦ! φλόγα εἰς τὰ στήθη μου, φλόγα διπλῆν ἐγχέει!
Ναί!... μίσει με καλλίτερον, καὶ προτιμῶ τὸ μῖσος,
παρὰ τὸ ἀδιάφορον τῆς νέας σου ψυχῆς.

(1858)

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

Τῆς χαρᾶς ποσάκις ἡ χρυσῆ φιάλη
τέρψιν μᾶς ποτίζει λύπης ἀμιγῆ,
καὶ ἐνῷ εὐδαίμων ἡ καρδία πάλλει,
κρύα εἰς τὰ χείλη κάθηται σιγή!

Εἶν' ἐγωϊσμός μας ἡ σιγὴ ἐκείνη!
Κρύφα τὴν χαράν του θέλει νὰ ῥοφᾷ
ὁ θνητὸς, τὸ νέκταρ μόνος του νὰ πίνῃ,
καὶ νὰ μὴ μαντεύῃ ἄλλος ἂν τρυφᾷ.

Μὴ λοιπὸν ἀπόρει, ἂν θερμὰς ἐκφράσεις
δι' αὐτῶν δὲν εὕρῃς φίλε, τῶν σειρῶν,
τὴν πτωχήν μου Μοῦσαν μὴ καταδικάσῃς,
ὅτι μὲ ἀφῆκε στεῖρον καὶ ξηρόν.

Νέκταρ ἡ καλή μας δὲν εἶνε φιλία;
Ἄφες μ' ἐκ φιάλης νὰ ῥοφῶ μεστῆς,..
μὴ ζητῇς κ' εἰς ἄλλους νὰ προδόσω ποία
εἶνε ἡ πηγή της,... — Εἶμ' ἐγωϊστής!

(1857)

Ο ΧΡΥΣΟΥΣ ΑΙΩΝ

—

Τί χρυσοῖ, ὡραῖοι χρόνοι! τί ὡραία ἐποχή!
Εἶσ' ἐλεύθερος νὰ γράψῃς ὅ,τι σ' ἔλθ' εἰς τὸ κεφάλι,
καὶ, χωρὶς νὰ περιμένῃς νὰ σὲ κατακρίνουν ἄλλοι,
νὰ δημοσιεύσῃς ὅ,τι σοῦ βαστάξῃ ἡ ψυχή!
Μ' ἀνοησιῶν σωρείας τόμους ὅλους νὰ γεμίσῃς,
καὶ εἰς τοῦ κοινοῦ μὴ δίδων προσοχὴν πολλὴν τὰς κρίσεις,
ν' ἀνακράξῃς τρισευδαίμων: — Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Ποιητὴς ἡ αὐθεντειά του, ὡς ὀλίγοι ποιηταί,
τὸν κακὸν Θεὸν ὑβρίζει, ἐπειδὴ λεπτὸν δὲν ἔχει,
κ' ἐπειδὴ τροφὴν ἐκεῖνος δὲν φροντίζει νὰ τοῦ βρέχῃ
τὸν καλεῖ Θεὸν κακοῦργον!... Καὶ ἀφοῦ συνδρομηταὶ
δὲν συνέτρεξαν ἀθρόοι τὰ θερμὰ ποιήματά του,
τὸν γλυκὺν ἐπικαλεῖται, λέγει, ὕπνον τοῦ θανάτου·
ἴσως ὅμως ψιθυρίζει:—Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Ἄλλος ποιητὴς παρέκει ἵσταται ἀγωνιστής!
Μήστωρας καὶ ἠϊόνας, ὄστρεα καὶ ἀτλαντίδας
συναθροίζει φιλοκάλως καὶ πολλὰς πληροῖ σελίδας,
γράφων θέματα ὡραῖα, ὡς σχολείου μαθητὴς,
ὅστις ἄφοβος προσθέτει τὸν ζυγὸν τῆς στιχουργίας
εἰς τοῦ θέματος τὰς ἤδη ὑπαρχούσας δυσχερείας·
καὶ τὸν στέφουσι.. μ' ἐπαίνους.—Τί χρυσοῦς μὰ τὸν Θεὸν
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Ποιητῶν τί ἀφθονία!... ἄλλος ποιητὴς ἰδού!
Ἔχει γερμανοῦ σοφίαν καὶ ὑπομονὴν καὶ κρίσιν,
καὶ ν' ἀναπληρώσῃ θέλει δι' αὐτῶν τὴν στείραν φύσιν,
ἥτις μεγαλοφυΐαν δὲν τῷ ἔδωσ' ἀοιδοῦ.
Ἀποσπάσματα ἰάμβων ἐξεπόνει δέκα ἔτη,
καὶ τὰ ἐναπολειφθέντα ἴσως ἐκπονεῖ εἰσέτι.
Δυστυχῶς πλὴν τὰ τυπώνει...—Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεὸν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Εἷς μυθιστοριογράφος, ἕλλην Σύης ἢ Δουμᾶς,
τὰ θαυμαστικὰ ἀθροίσας ὅλων τῶν τυπογραφείων,
μυθιστόρημα ἐκδίδει, ἐναργῶς ἀποδεικνύων,
ὅτι τ' ἄχρηστα σημεῖα χαίρουν σήμερον τιμάς.
Ζωγραφίζει ὅπως θέλει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴν φύσιν,
καὶ γονυπετὴς προσμένει τῶν ἀναγνωστῶν τὴν κρίσιν,
λέγων μόνον ἐνδομύχως:—Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεὸν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Βίβλων ἐπιστήμης ἄλλοι τόμους γράφουσι παχεῖς·
καὶ ἀφοῦ συναναμίξουν καὶ παραβολὰς καὶ γρίφους
μὲ τὸ ἄλας τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ γλαφυροῦ των ὕφους,
ἴσως μάλιστα νομίζουν ἐνδομύχως εὐτυχεῖς
ὅσους εὕρουν ἀναγνώστας τὰ σοφὰ αὐτῶν βιβλία·
—εὐτυχία ἀντιθέτως, καί τοι εὐτυχῶς σπανία.—
Τί πεπαιδευμένοι ἄνδρες! Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Εἷς ἐπιφυλλίδας γράφει,... τί πολυμαθὲς παιδί!
Μᾶς πληροφορεῖ ὅτ' εἶδε τὴν Πρωσσίαν, τὴν Γαλλίαν,
καὶ ἀντλήσας εἰς τὰς ξένας χώρας ἄφθονον σοφίαν,
τὴν μικράν μας κοινωνίαν ὡς γελοίαν κωμῳδεῖ·
πῶς τοῦ ἤρεσαν μᾶς λέγει αἱ γαλλίδες, αἱ πρωσσίδες,
καὶ αὐτὰς νὰ μιμηθῶσιν εὔχεται κ' αἱ ἑλληνίδες.
Εὖγε, εὖγε! νὰ μᾶς ζήσῃς.—Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Ἄλλος γράφει ἱστορίαν,—ὅπως μόνος τὴν καλεῖ—
κ' εἰς πεζὴν ἐποποιΐαν συγγραφεὺς αὐτὸς καὶ ἥρως,
φαίνεται κἂν ὅτι εἶνε φαντασίας ὄχι στεῖρος.
Περὶ ἀνδραγαθιῶν του ἐν ἐκτάσει ὁμιλεῖ,
πλὴν δὲν ἐνθυμεῖται, λέγει, ἄν τι ἔπραξαν καὶ ἄλλοι,
ἐπειδὴ τὸν ἀπησχόλει ἡ θερμὴ τῆς μάχης πάλη.
Τί γραμματισμένος ἥρως!... τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Παρεκεῖ βομβεῖ τὸ σμῆνος τῶν σοφῶν μεταφραστῶν.
Οὗτος εἰς τὸν πρόλογόν του στερεότυπος προτάσσει
ὅτι πρὸς ἐξάσκησίν του μόνον εἶχε μεταφράσει,
πλὴν δημοσιεύ' ὑπείκων εἰς προσώπων σεβαστῶν
συμβουλὰς, κ' ἐπικαλεῖται κρίσιν μετ' ἐπιεικείας,
βεβαιῶν ὅτ' εἶνε νέος μικρᾶς ἔτι ἡλικίας.
Κ' εἰς ἀνώτερα, παιδί μου. Τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεὸν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Ἀπαρχὰς σπουδῶν του ἄλλος μᾶς προσφέρει ταπεινὰ,
καὶ τὴν γλῶσσάν μας πλουτίζει διὰ φράσεων σολοίκων,
εἰς τὰς προτροπὰς καὶ οὗτος φίλων σεβαστῶν ὑπείκων.
Παραλείπει μόνον ὅσα εἶν' ὀλίγον σκοτεινὰ,
διορθώνει, ἂν τις φράσις τύχῃ που ἐμπερδευμένη,
κ' ἐπὶ τέλους, μεταφράζων ὅ,τι μετὰ ταῦτα μένει,
πλέ' εἰς τὴν ἀθανασίαν. Τί χρυσοῦς μὰ τὸν Θεὸν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Εἷς, σοφώτερος τῶν ἄλλων καὶ μεταφραστὴς τρανὸς,
παίζει μὲ τὴν γλῶσσαν ὅλην, πλάττει λέξεις, φράσεις πλάτ-
πολιτογραφεῖ τὰς ξένας, συμβουλεύει, διατάττει, [τει,
καὶ νὰ τὸν ἀναγνωρίζουν ὅλοι θέλει ταπεινῶς
ὡς ἐφευρετὴν πατέρα τοῦ μυθιστορείου ὕφους,
προεδρεύοντα τοῦ ἄλλου τῶν μεταφραζόντων στίφους.
Ὤ! πραγματικῶς εἰς τοῦτον τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεὸν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

Τί χαρά! Ἡ Ἑλλὰς ὅλη εἰς βιβλία θὰ πνιγῇ!
Εἷς συντάττει, ἄλλος γράφει, μεταφράζει ἄλλος τρίτος,—
ὅ,τι δύναται καθείς των,—πλὴν ἐκεῖ ἀναντιῤῥήτως,
ὅπου ἡ διάθεσίς των ἡ ὡραία ναυαγεῖ,
εἶνε ὅτ' οἱ τυπογράφοι δωρεὰν δὲν κοπιῶσι....
Ἂν καὶ τοῦτο ἐπὶ τέλους ὁ αἰών μας κατορθώσῃ,
τότε, τί ὡραῖοι χρόνοι, τί χρυσοῦς, μὰ τὸν Θεόν,
εἶν' ὁ σήμερον αἰών!

(1859)

ΥΜΝΟΣ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Ὦ θεὲ τοῦ παντὸς, ὁ ἀφθόνως
τ' ἀγαθὰ εἰς τὸν κόσμον σου χύσας,
ὁ τὰ ἄνθη μὲ μύρον ἐνδύσας
καὶ τὰ ἄστρα ἐνδύσας μὲ φῶς·

ὃν ὑμνεῖ τῶν πτηνῶν ἡ χορεία
καὶ ὁ φλοῖσβος τοῦ ῥύακος ψάλλει,
ὃν τῆς φύσεως ψάλλουν τὰ κάλλη·
πλάστα σὺ, ὁ τῶν χρόνων τροφός!

Χείλη παίδων τολμοῦν νὰ σ' ὑμνήσουν·
εὐμενὲς οὖς, ὦ ὕψιστε, τεῖνε!
Ἀσθενὴς ἡ φωνή των ἂν εἶνε,
εἶνε ὅμως φωνὴ τῆς ψυχῆς.

Φώτισόν μας εἰς τὸ θέλημά σου·
σὺ γενοῦ ποδηγέτης μας θεῖος,
ἵνα ὅλος μας οὕτως ὁ βίος
ὕμνος γείνῃ πρὸς σὲ συνεχής.

(1857)

ΤΗ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΡΙΑ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Ὅτε πτηνὰ ξενόγλωσσα εἰς τὴν σκηνήν μας ᾖδον,
καὶ ἀνθοδέσμας ἤθροιζον μετ' ἀναιδοῦς θριάμβου,
ὁπότε καλλονὴ πλαστὴ σειρήνων ἰταλίδων
τὰ ἔκπληκτά μας ὄμματα ἐμάγευε κ' ἐθάμβου,

ὦ!... εἰς γλυκεῖαν ἔκστασιν τὸ ᾆσμα μᾶς ἐκράτει·
πλὴν εἷς παλμὸς μᾶς ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖ καὶ ἄλλη
φωνὴ κατόπιν θ' ἀκουσθῇ, ὡραία, γλυκυτάτη,
τῆς ἑλληνίδος ἡ φωνή, ἥτις λαλοῦσα ψάλλει.

Καὶ δὲν ἐψεύσθη ὁ παλμὸς ὁ μαντικὸς ἐκεῖνος·
δὲν μᾶς μαγεύει, Ἀργυρώ, ἡ ἀργυρᾶ φωνή σου;
δὲν μᾶς κινεῖ ὁ ἀλγεινὸς περιπαθής σου θρῆνος,
κ' ἔν σου γλυκὺ μειδίαμα δὲν μᾶς κινεῖ ἐξίσου;

Ἐσπάραξες τὸν θάνατον θανοῦσα τῆς Λουΐζης,
κ' ἐμάγευσες τῆς Σοφουλιῶς ψελλίζουσα τοὺς λήρους·
ὤ! τίς σ' ἐδίδαξε, σειρὴν, τὰ στήθη μας νὰ σχίζῃς,
καὶ εἰς ἐκστάσεων γλυκείας νὰ μᾶς πλανᾷς ὀνείρους;

Τίς Λουκρητίαν σ' ἔκαμεν εἰς τὴν σκηνήν μας ζῶσαν,
τὸ βλέμμα τίς σ' ἐδάνεισε τῆς γυναικὸς ἐκείνης;
Ποῖος Οὐγκὼ σ' ἐδίδαξε τὴν φλογεράν της γλῶσσαν,
τίς τοῦ θεάτρου μας θεὰ σ' ἐνέπνευσε νὰ γείνῃς;

Δὲν σὲ ἐδίδαξε κανείς! Ναὶ, δὲν διδάσκουν ξένοι
ὅ,τ' εἶνε δῶρον τ' οὐρανοῦ, ὅ,τι χαρίζ' ἡ φύσις·
ἱέρειάν της σ' ἔχρισεν ἡ μοῦσα Μελπομένη,
κ' ἠχοῦς ἐνδόξων ἐποχῶν σὲ στέλλει ν' ἀφυπνίσῃς.

Ἂν δὲ μὲ ἄνθη τρυφερὰ ποθεῖς καὶ σὺ νὰ στέψῃς
τῆς νεαρᾶς σου κεφαλῆς τὸ μέτωπον τ' ὡραῖον,
ὤ! ἂς σὲ στέψουν τ' ἄνθη μου, κ' εἴθε ποτὲ νὰ δρέψῃς
ἄνθη ἀειθαλέστερα μετὰ θριάμβων νέων. (1858)

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΟΥ ΦΙΛΟΥ Ε... Α..., ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΟΣ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ

Φεύγεις.., καὶ λέξεις μοῦ ζητεῖς ἀποχαιρετισμοῦ.
Μὴ ἡ καρδία σου ἐμπρὸς τοῦ μέλλοντος τρομάζῃ
καὶ θέλεις, ἀντιφάρμακον τῆς λήθης, νὰ σοὶ κράζῃ
ἓν φύλλον χάρτου ἄψυχον: τοὺς φίλους ἐνθυμοῦ;

Ὤ! μὴ φοβῆσαι. Ἄφροντις, ἀμέριμνος κοιμοῦ·
εἶν' ἡ ζωή σου ἤρεμος λιμὴν χαρῶν κ' ἐλπίδων,
σ' εἶν' ἄγνωστος ὁ τῶν παθῶν καὶ ὁ τῆς λήθης κλύδων,
θὰ ἐνθυμῆσαι πάντοτε, πρὶν σ' εἴπουν: ἐνθυμοῦ.

Τίς ὅμως διὰ σταθεροῦ προσεῖδεν ὀφθαλμοῦ
τοῦ μέλλοντος τ' ἀπόκρυφα καὶ ὁμιχλώδη βάθη;
Τίς οἶδε τὸν λιμένα σου ἂν δὲν ταράξουν πάθη,
καὶ λησμονήσῃς ὅ,τι ἂν δὲν σ' εἴπουν: ἐνθυμοῦ;

Ἂν τῶν θαυμάτων, τοῦ χρυσοῦ, τῆς Κίρκης, τοῦ συρμοῦ
ἰδῇς τὴν πόλιν, λησμονῶν τὰς πενιχρὰς Ἀθήνας,
ἂν μέλλῃς μὲ τὰς τόσας της νὰ μαγευθῇς σαγήνας,
χωρὶς φωνὴ ν' σ' εἴπῃ τίς κρυφία: ἐνθυμοῦ·

ἂν ἡ ἐφήμερος ἰσχὺς προσωρινοῦ παλμοῦ
φιλίας τύπους παλαιοὺς ἐκ τῆς ψυχῆς σου σβύσῃ,
κ' ἓν μυστικὸν δὲν αἰσθανθῇς κέντρον νὰ σ' ἀφυπνίσῃ
καὶ νὰ σοὶ εἴπῃ μυστικά: τοὺς φίλους ἐνθυμοῦ·

ἂν διασκέδασιν ζητῶν καὶ ἡδονὴν ὁμοῦ,
εἰς τὸ παρόν σου ἀφορᾷς, τὸ παρελθὸν ἀφίνων,
ἐὰν, εἰς κύπελλον τρυφῆς λήθην ἀφθόνως πίνων,
σταγόνα μίαν δὲν εὑρῇς, νὰ σ' εἴπῃ: ἐνθυμοῦ·

Ὤ! ῥίπτε τότε εἰς αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ ἀσπασμοῦ
τοὺς στίχους κἂν ἐνίοτε ἕν σου ἀλλόφρον βλέμμα,
κ' εἶμ' εὐτυχὴς, ἂν δυνηθοῦν οἱ στίχοι μου ἠρέμα
νὰ σ' εἴπουν: καὶ τὸν Ἄγγελον ἐκεῖνον ἐνθυμοῦ.

(1859)

ΤΩ ΠΟΙΗΤΗ ΛΑΜΑΡΤΙΝΩ

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ

ΤΩΝ

ΠΟΙΗΤΙΚΩΝ ΑΥΤΟΥ ΜΕΛΕΤΩΝ

Α.

Ἤμην ἀθῶον καὶ μικρόν, ἀμέριμνον παιδίον·
τὴν γλῶσσάν σου τὴν μαγικὴν ἐψέλλιζον εἰσέτι,
ὁπότε εἰς τοὺς στίχους σου, Ἀλφόνσε, ἐνθουσίων,
καὶ ἦσαν αἱ Μελέται σου ἡ πρώτη μου μελέτη.

Σ' ἐμάντευ' ἡ καρδία μου, ὁ νοῦς μου ἂν δὲν ἤρκει·
μὲ ἑβαυκάλων σιγαλὰ τὰ μαγικά σου χείλη,
κ' ἡ Μοῦσά σου, ἐπίχαρις καὶ μειδιῶσα Κίρκη,
ὡς μυθολόγου γέροντος διήγησις μ' ἐκήλει.

Ἐστέναζες κ' ἐστέναζον, ἐθρήνουν ἂν ἐθρήνεις,
ἂν ἐβλασφήμεις καὶ ἐμοῦ τὸ στόμα ἐβλασφήμει,
καὶ κλαίων μόλις ἄφθονον τὸ δάκρυ μου ἐκίνεις,
κ' ἐμφύτως, *φεῦ*! ἂν ἔλεγες, ἀπεκρινόμην: *Οἴμοι*!

Ὁμοῦ συνετρυφήσαμεν εἰς ἔρωτος ἐκστάσεις,
σὺ τῆς Ἐλβίρας ἐραστὴς κ' ἐγὼ συνεραστής σου,
καὶ σοὶ ἐφαίνετο χαρᾶς Παράδεισος ἡ πλάσις,
καὶ μοὶ ἐφαίνετο ἡ γῆ γωνία Παραδείσου.

Ὁμοῦ εἰς τῆς Γρασιέλλας σου ἐκλαύσαμεν τὸ μνῆμα,
σὺ εἰς τὴν μνήμην της θρηνῶν καὶ σὲ ἐγὼ ζηλεύων,
ὁμοῦ συγκατηράσθημεν τοῦ βίου μας τὸ νῆμα,
σὺ τὸ μηδὲν ἐπιθυμῶν κ' ἐγὼ αὐτὸ πιστεύων.

Ἠχώ σου ἤμην μυστικὴ, τὸ κάτοπτρόν σου ἤμην·
σὲ ἠκολούθουν πάραυτα ἀνοίγοντα τὸ στόμα,
καὶ ἀντανέκλων τὴν μορφὴν, γελῶσαν ἢ πενθίμην,
ἣν σ' ἔβλεπε λαμβάνοντα τὸ παιδικόν μου ὄμμα.

Β.

Μ' ἐκοίμων οἱ γλυκεῖς σου στίχοι
ὡς βαυκαλήματος ᾠδὴ,
κ' ἔναυλον ἔτι τὸ ἡδὺ
ᾄσμά σου ἤχει.

Ἔβλεπον τότε ὀνειρώττων
μέλλον ἐμπρός μου μαγικόν,
καὶ τ' ὄμμα μου σοῦ ἡ εἰκὼν
ἐθελγ' ὑπνῶττον.

Εἰς κόσμον μ' ἔφερες ὡραῖον,
εἰς τὴν ἀγκάλην τῶν νεφῶν,
κ' ἐκεῖ, εἰς ἔκστασιν τρυφῶν,
κ' εἰς φῶτα πλέων,

σὲ ἠσθανόμην, Λαμαρτῖνε,
ἐκ τῆς χειρὸς νὰ μὲ κρατῇς,
καὶ νὰ μοὶ λέγῃς: ποιητὴς
γενοῦ καὶ μεῖνε.

Καὶ ἠκουόμην κατ' ὀνείρους
ψελλίζων καὶ παραλαλῶν
τῶν στίχων σου τῶν ὑψηλῶν
στροφὰς ἀπείρους.

Ἤρχισα κ' ἔξυπνος νὰ ψάλλω....
Πλὴν ἄλλο ἦτο τὸ πτηνὸν,
οὗ τ' ᾆσμα ἔλεγον ὑπνῶν,
κ' ἐγὼ εἶμ' ἄλλο!

Γ.

Ἦσαν ὧραι τερπναὶ καὶ ὡραῖαι ἐκεῖναι·
ποιητὴς ἦσο σὺ, καὶ ἐγὼ νεανίας,
ἀετὸς σὺ, τὰ νέφη περῶν τολμητίας,
κ' ἐγὼ ἔκθαμβος παῖς θεωρῶν Λαμαρτῖνε.

Χρόνου δάκτυλος ὅμως, ὁ πάντα συντρίβων,
τ' ἄσματά σου ἐπῆλθε προδότης νὰ πνίξῃ,
καὶ σταδίου θορύβων καὶ τύρβης ν' ἀνοίξῃ
ἀκανθώδη ἐμπρός σου ἀνώμαλον τρίβον.

Ποιητὴς ἡγεμὼν τῆς Γαλλίας νὰ γείνῃ,
νὰ διέπῃ λαὸν μὲ ἐρῶντος καρδίαν,
κ' εἰς τοῦ χείλους του λέξιν νὰ κρέμαται μίαν
καὶ παρόν της καὶ μέλλον, τιμή της κ' αἰσχύνη,

νὰ κρατῇ εἰς γαλήνην τὸ πλῆθος ἀσπαῖρον,
δι' ἑνὸς νεύματός του, ἑνὸς μόνου λόγου,
καὶ ἀντάρτου λαοῦ, καὶ λαοῦ δυσαγώγου,
ν' ἀναστέλλῃ τὸν ῥοῦν δύο λέξεις προφέρων!...

Τίς θὰ ἔλεγε πλάσμα κενὸν πῶς δὲν εἶνε;
Τίς Θωμᾶς διπλωμάτης θὰ ἤλπιζεν ἄρα;
Ἢ Θεῶν πλὴν βουλὴ ἢ δαιμόνων κατάρα,
εἶπε σοῦ νὰ τὸ δείξ' ἡ ἰσχὺς Λαμαρτῖνε.

Δ.

Πλήν.... τὰς χορδὰς συνέθραυσε τῆς μαγικῆς σου λύρας,
ὁ σάλος ὁ πολιτικός·
καὶ ἔγεινες ἱστορικὸς,
σὺ, ψάλτης τῆς Ἐλβίρας!

Καὶ μεροληπτην κάλαμον εἰς χεῖράς σου λαμβάνων,
σὺ, ὁ ἐρώτων ἀοιδὸς,
ἔγεινες ἔνθους ὑμνῳδὸς
δημίων καὶ τυράννων.

Καὶ ὕμνησες,—πῶς ὕμνησες! τῶν τούρκων τὴν ἀγέλην,
κ' ἤκουσε σὲ, χριστιανὸν,
νὰ ψάλλῃς τῶν ὀθωμανῶν
τὰς ἀρετὰς ὁ ἕλλην!

Ὦ! λήθ' εἰς τὰς σελίδας σου, καὶ σὺ λησμόνησέ τας,
καὶ μεῖν' ὁ πρώην ποιητὴς,
ὁ τῆς Γρασιέλλας ἐραστὴς,
ὁ γράψας τὰς Μελέτας.

Ἐλθὲ νὰ σ' ἀγαπήσωμεν καὶ νὰ μᾶς ἀγαπήσῃς,
ἀφοῦ καὶ σὺ ὁ ποιητὴς
τὸν οἶκτον ἤδη ἐπαιτεῖς,
κ' ἡμεῖς αὐτὸν ἐπίσης!

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ

Ε.

Μὴ λυποῦ, ἂν ἐράνου τὸν δίσκον,
Λαμαρτῖνε, ἐπαίτης προτείνεις·
ἂν πτωχὸς ἀποθάνῃς τῆς πείνης,
μὴ κατάραν εἰπῇς ἀποθνήσκων!

Εἶνε δόξα σου, αἶσχος δὲν εἶνε!
Τῆς καλῆς Ἰωνίας ὁ γέρων,
ἣν ἐπαίτης, ὁμοῦ περιφέρων
λύραν, δίσκον, ὡς σὺ Λαμαρτῖνε.

Εἰς τοὺς γάλλους τὸ αἶσχος ἂς μείνῃ,
τοὺς ψυχία προτείναντας μόνα,
εἰς τὴν νῆστιν αὐτῶν ἀηδόνα,
ὅτε πλέον δὲν ἔψαλλ' ἐκείνη!

ΣΤ.

Δέξαι ὀβολόν μου ἕνα εἰς τὸν δίσκον σου ν' ἀφήσω,
χήρα καὶ ἐγὼ πτωχή·
ὅ,τι ἔλαβε νὰ δώσῃ εἰς τὸν δωρητὴν ὀπίσω,
ἡ εὐγνώμων μου ψυχή.

Νὰ σοὶ προσφωνήσω ἄφες, ὅ,τι ἔγραψες σὺ μόνος,
σὲ μὲ σὲ αὐτὸν κοσμῶν·
ὡς τοῦ πλάστου δῶρα φέρει ὁ ἱκέτης εὐγνωμόνως
εἰς τοῦ πλάστου τὸν βωμόν.

Ἂν τ' ὡραῖον τάλαντόν σου εὕρῃς ἐλλιπὲς, συγχώρει
τὴν ἀσθένειαν ψυχῆς,
ἥτις ἐπ' αὐτοῦ ὡς θείου θησαυροῦ της ἐγρηγόρει,
ἀλλ'.... ὑπῆρξεν ἀτυχής!

(1860)

ΦΕΙΔΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΗΣ

(ΑΡΧΑΙΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ).

ΔΗΜΟΣΙΟΝ ΒΕΝΙΑΜΙΝΕΙΟΝ ΛΕΣΒΙΟΣ
ΝΕΣΧΗ • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

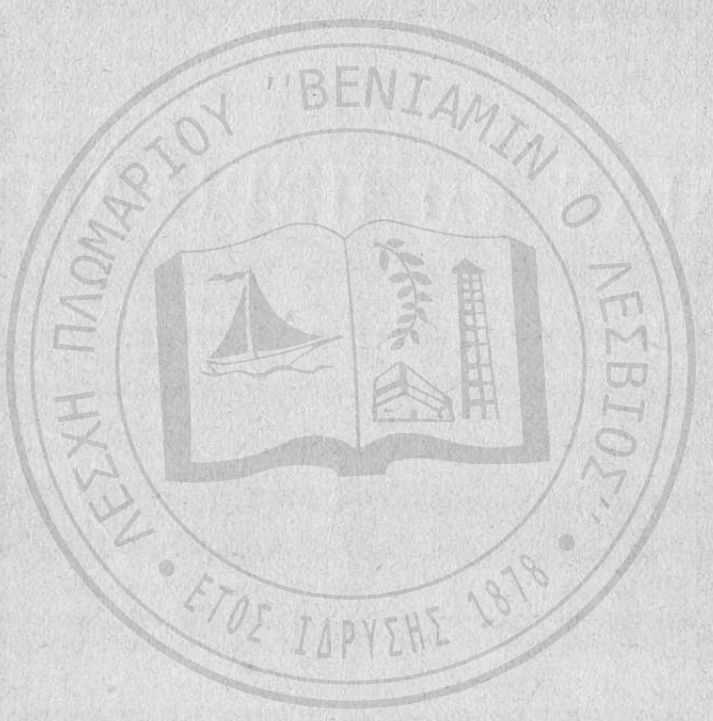
ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878 •

ΦΕΙΔΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΗΣ

Α.

Εἰς τὰ λευκὰ τῆς Μουνυχίας κρίνα
ἔσχατον φῶς ὁ δύων Φοῖβος στέλλει·
καὶ μ' ἐρυθρὰν ἐπιχρυσῶν ἀκτῖνα
τ' Ἁλίπεδον, τὸ Φάληρον, τὰ Σκέλη,
Φεύγει τοῦ Πειραιῶς.

Εἶνε φαιδρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἡ θέα.
Ἡ Ὀρεστεία ἄρτι παρεστήθη·
ἀνήρθη τοῦ θεάτρου ἡ αὐλαία,
κ' ἐκ τῶν πυλῶν του ἐξορμᾷ εἰς πλήθη
ὁ εὔθυμος λαός.

Ἄνδρες, γυναῖκες, πᾶς πολίτης χαίρων
κυκλοῦσι τὸν νικήσαντα Αἰσχύλον,
ὁ μὲν αὐτῷ στέφανον δάφνης φέρων,
ὁ δὲ τὴν κόμην του ἀνθῶν καὶ φύλλων
πληρῶν τὴν πολιάν.

Κινεῖται κύκλῳ θορυβῶν ὁ δῆμος·
ἄλλοι κροτοῦν τὰς χεῖρας, τρέχουν ἄλλοι,
ἐδῶ που ὀρχηστρὶς ὀρχεῖτ' εὐθύμως,
ἐκεῖ που μιλησία κόρη ψάλλει
ᾠδὴν χαροποιάν.

Ἐδῶ σκηνὴ ὑψοῦται νευροσπάστου,
τρίπους ἐκεῖ πιθήκων ὀρχουμένων,
κ' ἐκεῖ θαυματουργεῖ τις, παρ' ἑκάστου
τῶν θεατῶν του κέρμα τι κερδαίνων,
χαλκοῦν ἢ ὀβολόν.

Τῶν πωλητῶν κυκλοῦν τὰς πινακίδας
παῖδες, τροφοί, δι' ἀγορὰν κολλύρας,
ἢ βαλαντιοτόμος τις μ' ἐλπίδας
θηράματος τρίβει φαιδρὸς τὰς χεῖρας,
δραχμὰς ἀναπολῶν.

—Ἔσβεσαν ὅλ' οἱ θόρυβοι ἐκεῖνοι·
ἔδυσ' ὁ Φοῖβος πρὸ πολλοῦ, κ' ἡ λύκη
γαλήνην εἰς τὴν Κεκροπίαν χύνει,
ἐνῷ σιγὰ τῆς Φοίβης τ' ἅρμ' ἀνήκει
ὑπὲρ τὸν Ὑμηττόν.

Εἷς ἐκ τῶν πρώην θεατῶν τοὺς ἄλλους
ἡσύχως ἐγκατέλιπεν ὁμίλους,
καὶ τοῦ Ὀλυμπιείου τοὺς μεγάλους
ἀλλ' ἔτι ἀτελεῖς παρῆλθε στύλους,
ῥεμβὸς, βραδυπατῶν.

Ὥριμος εἶν' ἀνὴρ ὁ διαβάτης·
κ' εἰς τὸ εὐρύ του μέτωπον προφαίνει,
ὡς ἔκλαμψις ἐνδόμυχος, λαμπρά τις
ἰδέα, ἥτις μόλις γεννωμένη
ἐκλείπει παρευθύς.

Ἵστατ' ἐνίοτε, κ' ἐπὶ τοῦ βράχου
τῆς ἀκροπόλεως τὸ βλέμμα τρέπων,
τὸ ἄγαλμα θεᾶται τῆς Προμάχου,
τὰς ὑπ' αὐτὸ Ἀθήνας ἐπιβλέπον,
καὶ μειδιᾷ τερφθείς.

Ἔστρεψε πρὸς τὸν Ἰλισσὸν τὸ βῆμα,
ἔφθασ' ἐγγὺς τῆς δροσερᾶς του κοίτης,
κ' ἐκεῖ, εἰς στήλης ἡμιέργου τμῆμα,
πλησίον τῆς ἐν κήποις Ἀφροδίτης,
ἐκάθισε χαμαί.

«Ἐδῶ τοῦ μαθητοῦ μου Ἀλκαμένους
μετὰ μικρὸν τὸ ἄγαλμα ἱστᾶται·—
εἶπ' ὁ ἀνὴρ—καὶ εἰς ἀστοὺς κ' εἰς ξένους
ἔδειξα πῶς τεχνῖται οἱ ἐργάται
μορφοῦνται ὑπ' ἐμέ».

Σιγήσας εἰς τὸν οὐρανὸν προσβλέπει,
ὃν οὐδεμία στίζει κἂν νεφέλη,
κ' ἐνῷ ἀλλόφρων νέους ἄγνους δρέπει
ἄλλας ἰδέας τῆς νυκτὸς τῷ στέλλει
τὸ πνεῦμα τὸ γλυκύ.

«Πρὶν ἢ ὀστρακισθῇ, λέγει, ὁ Κίμων,
ἤλπιζα τὴν ἰδέαν μου νὰ σπείρω
εἰς τὸν γενναῖον νοῦν του, καὶ τὸν δῆμον
πρὸ ἄλλης Ἀθηνᾶς νὰ συναγείρω
ἢ τῆς χαλκῆς ἐκεῖ.

Τῆς Ἀγορᾶς καὶ τῆς Ἀκαδημίας
τοὺς κόσμους μ' ἄλλους κόσμους νὰ περάνω,
καὶ νὰ τηρήσῃ τ' ὄνομα: *Φειδίας*
ἐκεῖ, τῆς Ἀκροπόλεως ἐπάνω,
ἐλέφας καὶ χρυσός.

Ἀχάριστοι πλὴν εἶν' οἱ Ἀθηναῖοι·
πᾶς ἥρως ζῶν τὰ μίση των ἐκτρέφει,
τὸν ἀγαποῦν μόνον ἀφοῦ ἐκπνέῃ,
καὶ μόνον φεῦ! τὸν τάφον του νὰ στέφῃ
ἀνέχοντ' ὁ κισσός.

Μέγας λαός,.... ἀλλὰ λαός! Διώκει,
φονεύει τοὺς κλεινούς του ἄνδρας παίζων,
ὧν στιβαρὰ ἡ χεὶρ αὐτὸν διώκει,
κ' ἐνῷ προέγραφεν αὐτοὺς ὅτ' ἔζων,
θανόντας τοὺς στοργεῖ.

Νήπιον, καταθραῦον τὸ ὡραῖον
ἄθυρμα τῆς σχολῆς αὐτοῦ ὀργίλον,
καὶ ἔπειτα ἀπαρηγόρως κλαῖον
πρὸ τῶν ἀσχήμων καὶ ἀμόρφων ξύλων,
ἃ ἔθραυσ' ἐν ὀργῇ.

Ὤ! ἄν τις νέος πάλιν νοῦς τῆς τόσης
τοῦ δήμου ὑπερέκυπτε πληθύος,
εἰς ἰσχυρὰν παλάμην τῆς ὀργώσης
ὁμάδος ἥρπαζεν ἐπιδεξίως
πάλιν τοὺς χαλινούς·

ἂν τοὺς κυματισμοὺς μία πνοή του
ὡδήγει τοῦ ἀστάτου δήμου μόνη,
καὶ τοῦ Φειδίου καὶ Ἀγορακρίτου
τὰ ἐργαστήρια ἐζωογόνει!...
—Πλήν, ποῦ αὐτὸς ὁ νοῦς!

Τοιαῦτα ὁ ἀνὴρ διενοεῖτο,
ὅτε φαιδροῦ ἐξαίφνης νεανίου
μορφὴ παρῆλθ' ἐνώπιόν του· ἦτο
ὁ νέος Περικλῆς, κ' ἐκ τοῦ λυκείου
ἤρχετο, γυμνασθείς.

«Χαῖρε Περίκλεις» — «Χαῖρέ μοι Φειδία».
Ἦσαν αἱ πρῶται ἀμφοτέρων φράσεις.
—Τόσον σὲ τέρπ' ἡ δρόσος ἡ νυκτία,
ἢ τῆς Προμάχου θέλεις νὰ θαυμάσῃς
πῶς ἡ χαλκῆ ἐσθὴς

ὑπὸ τὸ φῶς ἀστράπτει τῆς σελήνης;
Εἶπεν ὁ νέος.—Ἡ θεά σου πρώτη
πλέοντι χθὲς μ' ἐφάνη ἐξ Αἰγίνης·
εἶνε λαμπρά, πλὴν ἄλλην ὀνειρώττει
αὐτὴν ὁ Περικλῆς.

Χρυσῆν!, ἀστράπτουσαν τὴν ἀναπλάσσει
πολλάκις ἡ ψυχή μου ἐν ὀνείρῳ.
Οἶκον ἀκτινοβόλον τῇ ἀνάσσῃ
τῆς πόλεως ἐπόθουν ν' ἀνεγείρω,
κρατῶν ἐγὼ τὰς κλεῖς.

Ἐνώπιόν του τῶν Παναθηναίων
τὴν εὐπληθῆ πομπὴν νὰ συναθροίζω,
κ' εἰς τῆς θεᾶς τὸ ἄγαλμα τ' ὡραῖον
ἐμὲ αὐτὸν φαιδρὸς νὰ κατοπτρίζω
καὶ τὸν πυκνὸν λαόν.

Ἐκεῖ, Φειδία, νὰ χαράξῃς τότε
τὸ ὄνομά σου, κτῆμα τῶν αἰώνων,
καὶ τὸ χρυσοῦν σου ἔργον νὰ ὀρθῶται
ὡς μέγα σύμβολον, ὁμοῦ ἑνόνον
ἄνθρωπον καὶ θεόν».

Ἔλεγε κ' ἤστραπτεν αὐτοῦ τὸ βλέμμα,
ἐνῷ ἐκ τῶν ὀμμάτων τοῦ Φειδίου
δάκρυ χαρᾶς ἐλείβετο ἠρέμα,
καὶ τ' ὥριμόν του πρόσωπον ἠλλοίου
εἰς χαροποῦ παιδός.

—Αὐτὰ ὁ νοῦς μου, εἶπεν, ἀνεπόλει·
αὐτὰ κ' ἐμοῦ ἡ σμίλη ἀναμένει.
Εἶν' ἡ ψυχή σου ἡ ψυχή μου ὅλη....
ὅ,τι ποθεῖς ποθῶ, ὦ! μᾶς θερμαίνει
τὸ φῶς μιᾶς δᾳδός».

Τῶν ἰδεῶν τοῦ μείρακος ἑκάστη
ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρὸς ἀντήχει,
κ' ἐτράπησαν ἀμφότεροι πρὸς τ' ἄστυ,
πορποῦντες τὰς ἐσθῆτας πρὸς τὰ ψύχη
τῶν θερινῶν νυκτῶν.

Β.

Πέντε παρέδραμον Ὀλυμπιάδες.
Ὁ τότε νέος Περικλῆς ἠνδρώθη,
ἀνθρώπων τὸν ἀκούουν μυριάδες,
καὶ τὴν ἀρχὴν κρατεῖ, ἣν τότ' ἐπόθει
νὰ λάβῃ κατακτῶν.

Ἄγει καὶ φέρει τὸν λαόν· προστάσσει
καὶ νεύουσι πλῆθὺς ἀστῶν καὶ ξένων.
Σήμερον ὅμως εἶν' ἐν δόξῃ πάσῃ,
ὅτε ἱδρύεται εἰς τὴν Παρθένον
παλλάδιον κλεινόν.

Ὅσα ποτὲ τοῦ Ἰλισσοῦ ἡ ὄχθη
αὐτοῦ καὶ τοῦ Φειδίου ἠκροᾶτο,
ἔγειναν πρᾶγμα· μέγα ἀνεῴχθη
τὸ στάδιον, καὶ ὅ,τι ἐκεῖ κάτω
ἦν πλάσμα, ἔγειν' ὄν.

Οἱ θησαυροὶ πολυπληθῶν συμμάχων
ἐζωογόνησαν τὴν χίμαιράν των,
κ' ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τὸν βράχον
ἀπὸ χρυσοῦ πεντήκοντα ταλάντων
θὰ ἱδρυθῇ Θεός.

Ὁ Παρθενὼν λευκός, ἀκτινοβόλος,
τὸ ἄγαλμά της μόνον ἀναμένει
καταστεφὴς μ' ἐλαίας κλάδους ὅλος,
ἐνῷ πρὸς τὰ ὡραῖά του τεμένη
ἀνέρχετ' ὁ λαός.

Ἰδέτε ἐκ περιωπῆς τὸν δῆμον!
Ἄνδρες καὶ παῖδες, ξένοι καὶ πολῖται
ἐν μύρτου κλάδοις, μεθ' ἑορτασίμων
ἐσθήτων, πᾶς ὠθεῖ καὶ ἀντωθεῖται,
φαιδρὸς καὶ ἀλαζών.

Κολποῖ τὸν πέπλον τῆς Θεᾶς ἡ αὔρα,
ὃν εὐλαβεῖς κυκλοῦν ἀρχόντων τάξεις,
βρέμουσι τέθριππα κατόπιν γαῦρα,
κ' ἑκάστης βρέμει κύκλωθεν ἁμάξης
τὸ πλῆθος τῶν πεζῶν.

Ἐκεῖ που καννηφόρου βαθυκόλπου
σκιάδειον κρατεῖ μετοίκου κόρη,
ἐδῶ πληροῦσιν ἄσματος εὐμόλπου
τὸν χλιαρὸν αἰθέρα θαλλοφόροι
ὁμάδες μουσικῶν.

Ἐκεῖ.... πλὴν τ' ὄμμα διακρίνει μόλις
τίς προχωρεῖ, τίς ἔρχεται κατόπιν·
ἄφετ' αὐτὸ—ἐδῶ τῆς πομπῆς ὅλης
ζῶσα εἰς πᾶσαν τοῦ ναοῦ μετόπην
ἐνεχαράχθ' εἰκών.

Ἐδῶ ἡ θεία σμίλη τοῦ Φειδίου
εἰς τοὺς ἀψύχους τῆς ζωφόρου λίθους
πνεῦμα ζωῆς ἐφύσησ' ἀϊδίου,
τὸ πνεῦμα τῆς ζωῆς αὐτῆς τοῦ πλήθους
καὶ τῆς πομπῆς ὁμοῦ.

Τέλος ἀνέβη μόλις ἀναπνέον
τὸ πλῆθος πᾶν ὡς σῶμα συμπαγές τι,
κ' ἡ πομπὴ ὅλη τῶν Παναθηναίων
πρὸ τοῦ λευκοῦ μετ' εὐλαβείας ἔστη
τῆς Ἀθηνᾶς βωμοῦ.

Ἀρχίζ' ἡ τελετή· πάντες σιγῶσι,
καὶ συνωθοῦνται τίς νὰ ἴδῃ μᾶλλον·
πλὴν πόσοι μάτην προσπαθοῦσι, πόσοι
συνθλίβονται οἱ μὲν διὰ τῶν ἄλλων
εἰς τὸν πυκνὸν σωρόν!

Μετὰ μικρὸν τῆς τελετῆς τὸ πέρας
κατέφερε τὰ σμήνη τῶν πληθύων
εἰς τέρψεις σεληνοφεγγοῦς ἑσπέρας.
Τὸ ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς τὸ θεῖον
ἔγεινεν ἱερόν.

Ὁ Περικλῆς ἐν εὐπληθεῖ θιάσῳ
ἔσχατος, καί τοι πρῶτος, καταβαίνων,
λέγει τοῖς φίλοις: «—Θὰ σᾶς ἑστιάσω
ἀπόψε· ἔχω τὸν Φειδίαν ξένον
καὶ οἶνον παλαιόν!»

—Ἑσπέρα εἶνε τῆς λαμπρᾶς ἡμέρας·
ὁ Περικλῆς τοὺς φίλους συναγείρας,
ποιεῖτ' ἀρχῆς καλῆς καλὸν τὸ πέρας,
περὶ χρυσοῦς ἰσοχειλεῖς κρατῆρας
τοὺς φίλους ἑστιῶν.

Καίουν χρυσαῖ πολύμυξοι λυχνίαι
ἀπὸ λευκῶν τοῦ Τάραντος λυχνούχων,
ὅπου θὰ πίουν φίλοι νεανίαι,
ὅπου θὰ πίῃ μετ' αὐτῶν ὁ προὔχων
ὁμοῦ τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐπέραναν τὸ δεῖπνον οἱ συμπόται,
παρασκευὴν σικελικῶν μαγείρων·
αἱ τράπεζαι ἀπῄρθησαν αἱ πρῶται,
καὶ φέρεται γλυκὺς ἐντὸς κρατήρων
οἶνος Κλαζομενῶν.

Ἁπλοῦντ' ἐπὶ κλινῶν ταπητοστρώτων
τοῦ Περικλέους ὅλ' οἱ δαιτυμόνες,
καὶ πρὶν ἔτι ἀρχίσωσι τὸν πότον,
τὰς κόμας των κισσοῦ κοσμοῦσι κλῶνες
καὶ ῥόδων εὐθαλῶν.

— Εἶνε πολὺ τὸ πλῆθος τῶν ἑταίρων·
Ἐγγὺς τοῦ Περικλέους ὁ Φειδίας,
σεμνὸς καὶ ἀναφαλαντίας γέρων,
καὶ παρ' αὐτῷ ὁ νεαρὸς Λυσίας,
μειράκιον καλόν,

λαλοῦσι μὲ τὴν κόρην τῆς Μιλήτου,
αὐτὸς μὲν Ἀφροδίτας σχεδιάζων,
ἐκεῖνος δὲ ἀπὸ τοῦ μελιῤῥύτου
τῆς Ἀσπασίας στόματος σπουδάζων
καλὴν ῥητορικήν.

Ἐκεῖ, ἐπ' ἄλλης κλίνης, κεῖντ' ἐκτάδην
ὁ Ἀγοράκριτος καὶ Ἀλκαμένης,
ἐπερωτῶντες τὸν Ἀλκιβιάδην,
παῖδα καλὸν, ἂν ἤδη ἐρωμένης
φέρει ζυγὸν γλυκύν.

Ἐγγὺς φαιδρὸν καὶ θορυβῶδες σμῆνος
νέων, ἀνδρῶν, λαλεῖ μεγαλοφώνως,
κ' ἐν μέσῳ τῆς ὁμάδος ὁ Ἰκτῖνος
τὸ σχέδιον τοῦ νέου Παρθενῶνος
τὸν ὅμιλον μυῶν.

Ὡς γέλως δὲ τῆς ἱλαρᾶς πληθύος
παράσιτός τις Χρέμης, ἔτι νήφων,
φωνάζων, ὅτι γρῖφος εἶν' ὁ βίος,
καὶ ὑποσχόμενος αὐτὸν τὸν γρῖφον
νὰ λύσῃ, πρὶν πιών.

Σὺν τούτοις ὀρχηστῶν καὶ αὐλητρίδων
κιθαρῳδῶν καὶ τεχνιτῶν τῆς λύρας,
καὶ νεαρῶν Κορίνθου ὀρχηστρίδων,
εἶχεν ἐκεῖ ὁ ξένος συναγείρας
ὁμάδα εὐπληθῆ.

Οὕτω φαιδρὸν τὸ δεῖπνόν του περαῖνον
τῶν εὐωχούντων τὸ ποικίλον σμῆνος,
ἐλάλει, μετὰ πόθου ἀναμένον
λαλίστερον νὰ γείνῃ, ὅταν οἶνος
εἰς κύλικας χυθῇ.

Σπονδαὶ, παιᾶνες ἔπαυσαν καὶ τέλος
ἤρχισ' ὁ πότος τῶν φαιδρῶν ἑταίρων.
Προπόσεις πίνονται, ἠχεῖ ὁ γέλως,
τὴν ἡλικίαν λησμονεῖ ὁ γέρων,
τὰ ἔτη του ὁ παῖς.

Οὐδεὶς συμποσιάρχης διατάττων·
πίνει καθεὶς ὡς θέλει ἡ φιάλη.
Εἶνε φαιδρὰ, ἰδέτ' ἡ ἅμιλλά των,
κενοῦτ' ἡ μία κύλιξ, πάραυτ' ἄλλη
ἕπεται ταῖς λοιπαῖς.

—Ὁ οἶνος μοῦ ἐθέρμανε τὸ στόμα,
εἶπεν ὁ Γλαῦκος· πλὴν ἀντὶ ψυκτῆρος
παρακαλεῖτ' ὁ Χρέμης ἕν του σκῶμμα
νὰ ῥίψῃ μόνον ἔνδον τοῦ κρατῆρος·
σᾶς βεβαιῶ ἀρκεῖ.

—Εὖγέ σου, Γλαῦκ', ἐφώνησεν ὁ κῶμος·
οἶνος ψυχρὸς γλυκύτερον εὐφραίνει
ἢ σκῶμμα παγερόν· ὁ Χρέμης ὅμως
τὸν στόμαχόν του θέλει νὰ θερμαίνῃ
τὸ πόμα τὸ γλυκύ.

—Ἀλλ' ἴδετε, εἶπ' ἄλλος, πῶς ὁ οἶνος
τοῦ Χρέμητος ἐσκίασε τὸ ὄμμα·
Χρέμη τί ἔπαθες; πρὶν εὐφροσύνως
ἐλάλεις, τώρα σκέπτεσαι· μὴ σκῶμμα
πραγματικῶς ζητῇς;

Ἢ τῆς πομπῆς μὴ σ' ἀσχολῇ ἡ μνήμη;
Ἴσως τ' ἀγγεῖα τοῦ ἐλαίου πλήρη
ὁ στόμαχός σου οἴνου ἐπεθύμει·
ἂν τοῦτο σὲ λυπῇ, μὴ μεμψιμοίρει....
Ἤ μήπως ἄλλη τίς

εἶν' ἀφορμὴ τῆς λύπης σου τῆς τόσης;
—Σκέπτομαι, δὲν λυποῦμαι, νεανία.
—Ἴδωμεν τί σ' ἐνέπνευσεν ἡ πόσις!
—Ὅτι ἡ τύχη μου ἐν δυσμενείᾳ
βαρύνει ἐπ' ἐμέ·

ὅτι κ' ἐγὼ νὰ γείνω ἠδυνάμην
τῶν ἀθηναίων μέγας ἀρχηγέτης,
κ' εἰς τὴν σφικτήν μου νὰ κρατῶ παλάμην...
—Πλῆρες τὸ κύπελλον! ὑπέλαβέ τις.
—Σιώπα, ἰταμέ!

Τοὺς χαλινοὺς τοῦ ἀθηναίου δήμου,—
προσεῖπεν ὁ παράσιτος·—νὰ πνίγῃ
τὴν τύρβην τῶν φωνῶν των ἡ φωνή μου,
καὶ νὰ μὲ τρέμουν ὅλοι ὡς ὀλίγοι
τρέμουν τὸν Περικλῆ.

Σωροὺς διατιθέμενος χρυσίου,
τὰ μίση ν' ἀναλύω εἰς ἀγάπας,
πέριξ φαιδροῦ ν' ἀθροίζω συμποσίου
σᾶς τοὺς κηφῆνας, καὶ ὁ δῆμος ἅπας
κύπτων νὰ μὲ κυκλοῖ.

Νὰ ἀφειδῶ συμμαχικῶν στατήρων
καὶ θησαυρῶν τοῦ δήμου ἀμετρήτων,
Θεὰς ἐκ τοῦ χρυσοῦ αὐτῶν συμφύρων
καὶ Παρθενῶνας ὅλους ἀνορύττων
ἐκ τοῦ Πεντελικοῦ.

— Καὶ ἔπειτα νὰ βλέπῃς καὶ σὺ χαίρων
εἶπ' ἄλλος, τὴν μορφήν σου νὰ χαράττῃ
εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς Θεᾶς ὁ γέρων
Φειδίας... Ὤ, τί δόξα ὑπερτάτη
ἀνδρὸς βασιλικοῦ!

— Πλὴν, ἔκραξαν πολλοὶ ἐκ τοῦ ὁμίλου,
καὶ Περικλῆς ἂν γείνῃς μετὰ χρόνον,
θὰ τύχῃς, Χρέμη, καὶ Φειδίου φίλου;
— Τίς οἶδεν, ἂν χρυσώσω τ' ἄκρον μόνον
σμίλης αὐτοῦ μιᾶς;

Ἐγέλασαν τινὲς τῶν εὐωχούντων·
τὸν Περικλῆ καὶ τὸν Φειδίαν ἄλλοι
προσέβλεψαν· ἐκεῖνοι πλὴν τὸν νοῦν των
ἀλλοῦ προσεῖχον· μυστικὰ ἐλάλει
ἡ φιλικὴ δυάς.

Ὅ,τι τοῦ Χρέμητος τὸ παραπαῖον
στόμα ἐν ὥρᾳ μέθης ἐξεφώνει
εἰς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄλλων ἀθηναίων
ἀνέγνωσαν ἀπὸ πρωΐας μόνοι.
Ἄγνωστος ταραχὴ,

ὡσεὶ πνοὴ ἐγγίζοντος τυφῶνος,
ἐθόλου ἤδη τὸ φαιδρόν των ὄμμα.
— Αἴ! εἶπ' ὁ Περικλῆς σιγὰ, ὁ φθόνος
εἰσέδυ κ' εἰς τὸ ξένιόν μας δῶμα,
Φειδία· προσοχή!

Γ.

Πενταετὴς ἡ μνήμη τοῦ εὐθύμου
ἔγειν' ἐκείνου ἤδη συμποσίου.
Τὴν ἀγορὰν τοῦ ἀθηναίου δήμου
ἀκτὶς θερμοῦ ζωογονεῖ ἡλίου·
εἶν' ἔαρος αὐγή.

Τῶν Ἀθηνῶν ἐδῶ εἶν' ὅλ' ἡ πόλις·
λαλεῖ, γελᾷ, πωλεῖ καὶ ἀγοράζει·
ῥόδα ἐκεῖ συμπλέκ' ἡ ἀνθοπῶλις,
ἐδῶ ὀρτυγοπώλης τις φωνάζει,
ἐκεῖ πλανῶντ' ἀργοί.

Κηφήνων πᾶν κουρεῖον ἤδη βρίθει·
τοῦ μυροπώλου φλυαρεῖ τὸ χεῖλος
πρὸς τὰ παρὰ τὴν τράπεζάν του πλήθη,
κ' ἡ ἀρτοπῶλις λοιδωρεῖ στωμύλως
ἀνδράποδον ῥεμβόν,

τῶν ἄρτων της ταράξαν τὸ φορτίον·
ἐνῷ ἐμπρὸς καρυοπώλου ἄλλος,
ἐπ' ἀγορᾶς προφάσει, τῶν καρύων
ἡσύχως ἀπογεύεται. Τί σάλος,
τί ὅμιλος βομβῶν!

— Ἐκεῖ, φοβούμενοι μή τις ἀκούσῃ,
εἰς τὴν σκιὰν ἣν ῥίπτει ἡ Ποικίλη
τρεῖς νέοι σκεπτικοὶ περιπατοῦσι.
Εἶν' ἄρα συνωμόται; εἶνε φίλοι
σκοποῦντες ἡδονάς;

Εἶνε μερὶς πολυμελοῦς φατρίας,
ἐχθρᾶς τοῦ Περικλέους. Τοὺς ἐθάμβου
ἡ δόξα του πλησίον τῆς πατρίας,
καὶ τοῦ πανελληνίου του θριάμβου
ἡ φωτεινὴ μονάς.

Δὲν ἤθελον ν' ἀκούουν τ' ὄνομά του
διὰ πολλῶν φερόμενον χειλέων,
καὶ ἔβλεπον τὸ κράτος τῆς ἀκράτου
ἰσχύος του ἐπὶ τῶν ἀθηναίων
μὲ φθόνου ὀφθαλμόν.

Εἷς ἦν αὐτὸς κ' ἦσαν πολλοὶ ἐκεῖνοι,
ἀλλ' ἵστατο ὀρθὸς ὁ κολοσσός του·
ἐχθροῦ του χεὶρ τὸ βάθρον δὲν ἐκίνει,
καὶ κύπτων πᾶς παρήρχετο ἐμπρός του,
ν' ἀνίδῃ μὴ τολμῶν.

Εἶρπον χαμαὶ ἐνώπιόν του ὅλοι,
ἐραδιούργουν ἐν κρυπτῷ οἱ πλεῖστοι,
καὶ τὴν σκιὰν αὐτοῦ ἐλιθοβόλει
πᾶς ὅστις πρὸς τοῦ πλήθους ἐδυσπίστει
τὴν εὐτραπῆ ὀργήν.

Ἐνίοτε, θρασύτεροι τῶν ἄλλων
τὰ πλήθη τοῦ λαοῦ τινὲς ἐξῆπτον,
ἄλλος ὑβρίζων, ἄλλος διαβάλλων·
πλὴν τέλος ἀπεχώρει πάλιν κύπτων
ἕκαστος πρὸς τὴν γῆν.

Τοιοῦτ' οἱ τρεῖς ἐκεῖνοι συνωμόται.
— Εἶδες τὸν Μένωνα; ἠρώτησ' εἷς των.
— Τὸν εἶδον. — Ἀπεφάσισε; — Ναί.— Πότε;
Σήμερον ἔρχετ'—Εὖγέ σου, Ἀρίστων.
— Οὐδὲν εὖγε ποθεῖ

πληρώσας ὁ Ἀρίστων τὸ καθῆκον,—
ἀντεῖπ' ὁ νεανίας ἀλαζόνως—
ἀλλ' ὅμως ἀντὶ δύο ὑποδίκων,
ὁ Μένων θέλει ὁ Φειδίας μόνος
νὰ κατηγορηθῇ.

—Φοβεῖται ὁ δειλός! εἶπεν ὁ τρίτος·
τὸ κάθαρμα! φοβεῖται, ὅταν μέλλῃ
ὁ Περικλῆς νὰ πέσῃ ἀνεκκλήτως·
ἂν λείψῃ ὁ Φειδίας τί μᾶς μέλει;
ἐκεῖνος μένει ζῶν.

Μάτην δρυὸς τοὺς κλῶνας σείει ὅστις
ἐκείνην θέλει κατὰ γῆς νὰ ῥίψῃ·
ἂν πρόῤῥιζος δὲν πέσῃ ὁ κορμός της,
ἴσως φυλλορροεῖ, πλὴν εἰς τὰ ὕψη
αἴρεται ἀλαζών.

—Ἄφες τὰ ἔπη, Λύκων, τὰ ὡραῖα,
εἶπεν ὁ πρῶτος· σὺ αὐτὸς γνωρίζεις
τίς ὁ Φειδίας πρὸς τὸν Περικλέα·
εἶνε κορμοὶ μιᾶς κ' οἱ δύο ῥίζης,
εἶν' ἀδελφοὶ τὸν νοῦν.

Ηὐξήθησαν ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον,
μί' ἀμφοτέρους ἔθρεψεν ἰδέα,
ἓν ὄνειρον, ὁ πόθος τῶν μεγάλων·
ἀγάπη τοὺς συνδέει ἀμοιβαία,
ὅ,τ' εἷς φρονεῖ, φρονοῦν.

Δὲν θ' ἀποσπάσωμεν αὐτὸν ἐκείνου,
καὶ θὰ σφιγχθῇ πρὸ τοῦ δικαστηρίου
ὁ μύχιος δεσμός, ὅστις συνήνου
τὸν Περικλέα μετὰ τοῦ Φειδίου,
ἡ μία των ψυχή!

Τὸν μὲν κριταί, τὸν δὲ λαὸς θὰ κρίνῃ·
τὸν ἄρχοντα αὐτὸς, τὸν ἐργολάβον
τοῦ τῆς θεᾶς ἀγάλματος ἐκεῖνοι·
ὤ! θραύω δύο, ἕνα μόνον θραύων·
μηδεὶς ἀνησυχῇ.

Ἐνῷ τὸ δρᾶμα των αὐτὸ τεκταίνουν
μακρὰν τοῦ πλήθους ἡ τριὰς τῶν φίλων,
ὁ Περικλῆς καὶ ὁ Φειδίας βαίνουν
διὰ τῆς ἀγορᾶς, ἐγγὺς ἀλλήλων,
λαλοῦντες μυστικά.

— Ἂν λογισμοὺς μᾶς ἀπαιτῇ ὁ δῆμος,
λέγει ὁ γλύπτης, θὰ τοὺς λάβῃ πάντας
ὡς τοὺς ζητεῖ· ἐπράξαμεν ἐντίμως·
δὲν τρέμω, Περικλῆ, τοὺς συκοφάντας.
τὸ ἀληθὲς νικᾷ.

—Ναὶ, πλὴν ἐὰν σὲ ἀγαποῦν τὰ πλήθη,
ὑπέλαβεν ἐκεῖνος μειδιάσας·
ὄχι, ἂν τ' ὄνομά σου ἐμισήθη,
τὰς συμπαθείας ἀπολέσαν πάσας·
ὄχι, ἂν σὲ φθονεῖ

ὁ ὄχλος, ὅπως ἄλλοτε σ' ἐφίλει·
ὄχι, ἂν ἀφορμὴν ζητοῦσι μόνον
τῆς πόλεως οἱ κοῦφοι μειρακύλλοι
νὰ σβύσουν τ' ὄνομά σου, τόσων χρόνων
ἀστέρα παμφανῆ.

Αὐτὰ φοβοῦμαι, φίλε μου Φειδία.
Δὲν μὲ τρομάζουν λογισμοὶ κ' εὐθῦναι,
ὁ δῆμος μὲ τρομάζ', εἰς ὃν βαρεῖα
τοῦ Περικλέους ἤρχισε νὰ ᾖνε
ἡ δόξα, κ' αἱ τιμαί.

Προχθὲς ὁ φίλος μου κατηγορεῖτο
Ἀναξαγόρας, ὡς θεοὺς μὴ σέβων,
κ' ἡ κατ' αὐτοῦ κατηγορία ἦτο
βέλος ἐπίβουλον, αὐτὸν σκοπεῦον,
καὶ βάλλον ἐπ' ἐμέ.

Γνωρίζεις τί ὑπέστ' ἡ Ἀσπασία·
κ' ἐκείνης τῆς συκοφαντίας μόνη
ἤμην ἐγὼ καὶ πάλιν ἡ αἰτία·
τὴν ἔσωσα θρηνήσας, πλὴν ἐπόνει
τ' ὄμμα μου νὰ θρηνῇ.

Νὰ κλαύσω μ' ἔκαμαν οἱ σπουδαρχίδαι,
οἱ ἐξ ἐμοῦ μὴ κλαύσαντες ἀκόμα·
ἀλλ' ἔστι δίκη τιμωρὸς—τίς οἶδε—
κ' ἴσως ποτὲ τὸ νῦν φαιδρόν των ὄμμα
θρήνου πηγὴ γενῇ!

Οὕτω λαλοῦντες ἔσπευδον τὸ βῆμα
διὰ τῆς ἀγορᾶς οἱ δύο φίλοι,
τοῦ ὄχλου διασχίζοντες τὸ κῦμα,
καὶ κατηυθύνοντ' ὅπου ἡ Ποικίλη
ἠγείρετο στοά.

Ἄϊφνης φωνὴν ἀκούουν γεγωνυΐαν·
— Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἔλεγέ τις,
σκοπῶ νὰ καταγγείλω τὸν Φειδίαν,
ὅτ' εἶνε τοῦ χρυσοῦ ὑπεξαιρέτης,
δν εἶχε τῇ Θεᾷ,

ὁ δῆμος τῇ παρθένῳ προορίσει·
καὶ ὅτ' εἰσέτι δὲν ἐδικαιοῦτο
τ' ὁμοίωμά του νὰ διαιωνίσῃ
εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς θεᾶς. Πρὸς τοῦτο
τὴν ἄδειαν ζητῶ.

— Εἶν' ὁ ποτὲ ἐργάτης μου, ὁ Μένων,
εἶπε γελῶν ἡσύχως ὁ Φειδίας,
ἐκλέξας τὸ ἀδρότερα κερδαῖνον
παρὰ τὰς ὀχληρὰς σφυρηλασίας
ἐπάγγελμα αὐτό.

— Δὲν εἶν' ἐργάτης σοῦ, ἀλλὰ ἐργάτης
μικρᾶς ὁμάδος φιλοδόξων νέων,
ἀντεῖπ' ὁ Περικλῆς, οὓς ὑπερτάτης
ἀρχῆς τὸ φῶς ἑλκύει, καίτοι καῖον
τ' ἀπότολμα πτερὰ

τῶν ἱπταμένων κύκλω του ἐντόμων.
Ἀλλ' ἄφες νὰ καοῦν,... ἄφες νὰ μάθῃ
ἡ σπεῖρά των, ὅτι ἐγγὺς τῶν νόμων
τρυτάνη ἀσφαλὴς κ' εὐθεῖα σπάθη
ἐτάχθησαν φρουρά.

Ἂς λάβουν τὸν χρυσὸν, ἂς τὸν σταθμίσουν,
καὶ οὐδὲ βάρος ὀβολοῦ θὰ λείπῃ·
ἀλλ' ὅτι τῶν εἰκόνων μας θὰ ζήσουν
εἰς τὴν ἀσπίδα τῆς Θεοῦ οἱ τύποι,
αὐτὸ εἶν' ἀφορμὴ

τοῦ τόσου φθόνου των, αὐτὸ δὲν θέλει
τῶν Ἀθηνῶν ἡ κούφη νεολαία,—
ὑπέλαβεν ὁ Περικλῆς ἐν τέλει·—
ἀλλ' ἄφες... κ' εἰς ἡμᾶς θὰ γείνῃ νέα
ἡ ἧττά των τιμή.

Δ.

Φαιδρὰ ἀκτὶς εἰσδύει τῆς σελήνης
ἐντὸς τοῦ ἀττικοῦ δεσμωτηρίου,
ὅπου ἐπὶ στρωμνῆς κεῖτ' ἀχυρίνης
ὁ γλύπτης τοῦ μεγάλου Παλλαδίου
Φειδίας, ἀσθενῶν.

Ἐκεῖ τοῦ Περικλέους τὸν ἑταῖρον,
τὸν γλύπτην λησμονῶν, ἔῤῥιψ' ὁ δῆμος·
ἐκεῖ κοιμᾶται ἀσθενὴς ὁ γέρων,
κ' εἰς ὄνειρα φαιδρὰ φαίνετ' εὐθύμως
τὸν νοῦν αὐτοῦ πλανῶν.

Τὸν φέρουσι σιγὰ τὰ ὄνειρά του
παρὰ τὸν Ἀλφειὸν, καὶ τῶν ἠλείων
ἀκούει εὐφημούντων τ' ὄνομά του,
καὶ τοῦ Διὸς τὸ ἄγαλμα τὸ θεῖον
προσβλέπει ἐν τρυφῇ.

Ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου βλέπει χαίρων:
«Μ' ἐποίησε Φειδίας Ἀθηναῖος,»
κ' εἰς τῆς πατρίδος τ' ὄνομα ὁ γέρων
ταράσσεται, καὶ ἡ φαιδρά του τέως
συστέλλεται μορφή.

—Δὲν μ' εἶπον κλέπτην, λέγει ἐν ὀνείροις,
ὁ ξένος μου λαὸς τῆς Ὀλυμπίας·
τὸν Δία μας, μοὶ εἶπον, θ' ἀνεγείρῃς,
καὶ θὰ στεφθῇ μὲ τ' ὄνομα: Φειδίας
ὁ μέγας κολοσσός.

Ἀχάριστοι, φεῦ! εἶν' οἱ Ἀθηναῖοι.
Πᾶς ἥρως ζῶν τά μίση των ἐκτρέφει,
τὸν ἀγαποῦν μόνον ἀφοῦ ἐκπνέῃ,
καὶ μόνον φεῦ, τὸν τάφον του νὰ στέφῃ
ἀνέχοντ' ὁ κισσός.—

Καὶ φέρετ' εἰς καιροὺς εὐτυχεστέρους
ἡ γρηγοροῦσα τοῦ ὑπνοῦντος μνήμη,
ὅτ' ἐπλανᾶτο εἰς ἑσπέραν θέρους
παρὰ τὸν Ἰλισσὸν, ἢ ὅτ' εὐθύμει
ἐν μέσῳ συμποτῶν.

Ὁ Περικλῆς τὸν δεξιοῦται ἔνθους,
λαλεῖ τερπνὰ μετὰ τῆς Ἀσπασίας,
καὶ λησμονεῖ ὑπνώττων ὥρας πένθους,
μὲ νεαζούσης ἔτι φαντασίας
τὰς πτέρυγας πετῶν.

Αἴφνης ἠνοίγη τοῦ δεσμωτηρίου
σιγὰ ἡ θύρα, κ' εἷς ἀνὴρ ἠρέμα
παρὰ τὴν κλίνην στὰς τοῦ γεροντίου
ἔῤῥιψε φιλοστόργου λύπης βλέμμα
ἐπάνω τῆς σεμνῆς

τοῦ γέροντος μορφῆς. Εἶτα νὰ φύγῃ
τὸ βῆμα ἔστρεψεν, εἷς στόνος ὅμως
τὰ χείλη τοῦ ὑπνώττοντος ἀνοίγει.
Ἐκλόνισεν αὐτὸν σπασμώδης τρόμος,
κ' ἠγέρθη τῆς στρωμνῆς.

—Ἄπολλον ἀποτρόπαιε, ὁ Μένων...,
ἀνέκραξε παραληρῶν ὁ γέρων,
κ' ἦτο τὸ βλέμμα του πεπλανημένον,
τὸ χεῖλος αὐτοῦ κάτωχρον καὶ σπαῖρον,
αἱ τρίχες του ὀρθαί!

—Ὁ Μένων!—ἐπανέλαβε·—τί θέλεις;
ἐργάτης μου νὰ γείνῃς ἦλθες πάλιν;
λιμώττεις; αἴ! μαρμάρου τῆς Πεντέλης
ἔχει τὸ ἐργαστήριον μεγάλην
προμήθειαν· ἐλθέ!

—Ὁ Περικλῆς εἶνε, δεν εἶν' ὁ Μένων,
ἐφώνησ' ὁ ἀνὴρ, κ' ἐνηγκαλίσθη
τὸν γέροντα, μὲ δάκρυ' αὐτὸν ραίνων,
καὶ βλέπων πῶς τοῦ ἀσθενοῦς ἐσείσθη
ἐκ πυρετοῦ ὁ νοῦς.

—Ὁ Περικλῆς, εἶπε καὶ πάλιν, εἶνε·
ἡσύχει, θὰ ἐξέλθῃς τῶν δεσμῶν σου,
καὶ νέαι θὰ κοσμήσωσι μυρσίναι
τὸ κοσμηθὲν τοσάκις μέτωπόν σου,...»
Ἀλλὰ τοῦ ἀσθενοῦς

τὸ οὖς κοιμώμενον δὲν ἠκροᾶτο·
τὸ χεῖλος αὐτοῦ μόνον παρελήρει.
Τὸν ἀσθενῆ ἀφῆκε τέλος κάτω,
κ' ἐξῆλθ' ὁ Περικλῆς μ' ὄμματα πλήρη
δακρύων.—Ὦ! κοιμοῦ,

κοιμοῦ, ἄτυχε φίλε! Μαῦρον νῆμα
συνέδεσε τὴν τύχην σου μαζύ μου,—
ἔλεγε φεύγων μὲ βραδὺ τὸ βῆμα—
ἐμὲ ζητεῖ, καὶ πνίγει σὲ τοῦ δήμου
ὁ κλύδων ἀντ' ἐμοῦ.

Τοῦ δήμου, ὅστις ἄλλοτε σ' εὐφήμει,
καὶ σ' ἔστεφε μὲ δάφνας καὶ μὲ μύρτα,
ὡς τόρα μὲ ξηρὰς ἀκάνθας, οἴμοι!
τοῦ δήμου, ὅστις κύκλω σου ἐσκίρτα,
ὡς τόρα σὲ πατεῖ!

Ὤ! διατί σὲ ἐστεφάνουν τότε,
καὶ τόρα σὲ μισοῦν τὰ κοῦφα σμήνη;
Ὤ, διατί αἱ δάφναι σου αἱ πρῶταιφυλλορρόοῦν καὶ τ' ὄνομά σου σβύνει
ὁ φθόνος; διατί;

Τί ἔπταισες, ὦ γλύπτα τῆς Παλλάδος
εἰς τοὺς κυαμοτρῶγας ἀθηναίους;
Τί ἔπταισες, σὺ δόξα τῆς Ἑλλάδος;
Ἔπταισες, φίλος ὢν τοῦ Περικλέους
καὶ ἀγαπῶν αὐτόν.

Ἔπταισες, τὴν πατρίδα σου λαμπρύνας
ἐνῷ ὁ Περικλῆς τὴν ἐκυβέρνα,
ἔπταισες, δοξασθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας,
ὅτε αὐτοῦ συνέτριβεν ἡ πτέρνα
πᾶν φθόνου ἑρπετόν.

Τόρα κοιμοῦ! κοιμοῦ καὶ ἀμερίμνει·
ὁ Περικλῆς φρουρεῖ ἔτι τὸν νόμον,
καὶ σὺ δημαγωγῶν ἀχρεία ποίμνη,
κωφαίνουσα τὸ πλῆθος τὸ ἀγνῶμον,
ματαίως ὑλακτεῖς.»

Ἀλλ' ὅτε, φεῦ! τὴν αὔριον πρωΐαν
εἰσῆλθ' εἰς τὴν εἱρκτὴν πάλιν ἠρέμα,
νεκρὸν ἐμπρός του εὗρε τὸν Φειδίαν,
κ' ἦν μόνον ἐπικήδειόν του στέμμα
Φοίβου φαιδρὰ ἀκτίς.

Ἐσπόγγισε σιγὰ τὰ δάκρυά του
ὁ Περικλὴς πρὸ τοῦ νεκροῦ του φίλου,
κ' εἶπε: Τοιούτου σ' ὥριζε θανάτου
τὸν κλῆρον ἡ Θεά, ἧς ἀνεστήλου
ἡ χεὶρ σου τὸν βωμόν;

Τοιοῦτος ἔμελλε τῇ κεφαλῇ σου
πατρίας στέφανος εὐγνωμοσύνης;
Τοιοῦτον τέλος τῇ κλεινῇ ζωῇ σου;
τοιοῦτος κλάδος ἀττικῆς μυρσίνης
τὴν μνήμην σου τιμῶν;

Τοιοῦτος, φεῦ! τοιοῦτος. Δὲν ἀλλάσσει
οὐδὲν τῶν Ἀθηνῶν τὸν φαῦλον δῆμον·
οὐδὲν τὸ ἄνουν μῖσός του μαλάσσει.
Μετὰ τὸν Ἀριστείδην ἦλθ' ὁ Κίμων,
καὶ τόρα ἦλθες σύ!

Τίς οἶδε πόσων ἔπεται ὁ κλῆρος,
πόσων ἐδῷ ἡ δόξα θ' ἁπηχήσῃ·
πόσους ἐδῷ ὁ φθόνος ὁ ἀγήρως
τὸ κώνειον ἐν τέλει θὰ ποτίσῃ!
Ὤ! εἶνε περισσοί.

Πλὴν εἶνε — εἶπ' ὁ Περικλῆς ἐν τέλει,
καὶ τὸ πικρόν του χεῖλος ἐμειδία, —
εἶνε καὶ ἄλλοι.... καὶ ἐκείνων θέλει
μᾶς ἐκδικήσει ἡ φιλοπατρία,
Φειδία, ἡ νωπή.

Δουλεύων ὑπ' αὐτοὺς ὁ ἀθηναῖος
δῆμος, κ' ἡμῶν θ' ἀναμνησθῇ ποτ' ἴσως,
κ' ἡ πρὸς αὐτοὺς ἀγάπη του βεβαίως
δὲν θὰ προφθάσῃ, ὅπως νῦν, εἰς μῖσος
καὶ φθόνον νὰ τραπῇ.

Μικρὸν κατόπιν τῶν μαχῶν ὁ δαίμων
ἠρήμου τῆς Ἑλλάδος τὸ πεδίον,
τὴν δᾷδα καταστρεπτικῶν πολέμων,
δηώσεων, λοιμοῦ, ἐν μέσῳ σείων
Σπάρτης καὶ Ἀθηνῶν.

Ὁ δὲ τῶν τόσων συμφορῶν, τῶν τόσων
πικρῶν δεινῶν τὰς ἐρημώσεις κλαίων,
ὁ Περικλῆς, ἀπέθνησκε λοιμώσσων·
φεῦ! Ἔδυεν αὐτὸς κ' ἔλαμπ' ὁ Κλέων
ἤδ' εἰς τὸν οὐρανόν.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

1861—1867

ΛΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "BENIAMIN ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ποῦ εἶσθε ὥραι χαροπαὶ τῶν νεαρῶν μου χρόνων,
χρυσοῦν πανόραμα φαιδρῶν, μαγευτικῶν εἰκόνων,
γλυκύ μου παρελθόν;
Τί ἔγεινε τὸ νήπιον, τὸ ἄφροντι παιδίον,
ὁ νεανίας, ὁ γελῶν, οὐδέποτε δακρύων,
ὁ ἀπολαύων, μὴ ποθῶν;

Φεῦ! εἰς τοῦ πόνου τὴν σχολὴν διὰ μιᾶς ἠνδρώθη·
μὴ χαίρων πλέον, μὴ γελῶν, καὶ ὅ,τι δὲν ἐπόθει
μάτην ἐπιθυμῶν·
μάτην ῥανίδα μέλιτος ζητῶν ν' ἀνεύρ' ὑστάτην,
ὡς εἰς τὰ χείλη του ζητεῖ τοῦ δείπνου ἴχνη μάτην
ἀποφαγών τις δαιτυμών.

Πνοὴ χειμῶνος ἔπνευσε καὶ ἡ χαρὰ ἡρπάγη,
πνοὴ χειμῶνος ἔπνευσε κ' εἰς θρύμματα ἐῤῥάγη
τὸ πᾶν διὰ παντός·
ἓν μνῆμα ἤνοιξε βαθὺ ἡ δίκελλα τῆς μοίρας,
κ' ἐσάρωσεν ὁ θάνατος μὲ τὰς ῥικνάς του χεῖρας
τὴν εὐτυχίαν μου ἐντός.

....Ὤ! ἄφες, σιδηροῦν παρὸν, ἐπὶ στιγμὴν νὰ κλείσω
τὸ ὄμμα τὸ βαρυαλγὲς, καὶ νὰ στραφῶ ὀπίσω
πρὸς ὥρας εὐτυχεῖς,
τῆς μνήμης μου φυλλομετρῶν τὰς δέλτους μίαν μίαν,
καὶ ἀπολαύων κἂν νεκρὰν τὴν ἄλλοτ' εὐτυχίαν,
ἣν ἥρπασ' ὁ καιρὸς ταχύς.

Ἐκεῖ θ' ἀνεύρω τὰ φαιδρὰ νηπιακά μου ἔτη,
ὅτε ἡ χείρ μου εἰς μακρὰς σειρὰς ἐτοποθέτει
ξυλίνους μαχητὰς,
κ' ἐγὼ, στρατάρχης φοβερὸς, τὸν πόλεμον συνῆπτον,
κ' ἐγέλων ἀτελεύτητον, τοὺς μὲν ὑπτίους ῥίπτων,
τοὺς δὲ κηρύσσων νικητάς·

ὅτε μ' ἐμάνθαν' ὁ πατὴρ τὸ Α τοῦ ἀλφαβήτου,
καὶ σοβαρὰ ἐπέπληττεν ἡ τρυφερὰ φωνή του
τὸν φλύαρον υἱόν,
κ' ἐνῷ ἐκεῖνος ἔγραφε τὸ Βῆτα εἰς τὴν πλάκα,
ἡ χείρ μου κατεγίνετο νὰ κάμῃ μίαν δράκα
τὸν μύστακά του τὸν φαιόν·

ὅτε ἡ γραῖα μάμμη μου πλησίον τῆς ἑστίας
καστάνων ἔψηνε σωροὺς καὶ μ' ἔλεγ' ἱστορίας:
Πῶς εἰς χρυσοῦν κλωβὸν
κόρην ἐφύλαττε ποτὲ εἷς δράκων ποντομέδων,
καὶ πῶς τὸν ἔσφαξεν ὁ εἷς τριῶν βασιλοπαίδων
ἐκείνην γέρας του λαβών.

Ἐκεῖ θ' ἀνεύρω τὸν καιρὸν, ὅτε παιδίων σμῆνος
ἐσυναζόμεθα πρωΐ φωνοῦντες χαρμοσύνως
εἰς τὴν κενὴν σχολὴν,
καὶ τὸν κρυπτὸν ἐπαίζομεν ὀπίσω τῶν θρανίων,
πρὶν ὁ διδάσκαλος φανῇ μὲ τὸ μακρὸν ῥαβδίον
καὶ τὴν νυκτερινὴν στολήν.

Ὁποῖος γέλως ἄπλετος, ὁπόταν ἐκοιμᾶτο
τὸ θέρος εἰς τὴν ἔδραν του, κ' ἔκλινε πρὸς τὰ κάτω
τὴν κεφαλὴν αὐτὸς,
ἐνῷ ἡμεῖς σφαιρίδια συστρέφοντες ἐκ χάρτου
ἐῤῥίπτομεν ἀτρόμητοι κατὰ τοῦ ἀκαθάρτου
καὶ τρισμεγίστου του ὠτός.

Καὶ ὅτε νὰ σχολάσωμεν τέλος ἡ ὥρα ἦτον,
ὡρμῶμεν συγκρατούμενοι ὁμοῦ ἐκ τῶν ἐσθήτων,
πηδῶντες ἀνὰ τρεῖς
τῆς σεσηπυίας κλίμακος τὰς γηραιὰς βαθμίδας,
ἂν κ' ἔκραζ' ὁ διδάσκαλος, ὅτι χρηστὰς ἐλπίδας
μᾶς εἶχεν ὅλους ἡ πατρίς.

Ὡραῖαι ὧραι! ἔφυγον σιγὰ, καὶ κατ' ὀλίγον
ὁ νοῦς μου αἰφνης ἤρχισε διὰ δειλῶν πτερύγων
πρὸς τ' ἄγνωστον πετῶν,
καὶ ἄφοβος ἀνίπτατο κατόπιν εἰς τὰ ὕψη,
χώρας χρυσᾶς εἰς τὸ κενὸν ποθῶν ν' ἀνακαλύψῃ,
νέον ὁρίζοντα ζητῶν.

Ἀντὶ νὰ εὕρω ἔπλαττον κ' ἐνόμιζον πῶς εὗρον,
κ' ηὐχαριστούμην, τ' ἀληθὲς τί εἶνε μὴ ἠξεύρων,
τί εἶνε τὸ πλαστόν·
ἐμέθυον εἰς τὸ κενὸν, θαῤῥῶν πῶς ἤμην νήφων,
κ' εἰς ἀπολαύσεων πηγὴν ἀγνώστων ἐνετρύφων,
ὡς βρέφος εἰς τροφοῦ μαστόν.

Ὀγκώδεις βίβλους ἤνοιγον, τὸν νοῦν αὐτῶν ἐμύζων,
καὶ γνήσιον ἀδάμαντα τὴν ὕελον νομίζων
κ' ἡμέραν τὴν αὐγὴν,
χαίρων πολλάκις ὕπνωσα, κ' ἠτένισα ἐμπρός μου
ἀνοιγομένας φωταυγεῖς τὰς πύλας ἄλλου κόσμου,
καὶ ἐλησμόνησα τὴν γῆν.

Ὦ! τί ὡραῖον ὄνειρον, καὶ ὅμως δὲν μὲ ἤρκει·
πρὸς ὥραν μ' ἀπεκοίμιζε μόνον ἡ Γνῶσις Κίρκη,
ἐνῷ σιγὰ, σιγὰ,
μοῦ ἔψαλλ' ἡ καρδία μου ὅτ' εἶνε ὅλα ψεύδη,
ὅτι ὁ νοῦς μου ἂν ὑπνοῖ, ἐκείνη δὲν καθεύδει,
ἀλλὰ αἰσθάνεται, σφριγᾷ.

Παῖς ἔτι, τί μοῦ ἔλεγε καλὰ δὲν κατενόουν,
κ' ἐμάντευσα τὴν ἔννοιαν τῆς γλώσσης ἣν ἠγνόουν
μόλις τὴν ἀληθῆ.
Ὅ,τι ὁ νοῦς ἐδίωκεν, ἐκείνη τὸ ἐμίσει·
αὐτὸς νὰ μάθῃ ἤθελεν, ἐκείνη ν' ἀγαπήσῃ
ἐζήτει καὶ ν' ἀγαπηθῇ.

Ἓν ἄστρον τότ' ἐθάμβωσε τὸ παιδικόν μου βλέμμα,
καὶ ἔῤῥευσε ταχύτερον τὸ νεαρόν μου αἷμα
δι' ὅλων τῶν φλεβῶν,
καὶ ἡδονὴν ἀνέκφραστον ἠσθάνθην εἰς τὰ στήθη,
κ' ἐνόμισα τὸ στῆθός μου ὅτι ἀνεγεννήθη,
νέαν πνοὴν αἴφνης λαβόν.

Τί ἦτο τ' ἄστρον; νεαρὸν πρόσωπον κόρης ἦτον,
γλυκὺ, ὡραῖον, συμπαθές. Τὴν ἐθεώρουν φρίττων,
φρίττων ἐξ ἡδονῆς·
ἂν μ' ἐθεώρει καὶ αὐτὴ, ἐῤῥίγουν, ἐφρικίων,
μὲ ἔκαιεν ἂν μ' ἤγγιζε, καὶ ἤκουον μεθύων
τῆς παιδικῆς αὐτῆς φωνῆς.

Ὅτε εἰς στρόβιλον χοροῦ μαζύ της ἐφερόμην,
κ' ἡ παρειά μου ἤγγιζε τὴν καστανήν της κόμην,
κ' ἡ νέα της ὀσφὺς
ἐντὸς τῆς πυρεσσούσης μου ἐχάνετο ἀγκάλης,
παράφρων ἤμην ἐκ χαρᾶς, ἀναίσθητος ἐκ ζάλης,
καὶ μεθυσμένος ἐκ τρυφῆς.

Δὲν ἔβλεπον, δὲν ἤκουον· ἐπέτων, ἰλιγγίων,
ἐντὸς νεφῶν ἐνόμιζον πῶς φέρομ' αἰθερίων,
δὲν ἤγγιζον τὴν γῆν,
κ' ὑπὸ τοὺς πόδας μου θαῤῥῶν τὸ ἔδαφος πῶς φεύγει,
προσέκρουον, ὠλίσθαινον, κ' ἐγέλων τ' ἄλλα ζεύγη,
ἢ μ' ἐπετίμων μὲ ὀργήν.

—Ἡμέρας ὅλας τοῦ χοροῦ τὴν μνήμην διετήρουν·
καὶ ὅτε τὰ βιβλία μου ν' ἀνοίξω ἐπεχείρουν
τὰ κονιοσκεπῆ,
ἐχόρευον τὰ γράμματα ἐμπρός μου μετ' ἀλλήλων,
κ' ἐντὸς τῶν ἀπεράντων των ἐχόρευε στροβίλων
καὶ ἡ μορφή της χαροπή.

Ἀλλ' ὅτε τέλος ὁ καιρὸς διέῤῥευσεν ἐκεῖνος,
κ' αἴφνης ἀπώλεσα τὸ ὂν τὸ πρώην εὐφροσύνως
τὰ στήθη μου πληροῦν,
ὁπότε πολυτάλαντος τὸ ἥρπασεν ἀγκάλη,
κ' ἐσύρθησαν ναυάγιον τὰ νεαρά του κάλλη
εἰς τὸν πικρὸν τοῦ βίου ῥοῦν,

πληγὴ εἰς τὴν καρδίαν μου δὲν ἔμεινε βαθεῖα,
καὶ ἤρκεσ' εἰς τὸν πόνον μου ἡ πρόσφατός της μνεία,
ὡς βάλσαμον γλυκύ·
ὅπως πολλάκις ἐν κενῇ ζητοῦμεν φιαλίδι
τὸ ἄρωμα νὰ πνεύσωμεν τοῦ ἀποπτάντος ἤδη
μύρου, καὶ τόσον μᾶς ἀρκεῖ.

Τί μ' ἔμελεν; ἐγέλασα. Ἤμην παιδίον τότε,
καὶ ὑπὸ λήθην σύντομον ἐτάφησαν αἱ πρῶται
τοῦ στήθους μου ὁρμαί.
Ἄλλαι παρῆλθον ἐπ' αὐτὰς, κ' ἐσβέσθησαν ἐπίσης,
κ' ἑκάστου νέου ἔρωτος αἱ τρυφεραὶ ἀλύσεις
δεσμὰ δὲν ἦσαν δι' ἐμέ.

Ἐρωτευμένον μ' ἄφινε πολλάκις ἡ ἑσπέρα,
ἀλλ' ἐκοιμώμην, καὶ ταχὺς ὁ ἔρως μου ἐπέρα
ὡς ὄνειρον περᾷ.
Καὶ ἦτο πανοράματος τὸ στῆθός μου στεφάνη,
ὅθεν ἐκλείπει ἡ εἰκὼν ταχεῖα ὡς ἐφάνη,
κ' ἔρχεται ἄλλης ἡ σειρά.

Πάσης ἀγάπης λείψανον σωρεία ἦτο στίχων,
δι' ὧν ἀπεμνημόνευον ὀδύνας, ὧν δὲν εἶχον
τὸ κέντρον αἰσθανθῆ,
κ' ἐγέλων βλέπων ἔπειτα ὅτ' ἦσαν ὅλα πλάνη,
ὅτι δὲν εἶχον ἔρωτες τὰ στήθη μου μαράνει,
ὅτ' ἡ καρδία μου ἀνθεῖ.

Ὦ! ἤνθει τότε ἀληθῶς, ἦτο εὐδαίμων τότε!
Τί πάταγος καὶ τί φωναὶ, ὅταν ἡλικιῶται
ἤμεθα ἓξ ἑπτά,
καὶ ἄλλοι στίχους ἔγραφον κ' ἐφιλονείκουν ἄλλοι,
καὶ ἡ φαιδρὰ ὁμήγυρις ὅλη ὁμοῦ ἐλάλει,
κ' ἔφευγον ὧραι ὡς λεπτά.

Ἥσυχος πάντοτ' ἐν ἀρχῇ ὁ ὅμιλός μας ἦτο.
Εἰς θέματα στιχουργικὰ ἀνένδοτος ἠσκεῖτο
ἡ εὔθυμος ὁμάς·
αἱ τελικαὶ ἐγράφοντο λέξεις τεσσάρων στίχων,
καὶ ὥρας ἔχαν' ἕκαστος, ξυόμενος καὶ βήχων,
νὰ ῥάπτῃ πόδας καὶ τομάς.

Ἡ δίκη ἤρχιζ' ἔπειτα. Θεέ! τί συζητήσεις,
τί θόρυβον καὶ τί φωνὰς ἐπέφερεν ἡ κρίσις:
τίς ἦτον ὁ νικῶν.
«Ψηφοφορίαν» ἔκραζον, κ' ἐψηφοφόρουν τέλος·
ἀλλ' ἑαυτοὺς ἐψήφιζον ὡς νικητὰς — τί γέλως! —
πολλοὶ τῶν ἀγωνοδικῶν.

Τοὺς στίχους τότ' ἀφίνοντες ἐλάλουν δι' Ἐκείνην·
ὁ εἷς τὴν ἔλεγ' Ἐρατώ, ὁ ἄλλος Εὐφροσύνην,
καὶ ἐξ αὐτῶν πασῶν
ἡ μία ἦτο ἄγγελος, Θεὰ ἡ ἄλλη ἦτον,
ἡ ἄλλη ἦν φαινόμενον, τετάρτη τῶν Χαρίτων
ἢ καὶ δεκάτη τῶν Μουσῶν.

Καὶ εἶχε δεῖγμα ἔρωτος εἷς βλέμματα φλογώδη,
εἷς τρυφερὸν μειδίαμα, εἷς ἄνθος, εἷς εὐώδη
μικρὰν ἐπιστολήν·
καὶ ἦσαν ὅλοι εὔθυμοι, κ' ἐφώναζον, κ' ἐγέλων,
ἐλπίζοντες πῶς τὸ παρὸν θὰ διαμείνῃ μέλλον,
χωρὶς τινὰ μεταβολήν.

—Φεῦ! ἦσαν φροῦδα ὄνειρα κ' ἐλπίδες μας καὶ πόθοι·
ὑπὸ αἰφνίδιον πνοὴν ἀνέμου ἐσαρώθη
τῶν φίλων ἡ χαρά·
ἄλλους μακρὰν παρέσυρεν ἐπὶ ἀξένου χώρας,
ἄλλων τὰς πρώην μαγικὰς καὶ νῦν ἀφίλους ὥρας
ἐπίκρανεν ἡ συμφορά.

Καὶ τόρα τί ἀπέμεινε τοῦ παρελθόντος; Οἴμοι!
Δὲν ἔμειν' ἄλλο λείψανον, ἢ ἡ χρυσῆ του μνήμη·
παρήγορος ἀκτὶς,
ἥτις τὴν τέφραν τῆς χαρᾶς θερμαίνει κἀν τῆς πρώτης,
καὶ ἣν προσβλέπω ἄπληστος, ὡς ὁ ῥιγῶν δεσμώτης
βλέπει τὸ φῶς ἐκ τῆς εἱρκτῆς.

(1865)

ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΚΟΡΗΝ

Διατί, ἐνῷ παιδίον δύνασ' ἔτι νὰ κληθῇς,
τῆς χρυσῆς σου ἡλικίας θέλεις, κόρη, νὰ προτρέχῃς,
καὶ τὸ ἄγνωστον ποθεῖς,
καὶ ἀφίνεις ὅ,τι ἔχεις;

Διατί τὸν καστανόν σου δὲν ἀφίνεις ὀφθαλμὸν
τῆς παρθένου σου καρδίας τὸ κενὸν νὰ κατοπτρίζῃ,
ἥτις ἔρωτος παλμὸν
δὲν μαντεύει, δὲν γνωρίζει;

Διατί ἐπὶ τὰ ῥόδα τῆς λευκῆς σου παρειᾶς
δὲν ἀφίνεις τὴν χαράν σου ἀβιάστως ν' ἀνατέλλῃ,
διατί δὲν μειδιᾷς,
ὅταν ἡ ψυχή σου θέλῃ;

Διατί τὸ παιδικόν σου χεῖλος λέγει σοβαρῶς
ὅσα ἔνδον διαψεύδει ἡ σκιρτῶσά σου καρδία;
Ἦλθε, λέγεις, ὁ καιρὸς,
νὰ γενῇς καὶ σὺ κυρία;

Σὺ κυρία, ἣν χθὲς ἔτι ὠνομάζομεν *παιδί*,
σὺ γυνὴ βρενθυομένη, δεκαὲξ μαΐων κόρη;
Ὄχι, μὴ τόση σπουδή·
τῶν ἐτῶν σου μὴ προχώρει.

Ὅταν τοὺς χρυσοῦς ἰούλους τῆς ξανθῆς σου κεφαλῆς
ἔλθ' εἰς καστανοὺς βοστρύχους ὁ καιρὸς νὰ μεταβάλῃ,
κ' ἐκ τῆς κόρης τῆς δειλῆς
ἡ νεᾶνις ἀναθάλῃ,

ὅταν τῆς μετάξης πλέον ἡ θροὴ δὲν θὰ σ' ἀρκῇ,
οὔτε τρίχαπτα καὶ κόσμοι, ταινιῶν καὶ πτίλων πλήθη·
ὅταν αἴσθημα γλυκὺ
τὰ ἁγνά σου σείσῃ στήθη·

ὅταν αἰσθανθῇς πῶς εἶνε ἡ καρδία σου κενὴ,
καὶ ζητήσῃ νὰ μαντεύσῃ ἡ ψυχή σου, τί τῆς λείπει,
ὅταν μυστικὴ φωνὴ:
«Ἔρως εἶν' αὐτὸ» σοῦ εἴπῃ·

ὅταν, κόρη, ἀγαπήσῃς, ὅταν ἀνταγαπηθῇς,
τότε θὰ ἰδῇς πῶς αἴφνης ὡριμάζει ἡ καρδία,
πῶς ἡ κόρη πρὶν, εὐθὺς
γίνεται γυνὴ τελεία.

Τότε πόσα θὰ σὲ μάθῃ ἡ ἀγάπη θὰ ἰδῇς·
σοβαρὰ θὰ ἦσαι δίχως ἡ ψυχή σου νὰ τὸ θέλῃ,
κ' εἰς τὰ χείλη σου ψευδὴς
ἴσως γέλως θ' ἀνατέλλῃ.

Θὰ φρονῇς πολλάκις ἄλλα, ἐνῷ ἄλλα θὰ λαλῇς,
θὰ σ' ἀρκῇ ἐκεῖνος μόνον μυστικὰ νὰ σὲ μαντεύῃ,
καὶ θὰ θέλῃς ὁ πολὺς
ὅμιλος νὰ σὲ πιστεύῃ.

Τῆς ἀγάπης θὰ νοήσῃς ποία εἶν' ἡ τακτική.
Τῶν βλεμμάτων σου τὴν γλῶσσαν τότε πλέον δὲν θ'ἀφίνῃς
εἷς παλμὸς νὰ διοικῇ,
κ' ἐρωτότροπος θὰ γείνῃς.

Τόρα πλὴν, ὅτε παιδίον δύνασ' ἔτι νὰ κληθῇς,
μὴ ζητῇς τῆς ἡλικίας τῆς χρυσῆς σου νὰ προτρέχῃς,
μὴ τὸ ἄγνωστον ποθῇς
καὶ ἀφίνῃς ὅ,τι ἔχεις.

(1864)

ΤΙ ΘΕΛΩ

Δὲν θέλω πλούτη καὶ χρυσὸν καὶ θεραπόντων σμήνη·
θέλω τὸ στῆθός μου χαρᾶς κ' ἐλπίδων νὰ πλουτῇ,
καὶ ἔστω μόνον κτῆμά μου καλύβη ἀχυρίνη·
μ' ἀρκεῖ αὐτή.

Δὲν θέλω φῶτα καὶ χοροὺς καὶ κάτοπτρα· μὲ θλίβει,
βαρύνει τὴν καρδίαν μου φαιδρότης τεχνητή.
Ἀκτῖνά της ἑσπερινὴν ὅταν μοῦ στέλλ' ἡ φοίβη,
μ' ἀρκεῖ αὐτή.

Δὲν θέλει κήπους, πίδακας καὶ βρύσεις ἡ ψυχή μου.
Δὲν μὲ μαγεύουν λείρια καὶ κρίνοι κηπευτοί,
ὅσον μὲ θέλγει ἡ ὀσμὴ τοῦ ἐπανθοῦντος θύμου·
μ' ἀρκεῖ αὐτή.

Δὲν θέλω θέατρα, αὐλοὺς καὶ μουσικοὺς θιάσους,
δὲν θέλω εἰς τὰ ὦτά μου ὀρχήστρα νὰ κροτῇ·
ὁπόταν ψάλλ' ἡ ἀηδὼν εἰς τοὺς μυχοὺς τοῦ δάσους,
μ' ἀρκεῖ αὐτή.

Δὲν θέλω δόξαν καὶ τιμὰς, δὲν θέλω μεγαλεῖα,
δὲν θέλω ὄχλου συρφετὸς νὰ μὲ χειροκροτῇ·
μία ποθῶ νὰ μ' ἀγαπᾷ, μία πιστὴ καρδία·
μ' ἀρκεῖ αὐτή.

Δὲν θέλω πλήθη γυναικῶν φαιδρῶν, ἑορτασίμων,
δὲν μὲ κινοῦν τὰ κάλλη των κ' οἱ ὦμοι οἱ χυτοὶ,
τὴν χεῖρά της νὰ ἔσφιγγον κρυφὰ θὰ ἐπροτίμων·
μ' ἤρκει αὐτή.

(1865)

Η ΤΡΟΠΗ

—

Ὅτε σ' ἐκάλει
θερμὴ ἀγκάλη
καὶ εἷς παλμός,
ἠδιαφόρει
σοῦ, νέα κόρη,
ὁ ὀφθαλμός.

Δὲν σὲ ἐκίνει
πάθους ὀδύνη,
ἦσο βωβή·
ἦ γέλως μόνον
πάθους καὶ πόνων
ἦν ἀμοιβή.

Παρῆλθε τόρα
ἐκεῖν' ἡ ὥρα
τῶν πρὶν ἐτῶν.
Ἡ πρὶν ἀγάπη
ὅλη ἐτράπη
εἰς παγετὸν,

καὶ σοῦ τὸ στῆθος,
ὅπου συνήθως
ἦτο χειμὼν,
τόρα ἡσθάνθη
ὅτι δι' ἄνθη
ἔχει χυμόν.

Πλὴν.... παρακαίρως·
ὄψιμος ἔρως
τί ὠφελεῖ;
Εἶνε πῦρ καῖον,
ἀλλ' ὅπερ πλέον
δὲν πυρπολεῖ.

Πρὶν φύγουν ἔτι
τὰ νέα ἔτη
καὶ ἡ χαρὰ,
κ' ἔλθῃ βαρεῖα
ἡ ἡλικία
ἡ παγερά·

πρὶν ἢ φυσήσῃ
βορρᾶς καὶ σβύσῃ
διὰ μιᾶς
τὸ φλέγον ὄμμα,
τὸ θάλλον χρῶμα
τῆς παρειᾶς·

πρὶν ἔλθ' ἡ δείλη,
ἔπρεπε, φίλη,
νὰ αἰσθανθῇς.
πῶς ὥρα ἦτον
μεστὴ χαρίτων
καὶ σὺ ν' ἀνθῇς.

Σὺ τόρ' ἀγάπην
ζητεῖς, κ' ἐτράπην
ἀλλοῦ ἐγώ.
Εἰς σὲ τοῦ γήρως
ἔπεσ' ὁ κλῆρος,
κ' ἐγὼ σφριγῶ.

Σὺ θ' ἀποθάνῃς
γραῖα νεᾶνις,
ἢ μοναχὴ,
κ' ἐμὲ ἀγκάλαι
θὰ κάμουν ἄλλαι
τρισευτυχῆ.

(1863)

ΕΙΣ ΧΕΙΜΩΝ

Πῶς σ' ἐνθυμοῦμαι, χειμὼν τῆς Γερμανίας!
Ὅλ' ἡ χιών σου κ' οἱ πάγοι οἱ βαρεῖς
πηγὴ μοῦ ἦσαν κρυφῆς εὐδαιμονίας,
καὶ ἀναμνήσεις μ' ἀφῆκαν προσχαρεῖς.

Ὅτε τοὺς κλάδους ἐλεύκαινες τοῦ δάσους,
κ' ἔστρωνες πάγους ἐπάνω τῶν λιμνῶν,
ὅτε τοὺς οἴκους ἐκόσμεις μὲ πετάσους,
πτυχὰς χιόνων τριγύρω των κρεμνῶν,

κ' ἔγραφεν ἄνθη ἐπάνω τῶν ὑέλων
ἡ παγερά σου νυκτερινὴ πνοή·
ἠδιαφόρουν, σ' ἐνέπαιζον κ' ἐγέλων,
ἄλλη ἐπλήρου τὰ στήθη μου ζωή.

Δὲν ἠσθανόμην τοὺς πάγους καὶ τὰ ψύχη·
ἔαρ ἐθάρρουν πῶς ἦτον ὁ χειμών,
διότ' ἡ νέα καρδία μου ηὐτύχει,
κ' ἔπαλλ' ἠρέμα τὸ στῆθός μου θερμόν.

Ὅτε σιμά της ἤμην μακρὰν τοῦ πλήθους,
τὸ φόρεμά της ἐγγίζων ἢ πατῶν,
ἄγνωστον θάλπος εἶχον ἐντὸς τοῦ στήθους,
θέρμην γλυκεῖαν, ἂν ὄχι πυρετόν.

Ἐνῷ ἐφύσα τὸ πνεῦμα τοῦ χειμῶνος,
κ' ἔπιπτε λάβρον τὸ ῥεῦμα τῆς βροχῆς,
ἐγὼ λαλοῦσαν τὴν ἤκουον ἀφώνως,
κ' ἐλησμονούμην καὶ ἤμην εὐτυχής.

Ἐν αὐτῆς βλέμμα γλυκὺ μοὶ ἀνεκάλει,
ὅτι δὲν μ' εἶχε παγώσει ὁ βορρᾶς,
καὶ ἠσθανόμην τὸ στῆθός μου νὰ πάλλῃ
παλμοὺς ἀγάπης, λατρείας καὶ χαρᾶς.

Ὁπότε ἦτο φαιδρὰ καὶ ἐμειδία,
συνεμειδίων, πᾶν ἄλγος λησμονῶν,
συνεμειδία ἡ φύσις, καὶ αἰθρία
τὸν νεφελώδη ἐφαίδρυν' οὐρανόν.

Ἡ κεφαλή της, μικρὰ ὡσεὶ παιδίου,
ἦν Ἀφροδίτης καὶ Ἥβης κεφαλή,
κ' ἔλεγες ὅτι θεά τις τοῦ Φειδίου
ἔλαβε πνεῦμα, κινεῖται καὶ λαλεῖ.

Εἰς τὸ ὑγρόν της ἀντανεκλᾶτο ὄμμα
ὁ ἀττικός μου ὡραῖος οὐρανός,
καὶ τὸ μικρόν της, ὅτε ἐλάλει, στόμα
ἦν ἄνθους κάλυξ ἀνοίγων πρωϊνός.

Εἰς τῆς ἑστίας τὸ πῦρ ἐπορφυροῦτο
ἡ νεαρά της, ἀνθοῦσα παρειά,
καὶ ἡ μορφή της ῥόδον ὡμοίαζ' οὕτω,
ὅπερ ὁ φοῖβος φιλεῖ ἐν τῇ σκιᾷ.

Ὦ, πῶς ἐκείνην προσβλέπων ἐλησμόνουν
ὅτι συρίζει ἐκτὸς ἡ καταιγὶς,
καὶ μὲ λικνίζει ἔαρ γλυκὺ ἐφρόνουν
μαζὺ μ' ἐκείνην ἐπὶ πατρίας γῆς!

Ποῦ εἶσαι τόρα, χειμών μου τρισευδαίμων,
ὅτε μ' ἐκήλουν καὶ ψύχη καὶ χιὼν,
ὅτε τὴν λύσσαν ἐγέλων τῶν ἀνέμων,
καὶ ἐθεώρουν τοὺς πάγους μειδιῶν;

Ἦλθες καὶ πάλιν, Ἀπρίλιε, καὶ δῶρα
σκορπίζ' ἡ χείρ σου, ὦ ἄνοιξις χρυσῆ,....
Τί νὰ τὰ κάμω; ἐκείνη λείπει τόρα,
κ' ἐγὼ νὰ λείπῃς θὰ ἐπροτίμων σύ. (1863)

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΤΟΠΤΡΟΝ ΤΗΣ

—

Εἰπέ με κάτοπτρον, ἂν πρέπῃ,
ὅταν τὴν βλέπῃς καὶ σὲ βλέπῃ
πᾶσαν πρωΐαν,
ἐνῷ αἰδήμων σ' ἀτενίζει,
καὶ τὴν λυτὴν αὐτῆς κτενίζει
κόμην τὴν λείαν·

ὅταν ἡ νέα της ὠλένη
ὑπὸ τὸν πέπλον διαφαίνει
λευκῆς ἐσθῆτος,
ὅτ' ἐπὶ ὤμων μαρμαρίνων
κάμπτετ' ὁ τράχηλός της κλίνων
ἐπιχαρίτως·

ὁπόταν στῆθος μόλις θάλλον
φρίσσῃ γυμνὸν, ῥιγοῦν καὶ πάλλον,...
σὲ θέλγ' ἡ θέα;
Εἰπέ μ', ὁσάκις σ' ἐθεώρει
οὕτω ἀνύποπτος ἡ κόρη,
ἦτον ὡραία;

(1861)

———

ΑΣΤΑΣΙΑ

Θὰ θελήσῃς
νὰ μ' ἀφήσῃς
νὰ σοῦ 'πῶ
πῶς σ' ἀγαπῶ;

Τί θὰ πάθῃς,
ἂν τὸ μάθῃς;
ἓν ζητῶ,
μόνον αὐτό.

Αὐτὸ μόνον
τόσων πόνων
σὲ φοβεῖ
ὡς ἀμοιβή;

Ὁ χρυφός μου
πόθος φῶς μου
εἶνε εἷς,
ἂν μ' ἐλεῇς.

κ' ἡ ψυχή μου
ἡ πτωχή μου
ἐν ποθεῖ:
νὰ δυνηθῇ

νὰ σοῦ εἴπῃ
τί τῆς λείπει,
τίς κρατεῖ
αὐτὸ τὸ τί.

Ἂν τὸ λάβῃ
τ' ἀπολαύει,
εἰδὲ μὴ
δὲν ἀθυμεῖ,

καὶ εἰς ἄλλην
κόρην πάλιν
θὰ τραπῇ
νὰ τὸ εἰπῇ.

(1862)

ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΝΕΑ ΣΧΟΛΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1938

ΕΡΩΤΟΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

Δὲν ἦτο ὄνειρον γλυκύ, ταλαίπωρε καρδία,
ἀλλ' οὔτ' ἐγρήγορσις τερπνὴ ἐκείνη ἡ ἀγάπη·
ἦτο ἓν φάσμα νυκτικόν, ἦτο ὑπνοβασία,...
καὶ τόρα εἰς παράδοξον ἀνάμνησιν ἐτράπη.

Ὑπνοβασία! Ἔβλεπον, ἀλλ' ἔβλεπον τυφλώττων·
περιεπάτουν ἄφοβος, πλὴν βαίνων αὐτομάτως,
καὶ οὐδὲ τῶν βημάτων μου ἤκουον κἂν τὸν κρότον,
τοσοῦτον ἦν τοῦ ὕπνου μου μολύβδινον τὸ κράτος.

Τόρα, ὁπότ' ἐγρηγορῶν στρέφετ' ὁ νοῦς μ' ὀπίσω,
καὶ βλέπω ποῦ νυκτοβατοῦν τὸ βῆμά μου ἀνέβη,
πόθεν ὀλίγον ἔλειψε χαμαὶ νὰ ὀλισθήσω,
ἀνέκφραστος φρικίασις τὸν νοῦν μου κυριεύει.

Δὲν εἶνε ἡ φρικίασις αὐτή μου φρίκη ὅμως,
δὲν εἶνε φόβου αἴσθημα, οὐδὲ μεταμελείας·
εἶν' αἴσθημ' ἀνεξήγητον, εἶνε χαρὰ καὶ τρόμος,
εἶν' ἡδονή, ἀπόλαυσις, μεστὴ περιεργείας.

Ποσάκις χαίρων κάτωθεν προσβλέπει τις τὰ ὕψη,
ὅπου μικρὸς ἐπλάνησε τὸν νεαρόν του πόδα,
χωρὶς ἐπὶ τὴν ἄβυσσον περίεργος νὰ κύψῃ,
ἀλλ' ἄνθη δρέπων δροσερὰ καὶ ἀναπνέων ῥόδα!

Οὕτω κ' ἐγὼ τότ' ἔχαιρον εἰς τοῦ κρημνοῦ τὰ χείλη·
χρυσοφανὲς, ἀόρατον παρηκολούθουν νῆμα,
μ' ἐμάγευ' ἓν μειδίαμα, μία τις λέξις φίλη,
κ' εἶχον τὸν πόδα σταθερὸν, καὶ ἀσφαλὲς τὸ βῆμα.

Μ' ἦτο ἀνέκφραστος χαρὰ νὰ κάθημαι ἐγγύς της,
νὰ ἀκροῶμαι τοῦ τερπνοῦ τῆς λαλιᾶς της ἤχου,
καὶ νὰ τὴν βλέπω, πλὴν χωρὶς νὰ ἐννοῶ, ἂν πίστις,
ἔρως, ἢ σέβας, ἢ στοργὴ τὸ βλέμμα μ' ἐνεψύχου.

Τί ἔλεγε δὲν ἤκουον, ἀλλὰ τὴν ἠκροώμην·
δὲν ἐπεζήτουν ἀμοιβὴν, οὔτε ἀγάπης φράσεις,
μὲ ἤρκει ἡ μικρά της χεὶρ, ὁπότε εἰσηρχόμην,
κ' ἓν «καλὴν νύκτα» φεύγοντα μ' ἔῤῥιπτεν εἰς ἐκστάσεις.

Ποσάκις ἐν τῇ σιωπῇ χειμερινῆς ἑσπέρας,
ὑπὸ τὸ μετριόφρον φῶς λαλοῦντες τῆς λυχνίας,
τοῦ στήθους μας ἠνοίγομεν κρυφίως τὰς διφθέρας,
καὶ ἐμετροῦμεν τὸ κενὸν τῆς νέας μας καρδίας!

Τὰ μυστικά μας ἔλεγεν ὁ εἷς μας πρὸς τὸν ἄλλον,
καὶ ἤρχετο τὸ ἔσχατον μυστήριον ἐν τέλει,
ὅτ' ἡ καρδία μας παθῶν ἠγνόει ἔτι σάλον,
καὶ ὅτι πάντοτ' ἤρεμος νὰ διαμείνῃ μέλλει.

Καὶ ἦτο ἤρεμος. Ἐγὼ συνήθως ἐν βιβλίον
τῇ ἀνεγίνωσκον σιγὰ, καὶ ἤκουεν ἐκείνη,...
Αἱ ὧραι ἔφευγον τερπναὶ, καὶ τὸ βιβλίον κλείων,
ἤρχιζον τὴν ἐπαύριον ὁπόθεν εἶχον μείνει.

Ἄλλοτε, ὅτε ἥλιος φαιδρὸς τοῦ Δεκεμβρίου
μετέβαλλ' εἰς ἀδάμαντας τοὺς παγετοὺς τῶν κλάδων,
καὶ ἔστιλβεν ὡς σμάραγδος ἡ χλόη τοῦ πεδίου,
τὴν πάχνην ἀποβάλλουσα τῶν πρωϊνῶν νιφάδων,

εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐτρέπομεν βραδυπατοῦν τὸ βῆμα,
κ' ἐκεῖ χαμαὶ ἐπὶ ξηρῶν καθήμενοι καλάμων,
τὸ ἥσυχον ἠκούομεν κρυφίου ῥείθρου κῦμα,
κ' ἐγράφομεν ἀλλόφρονες καμπύλας εἰς τὴν ἄμμον.

Ἐγράφομεν σιωπηλοὶ, καὶ αἱ στιγμαὶ ἑπέρων,
καὶ συνεπλέκοντο χαμαὶ τὰ γράμματα ἀτάκτως·
οὐδὲν ἀνεγινώσκετο, ἀλλ' ὅμως ἀμφοτέρων
ὡμοίαζον αἱ ἄμορφοι γραμμαὶ ἀπαραλλάκτως.

Τίς οἶδε τί ἐγράφομεν, καὶ διατὶ ὁμοία
διετυποῦτο ἡ μορφὴ ἐκείνη τῶν γραμμάτων·
τίς οἶδεν ἂν διάνοια δὲν ἦτό τις κρυφία
ὑπὸ τοὺς γρίφους τῶν γραμμῶν αὐτῶν τῶν αὐτομάτων.

Πλὴν δὲν τὴν ἐμαντεύομεν, κ' ἐκάμνομεν ἀλύσεις,
τοὺς γρίφους μας συμπλέκοντες ἐπὶ τῆς λείας ἄμμου,
ἀμέριμνοι ἀλλ' εὐτυχεῖς, καθὼς ὅτε ἐπίσης
ἡ χείρ της συνεπλέκετο μέ τὸν βραχίονά μου.

Πόσας, ἐνῷ μᾶς ἔφεγγε τὸ βράδυ ἡ σελήνη,
οὕτω στιγμὰς διήλθομεν, λαλοῦντες.... — περὶ τίνος;
Δὲν ἐνθυμοῦμαι· ἔλεγον: «ἐκεῖνος καὶ ἐκείνη»,
καὶ μ' ἀπεκρίνετο αὐτὴ: «ἐκείνη καὶ ἐκεῖνος».

Κόσμους ἐπλάττομεν ψευδεῖς, ὡραίους παραδείσους,
ἐθέτομεν ἐντὸς αὐτῶν ἐρωτευμένα ζεύγη,
καὶ πλάττοντες εὐδαίμονας, δημιουργοῦντες Κροίσους,
ἐλησμονοῦμεν ὁ καιρὸς ἂν ἵσταται ἢ φεύγει.

Ἄλλοτ' ἐπειραζόμεθα. Ἀναίσθητον μ' ἐκάλει,
κ' ἐγὼ ὡς ἐρωτότροπον τὴν ἤλεγχον ἐπίσης·
κ' ἦτο γλυκεῖα ἡ χωρὶς σκοποῦ ἐκείνη πάλη,
καὶ ἦτο ἓν μειδίαμα τῆς ἔριδος ἡ λύσις.

Ἐκείνην τί τὴν ἔμελεν, ἀναίσθητος ἂν ἤμην;
τί μ' ἔμελ', ἐρωτότροπος ἐὰν ἐκείνη ἦτον;
Τὸ ἀγνοῶ· τῆς ἔριδος ἐτήρησα τὴν μνήμην,
πλὴν μ' εἶν' ὁ λόγος αἴνιγμα, γρῖφος ἐκ τῶν ἀλύτων.

Μ' ἠγάπα; τὴν ἠγάπων; φεῦ! ἐγὼ δὲν τῇ τὸ εἶπον,
κ' ἐκείνη ἐσιώπησεν. Ὁ χρόνος διαβαίνων
ἐσάρωσε τὸ παρελθὸν, καὶ μόλις που τὸν τύπον
εὑρίσκω τῶν βημάτων μας ἐκεῖ τὸν ἐσβεσμένον.

Νὰ κλαύσω τόρα δι' αὐτὸ, καθὼς ὁ μαραμμένον
τὸ νεογέννητον φυτὸν, τὸ θάλλον χθὲς, εὑρίσκων,
ὁ ἄνθη παρ' αὐτοῦ φαιδρὰ καὶ ἄρωμ' ἀναμένων,
κ' ἐλπίζων νὰ τὸ ἴδῃ ζῶν, πρὶν τὸ θρηνήσῃ θνῆσκον;

Ἂν ὅμως ἦτο ἄκανθα τὸ βρέφος τοῦ λειμῶνος;
ἂν κέντρα ἔμελλε πικρὰ νὰ ἀναδώσῃ θάλλον;...
Ἐγὼ δὲν κλαίω, δὲν γελῶ· καὶ ἡδονὴ καὶ πόνος
θάλλουν ἐντός μου συμφυεῖς, ὁ εἷς παρὰ τὸν ἄλλον.

Κισσὸς τῆς μνήμης συγκρατεῖ τ' ἁβρὰ αὐτῶν στελέχη·
καὶ ὅταν πρὸς τὸ παρελθὸν τὸν νοῦν ἀλλόφρων τρέπω,
γλυκείας λύπης δάκρυον τὰ βλέφαρά μου βρέχει,
καὶ, μὴ ἰδὼν τὸν ἔρωτα, τὸ πτῶμά του κἂν βλέπω.

(1864)

Η ΑΝΑΙΣΘΗΣΙΑ ΜΟΥ

—

Μ' εἶπον ὅλοι ἀναίσθητον· φθάνει,
μὴ τὸ λέγῃς, ὦ φίλη, καὶ σύ·
ἂν τὸ στῆθός μου τόρα νοσεῖ,
θ' ἀποθάνῃ.

Θ' ἀποθάνῃ, ὡς τήκεται θνῆσκον
ἐπὶ βράχων ἓν χόρτον φυὲν,
δρόσου ζῶν καὶ νεκρὸν δάκρυ ἓν
μὴ εὑρίσκον.

Ἄνθος ἔμελλεν ἴσως νὰ δώσῃ,
μία ἔλειπε μόνη ῥανὶς,
δὲν τὴν ἔχυσεν ὅμως κανεὶς,
κ' ἦσαν τόσοι!...

Ἀδιάφορος πᾶς ἀπετράπη·
ἂν νοσοῦν ἤδη κεῖται χαμαὶ,
δρόσος λείπ' εἰς αὐτό· εἰς ἐμὲ
φεῦ! ἀγάπη.

Ὅτε κύκλω ἐγέλα τὸ πλῆθος
καὶ μ' ἐκάλει ἀνάλγητον ὄν,
παγερὰν κεφαλὴν καὶ κενὸν
ἔχον στῆθος·

σὺ ἐξ ὅλων αὐτῶν μόνη μία
δὲν ἐγέλας, δὲν ἦσο κακὴ,
καὶ τὸ στόμα σου μόνον γλυκὺ
ἐμειδία.

Τίς συνέβη τροπή; Ἐξηράνθη
τὸ νοσοῦν τότε χόρτον λοιπόν;
Ὄχι! ζῇ, ἔχ' εἰσέτι ὀπὸν
διὰ ἄνθη·

ἔχει, θέλει πλὴν δρόσον ἀκόμα,
καὶ ἡ δρόσος θὰ ἦνε πολλὴ,
ἐὰν ὅπως ἐλάλει λαλεῖ
σοῦ τὸ στόμα.

Ἂς μὲ λέγουν ἀναίσθητον ἄλλοι,
μὲ τὸ λέγῃς, ὦ φίλη, καὶ σύ·
ἂν τὸ στῆθός μου τόρα νοσεῖ,
ὅμως πάλλει. (1863)

Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ

ΑΣΜΑ ΠΑΡΟΙΝΙΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"

Τί ἐγείνατε Ἀθῆναι;
Ποῦ αἱ δάφναι, αἱ μυρσίναι
τῶν φαιδρῶν σου ἑορτῶν;

Ποῦ τὰ Παναθήναιά σου;
τοῦ εὐθύμου των θιάσου
ποῦ τὸ πλῆθος τὸ σκιρτῶν;

Ἡ ψυχρά των μόνον—οἴμοι!
ἡ ψυχρά των μένει μνήμη.

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Τί ἐκάμετε τὸν θεῖον
ὅμιλον τῶν Ὀλυμπίων;
Ποῦ ὁ Ζεὺς, ἡ Ἥρα ποῦ;

Ποῦ τὸ ἄλλο πλῆθος ὅλον;
Ποῦ λατρεύετ' ὁ Ἀπόλλων,
ἡ Κυθήρη τοῦ λοιποῦ;

Φεῦ, τὰ θεῖά των τεμένη
βεβηλοῖ θρησκεία ξένη!

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Ποῦ αἱ πάλαι πανηγύρεις,
οἱ ἀγῶνές σου οἱ πλήρεις
εὐσωμάτων παλαιστῶν;

Ποῦ οἱ κλάδοι τῆς ἐλαίας,
ὁ Ἱέρων, ὁ Πυθέας,
ἡ πλειὰς τῶν δικαστῶν;

Τόρα λιτανείας μόνον
ἔχομεν ἀντὶ ἀγώνων....

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Ποῦ αἱ κόραι τῆς Κορίνθου,
μὲ στεφάνους ὑακίνθου
καὶ ναρκίσσων νεαρῶν;

μὲ τὸ μελανόν των ὄμμα,
μὲ τὸ λιγυρόν των σῶμα,
μὲ τὸν εὔχαριν χορόν;

Ποῦ ἓν ἐλαφρόν των φάσμα,
ἓν τοῦ φάσματός των ᾆσμα;

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Ἔστω φάσμα, ἔστω πλάνη!
Τὴν ψυχήν μου νὰ θερμάνῃ
μία σου σκιὰ ἀρκεῖ·

μία τοῦ ποτέ σου κλέους,
ὦ πατρὶς τοῦ Περικλέους,
ἕν σου ὄνειρον γλυκύ!

Φεῦ! ὁ ὕπνος σας, Ἀθῆναι,
δίχως καὶ ὀνείρων εἶνε!

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Ἔρημοι τοῦ Ἀκαδήμου
εἶν' οἱ κῆποι, καὶ τοῦ Δήμου
ἔρημος ἡ ἀγορά.

Ἠρημώθη ἡ Ποικίλη,
καὶ ἡ Πνὺξ ῥητόρων χείλη
δὲν ἀκούει ἠχηρά!

Ἔχασε τὸν Δημοσθένη·
τόρα τίς τὴν ἀναβαίνει;

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Ἐβωβάθη τοῦ Αἰσχύλου
ἡ σκηνὴ, φαιδροῦ ὁμίλου
τέμενος ποτὲ μεστὸν,

κ' εἰς τὴν γῆν τῶν Σοφοκλέων
σμῆνος μάχετ' ἱερέων
κατὰ σμήνους σοφιστῶν.

Ὅστις, φεῦ! καὶ ἂν νικήσῃ,
ἡ Ἑλλὰς δὲν θ' ἀναζήσῃ!

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
λήθην θέλω, λήθην, πίνων!

Φεῦ! τοῦ Κέκροπος ἡ πόλις
οὐδ' ἓν ἴχνος ἔχει μόλις
τοῦ ποτέ της τοῦ κλεινοῦ·

καὶ τοῦ Πλάτωνος ἡ χώρα
δούλους τρέφει μόνον τόρα
τοῦ Ἰουστινιανοῦ!

Ὤ! εἰς ταύτην τὴν ἀγέλην
εἶς δὲν ζῇ, εἶς μόνος ἕλλην;...

Κίρνα, Γλαῦκε, κίρνα οἶνον·
εὕρηκα τὴν λήθην πίνων.

(1866)

ΒΕΝΤΑΜΗΝΟΥ ΛΕΣΒΙΟΥ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΜΕΣΧΗ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 18

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ

Τίς πνοὴ, φαιδροί μου ξένοι, τὴν ἐρήμην μου θυρίδα
νὰ κοσμήσετε σᾶς στέλλει μὲ τ' ὡραῖόν σας πτερόν;
Τίς σᾶς ἔστειλ' εὐθυμίαν νὰ μοῦ φέρετε κ' ἐλπίδα;
Τίς τὸν οἰκόν μου σᾶς εἶπε, κ' ἤλθετε χαρᾶς χορὸν
νὰ μοῦ ψάλητε πτηνά;

Μὴ δὲν εἴδετε πῶς ἔχουν αἱ θυρίδες μου χιόνα,
πῶς ἐθάμβωσ' ἡ θερμή μου τὰς ὑέλους των πνοή;
κ' ἐνομίσατε ἀνθοῦντα ὅτι θὰ εὑρῆτε κλῶνα,
ὅτι τοῦ φυλλώματός του θὰ συμψάλλῃ ἡ θροὴ
μὲ τὸ ᾄσμά σας πτηνά;

Ἢ μὴ βίαιος σᾶς φέρῃ νότος ἀπὸ ἄλλας χώρας,
καὶ τὸ ἄσυλον ποθεῖτε φιλοξένου ὀροφῆς;
Ἢ πωλεῖτε τὴν ᾠδήν σας ἀντὶ θάλπους μιᾶς ὥρας,
ἢ μοῦ φέρετ' εὐθυμίαν εἰς ἀντάλλαγμα τροφῆς,
ὦ πεινῶντά μου πτηνά;

Ἔλθετε νὰ σᾶς θερμάνω εἰς νεανικὰς ἀγκάλας,
εἰς καρδίαν ἥτις πάλλει ἔτ' ὑπὸ τὸν παγετόν.
Ὅπως σεῖς, ἐξόριστοί μου, εἶμ' ἐξόριστος ὁ τάλας,
τὴν χαρὰν, ἣν τιν' ἀφῆκα, μάτην κύκλω μου ζητῶν,
ὡς τὸ θάλπος σεῖς, πτηνά.

Ὤ! εἰς τ' ὄμμα σας ἡλίου θὰ εὑρῶ φαιδροῦ ἀκτῖνα·
εἰς τὸ ῥάμφος σας θ' ἀντλήσω ἄρωμα πατρίας γῆς,
θὰ φιλήσω τὰ πτερά σας καὶ θὰ εὕρω κ' εἰς ἐκεῖνα
δρόσου κἂν σταγόνα μίαν, δάκρυ ἀττικῆς αὐγῆς!
Καλῶς ἤλθετε πτηνά!

Ὦ! εἰπέτε μοι, ὡραῖοι τῆς πατρίδος ταχυδρόμοι·
λάμπ' εἰς γαλανὸν ὁ Φοῖβος ὅπως πάντοτ' οὐρανόν;
Προεδρεύει τῶν χορῶν σας λάλος ἀηδὼν ἀκόμη;
Ψάλλει ἔτ' ὑπὸ τὴν χλόην τ' ᾆσμα τὸ νυκτερινὸν
γρύλλος εὔθυμος, πτηνά;

Σπινθηρίζουν τ' ἄστρ' ἀκόμη, ὅπως θρύμματ' ἀδαμάντων;
Ῥαίνουν αἱ πορτοκαλλέαι μ' ἄνθη των τοὺς ἐραστὰς,
ὅσοι ὅρκους ψιθυρίζουν ὑπὸ τὴν πιστὴν σκιάν των;
Εἶν' ἡ φύσις, ὅπως ἦτο, νυμφικὴ, φαιδρὰ παστάς;
Ὦ εἰπέτε μου, πτηνά!

Ναί,... ὤ! ναί· καλὰ τὸ λέγει τὸ διπλοῦν κελάδημά σας·
τὸ προδίδει ὁ μικρός σας σπινθηρίζων ὀφθαλμὸς,
κ' εἰς τοῦ ς'ήθους μου τὰ βάθη, σύμφωνος πρὸς τὰς φωνάς σας,
μυστικὴ φωνή τις ἄλλη, ζωηρὸς χαρᾶς παλμὸς,
μοὶ τὸ βεβαιοῖ, πτηνά!

Πλήν... εἰπέτε μου, πτηνά μου· οἱ εὐδαίμονες ἐκεῖνοι,
οὓς σιγὰ ἀποκοιμίζει ἡ ζωὴ, τροφὸς καλὴ,
ἐνθυμοῦνται ἂν καὶ ἄλλος ἔζη πρὶν μαζύ των, χύνει
στόνον ἕνα ἡ ψυχή των, δάκρυ τ' ὄμμα των θολοῖ
εἰς τὴν μνήμην μου, πτηνά;

Ἢ ἐσβέσθη τ' ὄνομά μου τῶν βημάτων μου ὀπίσω,
ὡς τοῦ πλοίου μου ἡ αὔλαξ, ὅπερ μ' ἔσυρε μακράν;
Ἢ εἰς τὴν πατρίαν γῆν μου ἐπιστρέφων θ' ἀπαντήσω
ἄγνωστος γνωστοὺς, καὶ ζῶσα ἡ ἀγάπη μου νεκρὰν
τὴν ἀγάπην των, πτηνά;

Μὴ σιγᾶτε· τὴν σιγήν σας ὤ! ἐμάντευσα, πτηνά μου.
Εἰς τῶν φίλων μου τὰ στήθη ἡ ἀγάπη των δὲν ζῇ!
εἰς τῶν φίλων μου τὰ χείλη ἐμαράνθη τ' ὄνομά μου,
κ' ἐμαράνθ' εἰς τὰς ψυχάς των καὶ ἡ μνήμη μου μαζύ.
Μ' ἐλησμόνησαν, πτηνά!

Ἂς μὲ λησμονοῦν! Ἂν ὅμως πάλιν, ξένοι μου, σᾶς φέρῃ
εἰς τῆς Ἀττικῆς τὰ νέφη παγεροῦ βοῤῥᾶ πνοή,
εἴπατ' ὅτι δι' ἐκείνους σᾶς ἠρώτων, ὅτι σπαίρει
ἡ ψυχή μου, ὅτι μ' εἶνε ἡ ἀγάπη των ζωή,
ὅπως σεῖς χαρὰ, πτηνά.

Εἴπατέ τους, ὅτι βλέπω εἰς τὰ πνίγοντά με νέφη
τοῦ πατρίου οὐρανοῦ μου τὴν σινδόνην τὴν γλαυκὴν,
ὅτι μί' ἀκτὶς ἡλίου φανταστοῦ ἐδῶ μὲ τρέφει,
ὅτι ζῶ εἰς τὴν ὀμίχλην, ἀναπνέων ἀττικὴν
ζεφυρίτιδα, πτηνά!

Εἴπατέ τους,... πλὴν, πτηνά μου, ἂν ἀντὶ νὰ τοὺς εἰπῆτε
ὅλ' αὐτὰ, εἰς τὰ φαιά σας μ' ἐλαμβάνετε πτερά,
καὶ μ' ἐφέρετ' ἐκεῖ κάτω, παροδίτην παροδῖται...
—Πλὴν πετᾶτε· φεῦ! ἡ πτέρυξ σᾶς διώκει τοῦ βορρᾶ...
—Κατευόδιον πτηνά.

('Εν Βερολίνῳ, 1861).

ΤΗ ΗΘΟΠΟΙΩ ΡΙΣΤΟΡΗ

—

Τὸ ὄνομά σου ἤκουον, κ' ἐπέτων κατ' ὀνείρους
εἰς τῆς Γαλλίας τὴν σκηνὴν, ψυχὴ ἐνθουσιῶσα,...
ὑπνώττων ἔτεινα τὸ οὖς, καὶ μ' ἔθελγ' ἡ μελίῤῥους
τῆς λαλιᾶς σου μουσικὴ, σοῦ καὶ τοῦ Τάσσου γλῶσσα.

Τόρα σιγὰ μ' ἐλίκνιζες, κ' ὑπνώττων ἐμειδίων·
ἄλλοτε μία σου κραυγὴ μ' ἐφερ' εἰς τρόμου ζάλην·
εἷς σου λυγμὸς ἐπάγονε τὸ αἷμά μου τὸ κρύον,
κ' ἓν βλέμμα σου τὰ στήθη μου ἐθέρμαινε καὶ πάλιν.

Μ' Ἀρτέμιδος ἀναβολὴν καὶ μὲ μαγίσσης βλέμμα
ἠρέσκετο ἡ νέα μου ψυχὴ νὰ σ' ἀναπλάττῃ,
κ' ἐκόσμει τοὺς βοστρύχους σου μὲ βασιλίσσης στέμμα,
καὶ τῆς πορφύρας σου δειλὴ τὰ κράσπεδα ἐκράτει!

Ὤ! τέλος σ' εἶδον κ' ἔξυπνος! ἡ ἀληθὴς Ῥιστόρη
ἐξήλειψε τὰ πλάσματα τοῦ ὕπνου μου τὰ θεῖα,
καὶ μ' ἔδειξες, ὦ φλογερὰ τῆς μεσημβρίας κόρη,
πῶς τῆς πραγματικότητος ἠττᾶτ' ἡ φαντασία.

Ὤ, ναί! δὲν σὲ φαντάζεται οὐδεὶς χωρὶς νὰ σ' ἴδῃ!
Τῶν λόγων σου τὴν μουσικὴν κατέχεις σὺ καὶ μόνη,
τὴν φλόγα τῶν βλεμμάτων σου σοῦ μόνον τ' ὄμμα δίδει,
καὶ εἶνε σοῦ μυστήριον τοῦ στήθους σου οἱ στόνοι!

Πλὴν, τίς σεμνὴ ἠγίασε θεὰ τὸ μέτωπόν σου,
καὶ σ' ἐψιθύρισε σιγὰ ἠθοποιὸς νὰ γείνῃς;
Τίνος ἡλίου ἔφλεξεν ἀκτὶς τὸν ὀφθαλμόν σου,
ἀκτὶς, ἧς κατορθοῖς τὸ πῦρ ν' ἀνάπτῃς καὶ νὰ σβύνῃς;

Ὤ! ὁ θερμός μας ἥλιος, τὸ πῦρ τῆς μεσημβρίας,
τοῦ Σοφοκλέους ἡ θεὰ, ἡ μοῦσα τοῦ Σενέκα
διὰ σφραγῖδος ἔχρισαν τὸ μέτωπόν σου θείας,
καὶ σ' ἔκαμαν ἀθάνατον θεὰν, θνητὴν γυναῖκα!

Ὦ τῆς μεγάλης ἄλλοτε Ἑλλάδος θεία κόρη,
ἄφες ἓν ἄνθος, προϊὸν τῆς νῦν μικρᾶς Ἑλλάδος,
νὰ σ' ἀναμνήσῃ τὰ γλαυκὰ τῆς μεσημβρίας ὄρη,
καὶ τὰς μυρτοστεφεῖς πλευρὰς ἰταλικῆς κοιλάδος.

Ἄφες, εἷς στέφανος πλεχθεὶς μὲ δάφνην ἑλληνίδα
νὰ στέψῃ τὴν μελάγχροα ἰταλικήν σου κόμην,
ὡς ἄλλοτε ἐστέφοντο μὲ δάφνην ἰταλίδα
οἱ τῆς Ἑλλάδος τραγῳδοὶ εἰς τὴν ἀνθοῦσαν Ῥώμην!

Ὄρνις καὶ σὺ εἰς τοῦ βορρᾶ τὰ νέφη διαβάτις,
πτηνὸν κ' ἐγὼ παροδικὸν ἐντὸς πυκνῶν συννέφων,
ἂς ἑνωθῶμεν πρὸς στιγμὴν, σὺ ὡς σεμνὴ θεά τις,
κ' ἐγὼ ὡς ἔνθους λατρευτὴς τὸ μέτωπόν σου στέφων.

(Ἐν Βερολίνῳ, 1862).

ΕΙΣ ΛΕΥΚΩΜΑ ΦΙΛΟΥ

Ὁπόταν ὄρνιθας φαιδρὰς τῶν χλιαρῶν αἰθέρων
διώκῃ κλύδων, εἰς ἀκτὰς ἀξένους παραφέρων,
μακρὰν ὀχθῶν τερπνῶν καὶ μάγων·
τὴν πτέρυγα πᾶσα μικρὰ ἐξόριστος προτείνει,
θερμαίνει τὴν πλησίον της, θερμαίνεται κ' ἐκείνη,
καὶ λησμονεῖ τὸν κύκλω πάγον.

Ἂς τείνωμεν τὰς πτέρυγας κ' ἡμεῖς, ἀφοῦ ἡ τύχη
ἀπὸ ἡλίου χλιαροῦ μᾶς ὤθησεν εἰς ψύχη,
ἀπ' οὐρανοῦ φαιδροῦ εἰς νέφη.
Ἂς γείνωσι τὰ στήθη μας μία κοινὴ ἀγκάλη·
ἀγάπης ἡ καρδία μας μόνον παλμὸν ἂς πάλλῃ
καὶ τ' ὄνειρον: *πατρὶς* ἂς τρέφῃ.

(Ἐν Βερολίνῳ, 1861).

ΕΙΣ ΝΕΑΝΙΔΑ

Μ' ἀγαπᾷς; ἂν μ' ἀγαπᾷς,
διατί τὸ σιωπᾷς,
καλή μου κόρη;
Ὄχι; — πλὴν ὁ καστανὸς
ὀφθαλμός σου εὐμενῶς
χθὲς μ' ἐθεώρει.

Σ' ἀγαπῶ; ἂν σ' ἀγαπῶ,
διατὶ νὰ τὸ εἰπῶ,
δὲν ἔχω χείλη;
Ὄχι; — Τότε διατί
ἡ ψυχή μου σὲ ζητεῖ
ἀποῦσαν, φίλη;

Μ' ἀγαπᾷς καὶ σ' ἀγαπῶ,
σιωπᾷς καὶ σιωπῶ,
πλὴν δὲν πειράζει.
Θὰ λυθῇ ἡ σιωπὴ,
ὅταν φύγ' ἡ ἐντροπή·
τί μᾶς βιάζει; (1865)

Η ΠΡΩΤΗ ΓΥΝΗ

—

Ἦτον ὡραία ὡς ὁ ἔσπερος,
ἦτο ἀγνὴ ὡς ἡ χιών·
κατώπτριζ' εἰς τὸ μέγα ὄμμα της
τὸν πλάσαντα αὐτὴν Θεόν,
καὶ τὰς ῥοδίνους παρειάς της,
ἃς ἔτι ἔψαυεν ὁ Πλάστης,
ἔβρεχε δρόσος πρωϊνή.
— Ἦν ἡ πρωτόπλαστος γυνή!

Τὸ ὄμμα της ἐπλάνα ἔκθαμβον,—
ἦν ἔκστασις πᾶσα εἰκών·
τὸ οὖς της ἠκροᾶτο ἄπληστον,—
τὸ πᾶν τῇ ἦτο μαγικόν.
Ἔβλεπεν, ἤκουε, ἐμειδία,
καὶ ἡ παρθένος της καρδία
ἀπήντα μὲ χαρᾶς παλμοὺς
εἰς τοὺς ἐκθάμβους ὀφθαλμούς.

Τί ἦτο κύκλω της! τί ἄπειρος
κόσμος ἀνθέων καὶ φωτός!
Ἔκλειε τ' ὄμμα της, τὸ ἤνοιγε....
ἦν ἀληθὴς, ἦν ὑπαρκτός.
Εἰς κρίνα νέα καὶ εἰς ῥόδα
ἐπάτει τὸν γυμνόν της πόδα·
τί εὔοσμος ἦν ὁ ἀνθὼν,
ὡραῖος, δίχως ἀκανθῶν!

Ἐπὶ τὴν κόμην τὴν μετάξινον
τῆς παιδικῆς της κεφαλῆς
ἐπέτα κούφη ἡ χρυσόπτερος
τοῦ Παραδείσου χρυσαλλίς·
ἄνθη τῆς ἔῤῥαινον τὰ στέρνα,
καὶ ἡ μικρὰ, μικρά της πτέρνα
ἐβρέχετο εἰς τὸ νερὸν,
ὅπερ ἐφλοίσβιζε περῶν.

Βλέπει, ἀκούει ὅλα κύκλω της,
θαυμάζει, χαίρει, μειδιᾷ·
ἀλλ' ἓν διέφυγε τὸ ὄμμα της,
τοῦ σώματός της ἡ σκιά.
Εἶδε τὸν ξένον κόσμον ἤδη,
χωρὶς τὸν ἴδιον νὰ ἴδῃ...
Δὲν τὸν μαντεύει κἂν—οὐδεὶς
τῇ εἶπε: Τοῦτο νὰ ἰδῇς!

Μικρὸν ἐνίοτε, ἀπότολμον
ἐπέτα ἐπ' αὐτῆς πτηνόν,
κρίνον ἐνόμιζε τὸν ὦμόν της
καὶ τὸν ἐκέντα, τὸν γυμνόν.
Γελῶσα ἔστρεφεν ἐκείνη,
οὐδὲ τὴν χεῖρα κἂν ἐκίνει....
Ἔβλεπε τ' ὄμμα της, τὸ οὖς
ἤκουεν, ἐπλανᾶτ' ὁ νοῦς.

Ποῦ ἐπλανᾶτο; Μήπως ἤξευρε;
Κάτι ἐζήτει—ἆρα τί;
Ὁ νοῦς ἐσίγα, ἡ καρδία της
ἔλεγε κρύφα τί ζητεῖ.
Εἰς λίμνης νῶτα γαληναῖα
ἔκυψε.... Τί εἰκὼν ὡραία,
τί νέα ὄψις, μαγικὴ
ἐγκατωπτρίζετο ἐκεῖ!

Ἦτο τὸ πρόσωπον, ἡ ὄψις της!
Τὴν ἐθεώρησ' ἐν χαρᾷ,
κ' εὐγνώμων νὰ θωπεύσῃ ἔκυψε
τ' ἀνταναπλῶντ' αὐτὴν νερά.
Ἐκεῖ, ἀντίκρυ, εἰς τὴν πέραν
ὄχθην, μορφὴν βλέπει δευτέραν....
Πῶς ἡ μορφή της ἡ καλὴ
ἔγεινεν ἔξαφνα διπλῆ;

Τὸ παιδικόν της ὄμμα ὕψωσε
καὶ εἶδε πέραν — Τί ἀστήρ!
Δὲν εἶδε πλέον ἄλλο κύκλω της·
ἦν ὁ πρωτόπλαστος ἀνήρ.
Τὸν βλέπει ἄπληστος...τὸν βλέπει...
ἀλλοῦ τὸ ὄμμα της δὲν τρέπει.
—Τότ' ἡ πρωτόπλαστος γυνὴ
ἔγεινεν.... ἡ σημερινή.

(1865)

ΤΑΙΣ ΑΘΗΝΑΙΑΙΣ

Ἔφυγον, καὶ μ' εἶπον ὅλαι «Εὐοδοῦ», χωρὶς νὰ μ' εἴπῃ
μία μεταξύ των «Μεῖνε!»
Ἔφυγον, καὶ μ' εἶπον ὅλαι «Ὦ! τοῦ χωρισμοῦ ἡ λύπη
λύπη διὰ σὲ δὲν εἶνε.»

«Φεύγεις, ἔλεγον,... τοὺς πάγους μὴ φοβοῦ τῆς Γερμανίας
«σὺ ὁ παγετοὺς ἐγκλείων,
«σὺ ὁ τὴν ψυχρὰν χιόνα τῆς παρθένου σου καρδίας
«ἀλαζὼν ἐπιδεικνύων.

«Τί λοιπόν; Καρδία ἔτι δὲν εὑρέθη τις ἀξία
«τῆς ψυχῆς σου νὰ λαλήσῃ;
«Ὅλαι εἶν' ἀνάξιαί σου; δὲν ὑπάρχει οὐδεμία
«πρὸς τὴν σὴν καρδίαν ἴση;»

Ἀφελεῖς, ἀγναὶ ὑπάρξεις! Μὲ τοῦ βίου τὰς ἀτμίδας
παίζετε φαιδραὶ εἰσέτι,
καὶ εἰς ὄνειρα ἐρώτων εἰς χιμαίρας, εἰς ἐλπίδας
φεύγουν τὰ χρυσᾶ σας ἔτη...

Σᾶς ἀκούει πᾶς λαλούσας, ἀγαπώσας σᾶς λατρεύει,
εὐτυχίζετ', εὐτυχεῖτε·
καὶ εἰς ἕν' ἀγάπης κόκκον, ὃν ἀδάμαντα πιστεύει,
ἡ καρδία σας ἀρκεῖται.

Πλήν... δὲν ἔτυχ' εἰς τινά σας ἄλλην νὰ καλῇ καρδίαν,
καὶ νὰ ἀποκρίνετ' ἄλλη;
Ν' ἀδιαφορῇ πρὸς φλόγα ἡ καρδία σας μυχίαν
καὶ πρὸς παγετοὺς νὰ πάλλῃ;

Νὰ σιγᾷ καὶ ν' ἀγαπᾶται, ν' ἀγαπᾷ καὶ νὰ σιγῶσι,
νὰ γελοῦν ὁπόταν κλαίῃ,
κ' ἴσως νὰ γελᾷ κ' ἐκείνη, ὅταν δι' αὐτὴν θρηνῶσι,
ἀντὶ δάκρυ της νὰ ῥέῃ;

Εὐτυχεῖς ψυχαί! Τρυφᾶτε εἰς τοῦ βίου τὰς ἀγκάλας,
εἰς χλωροὺς τρυφῆς λειμῶνας·
μὴ σᾶς μέλῃ, ἂν ἀγάπης στερημένος ζῇ τις τάλας,
ὑπὸ πάγους καὶ χιόνας.

Δὲν ζηλοτυπεῖ τὸ πῦρ σας· ὤ! τὸ στῆθος του προκρίνει
ὑπὸ πάγον νὰ κοιμᾶται,
καὶ νὰ προσδοκᾷ κἂν φλόγα, ἐνῷ σεῖς σποδὸς νὰ γείνῃ
ὅλ' ἡ φλόξ σας προσδοκᾶτε.

Μὴ δὲν δύνανται ν' ἀνάψουν καὶ αὐτοῦ ποτὲ τὰ στήθη,
ὅταν τις σπινθῆρα βάλῃ;
Δύνανται· καὶ ἂν κἀμμία ἀπὸ σᾶς δὲν ἠδυνήθη,
ἴσως δυνηθῇ τις ἄλλη!

(1861)

ΤΩ ΦΙΛΩ Α***

ΖΗΤΟΥΝΤΙ ΣΤΙΧΟΥΣ ΜΟΥ

—

Στίχους ζητεῖς· τῆς λύρας μου ν' ἀκούσῃ πάλιν θέλει
τὸ ἀδελφόν σου οὖς.
Ἡ σιωπή της σ' ἐνοχλεῖ, καὶ οὐδὲ κἂν σοὶ μέλει,
ἂν ἡ ψυχή μου σιωπᾷ, ἐὰν κοιμᾶτ' ὁ νοῦς.

Ἔστω λοιπόν· ἐγείρομαι, ἀφοῦ νὰ μ' ἐξεγείρῃς
τοῦ ὕπνου μου ποθεῖς·
ἀλλ' ἄκουσον, τί ἔβλεπον νὰ σ' εἴπω ἐν ὀνείροις.
Ζηλοτυπῶν τὸν ὕπνον μου καὶ σὺ θὰ κοιμηθῇς.

Εἶνε πικρός, ὦ φίλε μου, ὁ ἀληθής μας βίος·
γλυκὺς εἶν' ὁ ψευδής.
Εὐδαίμων ὅστις κοιμηθεὶς κοιμᾶται αἰωνίως,
καὶ ζῇ μὲ μόνον ὄνειρα. — Κοιμήσου νὰ ἰδῇς!

Κοιμήσου, τὸ ἀνάλγητον νὰ λησμονήσῃς πλῆθος
τὸ κύκλω μας βομβοῦν,
τὸ θῦον ἐπὶ τοὺς βωμοὺς τοῦ Μαμωνᾶ εὐήθως,
τὸ κλίνον γόν' εἰς τὸν χρυσοῦν τῶν Ἰουδαίων βοῦν!

Κοιμήσου, νὰ ὀνειρευθῇς ἀκροατῶν ἐκθάμβων
ὁμήγυριν πολλὴν,
νὰ μεθυσθῇς εὐφημιῶν, ν' ἀκροασθῇς θριάμβων,
στέμμα χλωρὸν νὰ αἰσθανθῇς περὶ τὴν κεφαλήν.

Νὰ γείνῃ ἆθλόν σου γλυκὺ τῶν νέων ἡ μυρσίνη,
τῆς κόρης ὁ παλμός·
εἰς τὴν φωνήν σου νὰ σεισθοῦν τὰ ἄλκιμά των σμήνη,
νὰ ὑγρανθῇ ὁ καστανὸς ἐκείνης ὀφθαλμός!

Κοιμήσου, κύκλω σου πυκνὰ, φρυάσσοντα τὰ πλήθη
ν' ἀκούσῃς ἀλαζὼν,...
κοιμήσου, τὴν ἀξίαν σου νὰ ἐννοήσῃς,—ζῆθι,
ζῆθι κοιμώμενος, παρὰ ν' ἀποκοιμᾶσαι ζῶν.

Καὶ μήποτε τὸ ὄμμα σου εἰς φῶς ἀνοίξῃς πάλιν.
Αἰώνια κοιμοῦ,
κ' εἰς τῶν χρυσῶν ὀνείρων σου τὴν μαλακὴν ἀγκάλην
τὸ πᾶν, τὸ πᾶν λησμόνησον·—ἢ μᾶλλον,... ἐνθυμοῦ,

ναὶ, ἐνθυμοῦ, εἰς τίνων οὓς τὰ ᾄσματά της στέλλει
ἡ νέα σου ψυχή·
ὁποία κύκλω σου βομβεῖ ἀκροατῶν ἀγέλη,
εἰς τίνων στήθ' ἡ μυστικὴ φωνή σου ἀντηχεῖ!

Εἰς οὐδενὸς, Ἀλέξανδρε! Ἐὰν τὸ στῆθος πάλλει
ὀλίγων ἀδελφῶν,
ὧν ἀκροᾶτ' ὁ εἷς δειλὸς, ἐνῷ ὁ ἄλλος ψάλλει,
τὸ πλῆθος ὅμως, τὸ κοινὸν, εἶνε κοινὸν κωφόν!

Καὶ ἂν πρὸς τὴν φωνὴν ἡμῶν ἐνίοτε τὰ ὦτα
στρέψῃ ἀλλόφρων τίς,
ἀκούει δυσανασχετῶν τὰ ἔπη μας τὰ πρῶτα,
καὶ λέγει μ' ἓν μειδίαμα: «Ἄ! εἶνε ποιητής!»

Εἴμεθα! Πλὴν ἀφοῦ κἀνεὶς, κἀνεὶς δὲν μᾶς ἀκούει,
ὦ! κ' ἐξ ἡμῶν οὐδεὶς
τὴν λύραν του ἐμπρὸς κωφῶν ἀκροατῶν μὴ κρούῃ!
Καθ' ὕπνους μᾶς ἀκούουσι. Κοιμήσου νὰ ἰδῇς!

(1863)

Η ΠΡΟΦΗΤΙΣ

—

«Εἶμαι γραῖα· τί πειράζει;
Εἶμ' ἐπαΐτις, τί σας μέλει;
Τὴν σοφίαν μου πωλῶ!
Τίς ἐξ ὅλων σας διστάζει;
τίς νὰ δοκιμάσῃ θέλει
ἂν ἀλήθειαν λαλῶ;»
Εἰς ὁδοῦ προχθὲς γωνίαν ἔκραζέ τις ῥακενδύτις,
τὸ ἐπάγγελμα ἐπαΐτις, τὴν ἀξίωσιν προφῆτις!

Καὶ τῇ ἔτεινον τὴν χεῖρα
κύκλω της οἱ ἀβδηρῖται,
καὶ ἠρώτα πᾶς ἀργὸς,
ἂν τὸν εὐνοεῖ ἡ μοῖρα,
ἂν ἐρᾶται, ἂν φθονεῖται,
ἂν.... θὰ γείνῃ ὑπουργός.
Καὶ ἠγόραζ' εὐτυχίαν καὶ χαρὰν πᾶς ἀβδηρίτης,
καὶ ἀντὶ λεπτοῦ ἐπώλει ἀληθείας ἡ προφῆτις.

Εἷς τὴν χεῖρά του προτάσσει.
«Ἆ! τὸν λέγει, τόρα πλέον
κατὰ τὰς βουλευτικὰς
ἐκλογὰς δὲν θὰ σὲ φθάσῃ
ἀνυπάρκτων ἐκλογέων
μία μόνη δωδεκάς».
Κ' ἔφυγε σιγῶν εἷς πρώην νομοθέτης, νῦν πολίτης,
καὶ οὐδὲ λεπτόν του εἶδεν ἡ ταλαίπωρος προφῆτις.

«Ποιητά μου, αἴ! ποῦ τρέχεις;
λέγ' εἰς ἄλλον· νὰ μοῦ ζήσῃς,
τὰς χιλίας μὴ ζητῇς·
στεῖλε δράματα ἂν ἔχῃς,
ὄχι λυρικὰς ποιήσεις,
καὶ θὰ γείνῃς νικητής!»
Πλήν σαρδώνειον καγχάσας ἔφυγεν ὁ παροδίτης,
καὶ μὲ γέλωτας καὶ μόνον ἐπληρώθη ἡ προφῆτις.

«Τί σ' ἀφῆκε, λέγ' εἰς τοῦτον,
ἡ Εὐρώπη, νεανία;
Ὦ! ἀνάστημα κομψόν,
πίλων, φορεμάτων πλοῦτον,
ποικιλόσχημα ῥαβδία,
καὶ τὸ τάγμα τῶν γαμψῶν
καὶ ὀξέων σου ὀνύχων· καὶ ἀκόμη....—ὤ! μὴ φρίττῃς...»
Ἀλλ' ὁ νέος εἶχε φύγει, κ' ἐσιώπησ' ἡ προφῆτις.

«Ἆ! φιλτάτη! δὲν σοῦ εἶπον,
λέγ' εἰς ἄλλην, μὴ βραδύνῃς,
κ' ἡ νεότης προχωρεῖ;
Χεῖρα ἤθελες πριγκήπων,
καὶ δὲν σ' ἔμελε ν' ἀφίνῃς
νὰ πετῶσιν οἱ καιροί!
Νέαν θὰ σ' ἐζήτει νέος, γραῖαν σὲ ζητεῖ πρεσβύτης;»
Πλὴν δὲν ἤκουσεν ἐκείνη τί τῆς ἔλεγ' ἡ προφῆτις.

«Δημοσιογράφος εἶσαι,
λέγ' εἰς ἕνα, κ' ἔχεις μόλις
δεκαπέντε συνδρομάς·
τί καλὰ, ἂν ἐνθυμῆσαι,
ὅτε ἦρχες καὶ ἐπώλεις
θέσεις, χάριτας τιμάς!...
Τόρα εἰς τοὺς καπνοπώλας τὴν ἀλήθειαν κηρύττεις
καί....»—Πλὴν πάλιν εἰς τὸ μέσον ἔμειν' ἡ πτωχὴ προφῖτις.

«Δὲν διώρθωσες ἀκόμη,
λέγ' εἰς ἄλλον, τὸ σπαθί σου,
Ἄρη μου μὲ τὰ πτερά;
ἀφοῦ ὅλοι μας οἱ δρόμοι,
βλέπεις, ὤμοσαν ἐξ ἴσου
νὰ τοῦ τρώγουν τὴν οὐρά;»
Πλὴν ἓν ῥάπισμα ἐδέχθη αἴφνης ἡ ῥικνὴ μορφή της,
κ' ἐπληρώθη ἀναλόγως τοῦ πελάτου ἡ προφῆτις.

«Τί τὴν σβοῦράν σου ἀφίνεις,
λέγ' εἰς νήπιον ἀνδρίζον,
καὶ προβάλλεις συγγραφεύς;
Ἤθελες, λοιπόν, νὰ γείνῃς
σὺ, τροφὸν εἰσέτι χρήζων,
ἄλλων νοερὸς τροφεὺς,
καὶ τὸ θέμα σου τυπόνων νὰ φανῇς σοφὸς ἀπήτεις;»
Πλὴν δὲν ἤκουσε τὸν παῖδα ν' ἀπαντήσῃ ἡ προφῆτις.

Ἔστελλε καὶ τὴν ἠρώτων
τοὺς ἀργούς της ὅλ' ἡ πόλις,
κ' ἔτρεχον ὅσοι πιστοὶ,
πλὴν τῆς χρησμῳδοῦ τῶν πρώτων
λόγων ἠκροῶντο μόλις
κ' ἔφευγον ὀργῆς μεστοί.
Πῶς τῆς μνήμης της ἐκείνη ἡ ἀπέραντος εὐρύτης
τὴν ἀπήλαττε μαντείας, ἂν κ' ἐλέγετο προφῆτις!

Ἔφευγε πᾶς διαβάτης,
τὴν συνέχειαν μὴ θέλων,
τὴν μαντείαν μὴ ποθῶν,
καὶ ἡ γλῶσσα ἡ πικρά της
δὲν ἐμάντευε τὸ μέλλον,
λέγουσα τὸ παρελθόν.
Σιωπὴ ἢ γέλως ἦτο μόνη πάντοτ' ἀμοιβή της,
κ' ἐπληρόνετο ἀξίως τῆς μαντείας ἡ προφῆτις.

Ἀπ' ἐκεῖ περῶν,—«ὦ! εὖγε!
ἔκραξα, ἐκ γλώσσης φίλης
θέλω καὶ ἐγὼ χρησμόν.»
—«Ὄχι, μ' εἶπε, φεῦγε, φεῦγε!
Ὅ,τι σ' εἴπω, σὺ θὰ στείλῃς
εἰς τὸν διαγωνισμόν!»
Καὶ σιγήσασα, ἠρνήθη νὰ μαντεύσῃ ἡ φωνή της,
τὴν μαντείαν της τὴν μόνην ἀφοῦ εἶπεν ἡ προφῆτις.

(1861)

ΔΕΣΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΤΩ ΜΟΥΣΙΚΩ ΒΑΓΝΕΡ

ΜΕΤΑ ΔΙΩΡΟΝ ΑΚΡΟΑΣΙΝ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΤΟΥ

—

Μὰ τὸν Θεόν! ἂν μουσικὴ ὁ πάταγος καλῆται,
ἂν ἡ παράφωνος μιγὴ ἀλλοπροσάλλων κρότων
ὡς ἁρμονία σήμερον τερπνὴ χειροκροτῆται,
πρὸς ἅγιον μαρτύριον τῶν δυστυχῶν μας ὤτων·
ἂν τῶν γαλῶν αἱ μουσικαὶ κραυγαὶ εἰς τοὺς ὀρόφους
πρόκειται νὰ διαδεχθοῦν μὲ γρυλλισμοὺς καὶ ψόφους
τῆς μελῳδίας τὴν φωνὴν, τὴν γλῶσσαν τῶν ἀγγέλων,
καὶ μουσικὴ νὰ βαπτισθῇ ἡ ἄλλως ἀηδία,...

ὤ! τότ' ἂς λείψ' ἡ μουσικὴ, θὰ κράξω, μὰ τὸν Δία,
(συγγνώμης σᾶς παρακαλῶ ὁ ὅρκος μου ἂς τύχῃ·
εἶνε εἰδωλολατρικὸς, πλὴν τὸ ζητοῦν οἱ στίχοι)
εἰς τὸν διάβολον αὐτὴν καὶ τὰς κραυγάς της στέλλων.
Διότι—τέλος—κάλλιον τὰ ὦτά μου νὰ ἔχω,
παρὰ κωφὸς βαγνεριστὴς τὰς ἀγυιὰς νὰ τρέχω.
—Πλὴν, Βάγνερ, τί σοὶ ἔπταισε τὸ δυστυχές μας γένος,
εἰς τί τῶν ἀγαθῶν βροτῶν ἡμάρτησαν τὰ πλήθη,
κ' ἔχυσες κατ' αὐτῶν βαρὺ τὸ μουσικόν σου μένος,
καὶ ἡ σοφή σου κεφαλὴ πικρὰ ἐξεδικήθη;
Εἰς τί ἐν παραδείγματι, ἐγὼ, ἀθῶος ξένος,
ἔπταισα, καὶ τὸ δυστυχὲς οὖς μου ἐτιμωρήθη,
ἀντὶ τῶν δεκαπέντε μου ὡραίων γροσικίων,
ὧν αἱ ἐπάργυροι μορφαὶ γλυκύ μοὶ ἐμειδίων,
ν' ἀκούσῃ δύο συνεχεῖς ἀτελευτήτους ὥρας
τῆς σεβαστῆς σου κεφαλῆς τὰς μουσικὰς πληθώρας,
καὶ μουσικὴν τοῦ μέλλοντος, ἀφοῦ, — ὦ θεία δίκη! —
τὸ δυστυχές μου ἔτι οὖς εἰς τὸ παρὸν ἀνήκει;
Γράφεις, ὡς λέγεις, μουσικὴν διὰ τὸ μέλλον μόνον·
πλὴν τότε θάψε την λοιπὸν, κρύψε τῶν παραφώνων
ἁρμονιῶν σου τὰ μακρὰ ἀπέραντα βιβλία,
καὶ, ἂν ποτ' ἀναζήσωσι καὶ εὕρωσιν ὠτία
ἐκφυλλισθέντα ἐντελῶς καὶ πρὸς τὸ μέλος ξένα,
ἢ κἂν μὲ τύμπανον τραχὺ καλῶς ὠχυρωμένα,
ἂς ζήσουν, ἂς εὐφημισθοῦν. Δὲν θὰ τ' ἀκούουν τότε
ὅσοι τῆς ἁρμονίας σου δὲν εἶνε θιασῶται.

('Εν Δρέσδῃ, 1862).

ΕΙΣ ΞΗΡΟΝ ΡΟΔΟΝ

ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

—

Ὦ τῆς σβεσθείσης μου χαρᾶς σύμβολον ἐξανθῆσαν!
Ὡς ἐμειδίων ἄλλοτε καὶ σὺ πότ' ἐμειδίας.
Αἱ ὧραί μου,—αἱ δρόσοι σου—ἦσαν χρυσαῖ, πλὴν... ἦσαν,
κ' ἐσβέσθησαν, ἀφήσασαι φύλλα ξηρὰ καὶ μνείας!

Ἦσαν κ' ἐσβέσθησαν! Σὲ χεὶρ ἀπέσπασ' ἔτι θάλλον
τῆς ζηλωτῆς πατρίδος σου, τῶν δρόσων τοῦ ῥοδῶνος,
κ' ἐγὼ εἰς ἐξορίας γῆν, εἰς ξένου κόσμου σάλον
ἀνάρπαστος ὑπὸ ψυχρᾶς πνοῆς ἐῤῥίφθην μόνος.

Ὤ! κἂν, εἰς τίνα, ῥόδον μου, σ' ὀφείλω ἄρα χεῖρα;
Μὴ σ' ἔδρεψέ τις τρέμουσα, ἐρυθριῶσα κόρη,
κ' εἰς τὸν ἐξόριστον ἐμὲ τῶν φύλλων σου τὰ μύρα
ὡς μύρον τῆς ἀγάπης της ἀπόκρυφον ἐδώρει;

Μή τις παρθένος τρυφερὰ περιπαθῶς σ' ἐφίλει,
καὶ ἡ πνοή της ἔπιε τὸ δροσερόν σου μύρον,
κ' εἷς στόνος της ἐμάρανε τὰ θάλλοντά σου χείλη;
Τίς οἶδεν,... ἴσως! — Ὤ, γλυκὺ τὸ ἴσως, πλὴν καὶ εἶρον!

Ναὶ, ῥόδον! μάτην σ' ἐρωτῶ· ὅπου καὶ ἂν ἐτράπη
τὸ βλέμμα μου, πρὸς βλέμμα ἓν ποτὲ δὲν συνηντήθην.
Ταντάλου δι' ἐμὲ καρπὸς ὑπῆρξεν ἡ ἀγάπη·
ν' ἀγαπηθῶ ἐζήτησα, ἀλλὰ.... δὲν ἠγαπήθην.

Μὴ σ' ἔδρεψα ἐγὼ αὐτὸς, τὸ μύρον σου φθονήσας,
καὶ εἰς τὸν κόλπον μ' ἔθαψα τὰ θάλλοντά σου κάλλη,
τὸν πτερωτόν σου ἐραστὴν φθονῶν, μὴ ἀγαπήσας,
καὶ μὴ ποθῶν τὰς δρόσους σου ἡ ἀηδὼν νὰ ψάλλῃ;

Τίς οἶδε! τόρα μὴ λυποῦ! Μακρὰν σὺ τοῦ ῥοδῶνος,
κ' ἐγὼ τῆς στέγης μου μακρὰν, ἐξόριστοι καὶ ξένοι,
σὺ ὀλιγώτερον ξηρὸν, κ' ἐγὼ κἂν ὄχι μόνος
θὰ ἤμεθα φυγάδες, πλὴν φυγάδες ἡνωμένοι.

Ναὶ, τῆς σβεσθείσης μου χαρᾶς σύμβολον ἐξανθῆσαν·
θὰ μειδιῶμεν κἂν ὁμοῦ, ὡς ἄλλοτ' ἐμειδίας,
καὶ ἂν χρυσαῖ αἱ ὧραί μου κ' αἱ δρόσοι σου ποτ' ἦσαν
ὤ! θὰ μᾶς φέρωσι χρυσᾶς ἐνίοτε κἂν μνείας.

(Βερολῖνον, 1862).

ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ
ΤΗΣ ΑΙΔΕΛΒΕΡΓΗΣ

—

Ὦ! διατί μελαγχολᾷ τοσοῦτον ἡ ψυχή μου;
Τί αἴσθημ' ἀνεξήγητον τὸ στῆθός μου πιέζει,
καὶ φέρει τὴν καρδίαν μου μετ' ἄλγους βαρυθύμου
ὅπου νὰ ζῇ δὲν ἤθελεν, ἐνῷ εὐδαίμων ἔζη;

Δὲν ἤμην ἄλλοτε ἐκεῖ, κ' ἐθρήνουν μεμψιμοίρως
εἰς τὰς ἀγκάλας σου, τερπνὴ τοῦ Νέκαρος πολίχνη;
Τότ' ἡ μαγεία σου ψυχρὸν μ' ἀπήντα ἡ ἀγήρως,
τόρα διώκ' ἡ μνήμη μου τὰ μαγικά της ἴχνη!

Ποσάκις εἰς τῶν χλοερῶν, συμφύτων σου λοφίσκων
ῥεμβὸς καὶ μόνος τὰς πλευρὰς σιγὰ ἀνερριχήθην,
σιγὴν ὑπὸ τὰς μαύρας σου πλατάνους ἀνευρίσκων,
καὶ τῆς ἀνίας μου ζητῶν εἰς τὴν σιγήν των λήθην!

Ποσάκις εἰς τὸ χαροπὸν τοῦ Νέκαρός σου νᾶμα
προσέκλινον, τὴν κατηφῆ μορφήν μου κατοπτρίζων,
κ' ἓν δάκρυ μου μ' ἓν κῦμά του εἰς ἓν ἐμίγη κρᾶμα,
διότ' εἰρκτὴ μ' ἐφαίνετο ὁ λάμπων σου ὁρίζων!

Ποσάκις ὑπὸ θάλλουσαν φιλύραν σου ὁ τλήμων
τὴν πίτυν τῆς πατρίδος μου τερπνὰ ὠνειρευόμην,
καὶ ἀνεπόλουν τὸν φαιδρὸν τῆς Ἀττικῆς μου θύμον,
κύανον βλέπων νὰ κοσμῇ τῆς κόρης σου τὴν κόμην!

Παρῆλθε, φεῦ! ἡ μαγικὴ ἐκείνη ὀπτασία,
ἣν μ' ἀναμνήσεις ἤθελον ἀγνώμων νὰ κεράσω·
παρῆλθε, καὶ ἡ μαύρη μου μετανοεῖ καρδία,
παρῆλθε, καὶ ἀναζητῶ ὅ,τ' ἤθελον νὰ χάσω!

Ὤ! διὰ τίνα θάλλεις νῦν συστὰς ὡραίων λόφων,
εἰς τίνος ποῦν ἡ χλόη σου στιλπνὸς ἁπλοῦται τάπης,
τίς τῶν ἀνθέων σου ῥοφᾷ τὴν δρόσον, ἣν ἐῤῥόφων
ὡς βάλσαμον ἐπὶ σποδὸν ἡμικαοῦς ἀγάπης;

Ἄλλοι τὴν χλόην των πατοῦν, τ' ἄνθος των ἄλλους στέφει,
ἄλλου τὰ στήθ' ἡ δρόσος των μὲ μαργαρίτας ῥαίνει....
—Ἆρα κ' ἐκείνου τὴν ψυχὴν μνήμη πατρίδος τρέφει,
ὡς ἄλλοτ' ἔτρεφε κ' ἐμὲ πατρία, τόρα ξένη;

Ὤ, ναί! τοὺς θησαυρούς του τίς τιμᾷ, ἐνῷ τοὺς ἔχει;
Τίς τ' ἄγνωστον, τ' ἀπολεσθὲν, τὸ μέλλον δὲν προκρίνει,
τίς εἰς τῆς μνήμης τὰ πτερὰ δὲν προτιμᾷ νὰ τρέχῃ,
καὶ νὰ ζητῇ τὸ παρελθὸν καὶ τὸ παρὸν ν' ἀφίνῃ;

Πατρὶς συγχώρει! σύγγνωθι καὶ σὺ φιλτάτη ξένη!
Ἄφετ' ἐν μνήμ' εἰς προσφιλῆ δυάδα νὰ σᾶς δέσω,
καὶ ὅταν ἡ καρδία μου δακρύῃ τεθλιμμένη,
νὰ λείβεται τὸ δάκρυ της τῶν δύο σας ἐν μέσῳ.

(1863)

ΑΙ ΕΡΙΝΥΕΣ

(Μῦθος παλαιὸς)

—

— «Τὰς Ἐριννύας μου, Ἑρμῆ, κατέβαλε τὸ γῆρας»·
εἶπεν ὁ Πλούτων ἓν πρωΐ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς Μαίας.
«Μόλις κινοῦν τὰς πόδας των, μόλις κινοῦν τὰς χεῖρας,
καὶ ἡ ὑπηρεσία μου, ὡς βλέπεις, φίλε, πάσχει.
Πέταξ' ἐπάνω πρὸς στιγμὴν, καὶ φέρε μου τρεῖς νέας.
Τὸ θῆλυ γένος ἀφθονεῖ, καὶ δὲν θὰ σοὶ παράσχῃ
ἡ ἐντολή μου, πέποιθα, μεγάλας δυσκολίας».

— «Ἄχ!» ἔλεγ' εἰς τὸν Ὄλυμπον μετὰ πολλῆς πικρίας
ἡ Ἥρα πρὸς τὴν Ἶριδα· «Αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη
κατήντησ' ἀνυπόφορος· ὅλον τὸ θῆλυ γένος
δοῦλον καὶ ὑποχείριον αὐτῆς παντοῦ κηρύττει·
τόσον ὁ κόσμος μου, Ἶρις, εἶνε διεφθαρμένος;

Κατάβα, σὲ παρακαλῶ, κ' εὑρέ μου τινὰς νέας,
ἁγνὰς, ἀθώας, σώφρονας—ἀσχήμους ἢ ὡραίας,
μοῦ εἶνε ἀδιάφορον — καὶ φέρε τας ἐπάνω,
νὰ σκάσωμεν τὴν Κύπριδα». — «Ἀρκεῖ», καταλαμβάνω,
εἶπεν ἡ Ἶρις κ' ἔδραμε. Πλὴν μὲ κενὰς τὰς χεῖρας
μετὰ μικρὸν ἐπέστρεψε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Ἥρας.
—«Κυρία, εἶπεν, ἀτυχὴς ὑπῆρξα· οὐδεμία
εἶνε γυνὴ ὡς θέλετε.» — «Τί λέγεις;» — «Μὰ τὸν Δία!
Ὑπῆρχον τρεῖς.... — «Αἴ, ἔφθανον, ἂς ἦσαν καὶ ὀλίγαι.
—«Ναὶ, πρὶν προφθάσας ὁ Ἑρμῆς εἰς Ἅδου τὰς ἀπῆγε».
—«Εἰς Ἅδου; καὶ τί ἤθελε γυναῖκας τρεῖς ὁ Πλούτων;»
—«Νὰ κάμῃ νέας Ἐριννῦς, μ' εἶπ' ὁ Ἑρμῆς, ἐκ τούτων».

(1865)

ΑΧΥΡΑ ΚΑΙ ΘΥΕΛΛΑ

(Μῦθος)

Εἰς τῶν Ἀθηνῶν τοὺς δρόμους ἄνεμος προχθὲς ἐφύσα
φοβερὸς ὡσεὶ τυφὼν,
καὶ ἡ κόνις εἰς στροβίλους ὅλη ἀναῤῥιπισθεῖσα
ἔφθανε μέχρι νεφῶν.

Κάρφη, ἄχυρα καὶ χῶμα καὶ ξυλάρια πολλὰ
συνεχόρευον μαζύ της,
καὶ ἀνέβαινον, κ' ὑψοῦντο καὶ ἐπέτων ὑψηλὰ,
κ' ἐτυφλοῦτ' ὁ παροδίτης.

«Τί καλά!» ἐνῷ ὑψοῦντο ἔλεγον τὸ ἓν τοῦ ἄλλου,
κ' ἔχαιρεν ὁ συρφετός.
»Δὲν θὰ μᾶς πατήσῃ πλέον διαβάτου ποῦς βανδάλου·
»ὁ Θεὸς εὐλογητός!

»Δὲν θὰ σύρετ' εἰς τοὺς δρόμους τοῦ λοιποῦ τῶν Ἀθηνῶν
»ἡ ζωή μας λεληθότως·
»κ' εἰς ἡμᾶς τὸ μέλλον τέλος ἀνατέλλει φαεινὸν,
»φεύγ' ἡ νάρκη καὶ τὸ σκότος».

Ἔλεγον ὑπερηφάνως ξύλα, ἄχυρα καὶ χῶμα,
καὶ ἐπέτων ὑψηλὰ,
καὶ οὐδ' ἔρριπτε κἂν βλέμμα τὸ ἀγέρωχόν των ὄμμα
εἰς τὴν γῆν μας χαμηλά.

Πλὴν ἐξαίφνης — δυστυχία! — ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαρᾶς
τῆς ἐναερίου μάζης,
διαῤῥήγνυνται τὰ νέφη, καὶ νικᾶται ὁ βοῤῥᾶς
ὑπὸ ὄμβρου καὶ χαλάζης.

Βρέχει, βρέχει, βρέχει.... ξύλα, κάρφη, ἄχυρα καὶ χῶμα
παρασύρει ἡ βροχὴ,
κ' ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ των θρόνου εἰς βορβόρου μαῦρον στρῶμα
θάπτει ὅλα των παχύ.

Οἱ καθαρισταὶ τῶν δρόμων ὅλοι τότε ἐν σπουδῇ
ἦλθον μὲ τὰ σάρωθρά των,
καὶ ἐσάρωσαν τὸν ὄγκον τὸν πολὺν καὶ ἀηδῆ
τῶν τοσούτων καθαρμάτων.

Ἐπιμύθιον τοῦ μύθου; Ἀναγνῶστά μου, ἂς λείπῃ
εἰς τὸν σήμερον καιρόν·
ἂς τὸ εὕρῃ ὅστις θέλει, καὶ ἂν θέλῃ ἂς τὸ εἴπῃ
ὁ μαντεύσας καὶ εὑρών.

(1864)

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΤΗΣ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΟΣ Β.... Ψ....

—

Εἶσ' ἔτι νέα καὶ φαιδρὰ, μικρὰ κ' εὐδαίμων ἔτι·
πικρίας δὲν ἐγνώρισες, δὲν εἶδες καταιγίδας,
καὶ χίμαιραν εἰς χίμαιραν, κ' ἐλπίδα εἰς ἐλπίδας
πᾶσα τοῦ βίου σου ἠὼς γελῶσα σοὶ προσθέτει.

Πλὴν.... μία μόνη ἡ ἠὼς εἶνε στιγμὴ τοῦ βίου·
μίαν στιγμὴν ἡ δρόσος της τὸ θάλλον ἄνθος ῥαίνει,
κ' εὐθὺς ἡ ἄπληστος ἀκτὶς τοῦ καίοντος ἡλίου
τῆς δρόσου τὸν ἀδάμαντα ῥοφᾷ.... καὶ τὸ ξηραίνει.

Ποσάκις τότε ταπεινὸν καὶ μετριόφρον φύλλον
κλέπτει ἀπὸ τὸν ἥλιον σταγόνα δρόσου μίαν,
κ' ἐνῷ τὸ ἄνθος πυρπολεῖ τὸ πῦρ του τὸ ὀργίλον,
ζωὴν τὸ φύλλον τὸ μικρὸν τῷ χορηγεῖ κρυφίαν!

Ὅταν καὶ σοῦ ἡ χαροπὴ αὐγὴ παρέλθῃ οὕτω,
ὅταν ἡ δρόσος της σβεσθῇ καὶ μάτην τὴν ποθήσῃς,
σταγόνα μίαν ἂς κρατῇ ἐδῶ τὸ φύλλον τοῦτο,
καὶ ἀναψύχῃ μὲ φαιδρὰς τὸν νοῦν σου ἀναμνήσεις.

(1861)

ΤΩ ΦΙΛΩ Ο.... Ι....

ΑΝΑΧΩΡΟΥΝΤΙ.

Φεύγεις καὶ σὺ, ὡς ἔφυγον καὶ ἄλλοι, ὡς θὰ φύγῃ
νεότης μετὰ σὲ πολλή·
ὡς τὴν φαιάν της πτέρυγα δειλὴ τρυγὼν ἀνοίγει,
καὶ φεύγει ὅπου χλιαρὸς αἰθὴρ τὴν προσκαλεῖ.

Τί σὲ κρατεῖ ἐντὸς στενῆς εἱρκτῆς ζωὴν νὰ ζήσῃς
πτηνοῦ δεσμώτου καὶ βωβοῦ;
Πέτ' ἀλλαχοῦ, ἀφοῦ πτερὰ σ' ἐχάρισεν ἡ φύσις,
ἀφοῦ τὴν θύραν ἀνοικτὴν εὑρῆκες τοῦ κλωβοῦ.

Πέτα εἰς εὐκραέστερον τοῦ ἰδικοῦ μας κλίμα·
χαιρέτα ἔθνη εὐτυχῆ....
φύγε, πρὶν ἢ ὁ πάγος μας βαρὺ σοὶ γείνῃ μνῆμα,
καὶ ν' ἀναλύσ' εἰς χείμαῤῥον ἔστω σου μόνη προσευχή.

(1861)

ΤΗ ΚΥΡΙΑ Μ....

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ

Εὐχὰς νὰ σ' εἴπω ἔλαβον τὸν κάλαμον εἰς χεῖρας,
ἀλλ' ἔστην, ἀπειθῆ αὐτὸν εἰς χεῖράς μου ἰδών.
Ἐπνίγη ἡ καρδία μου ἐντὸς εὐχῶν πλημμύρας,
καὶ ἄπελπις τὸν κάλαμον παρήτησα σχεδόν.

Ἀνθῶν εὐώδ' ἠθέλησα νὰ σοὶ προσφέρω φόρον,
ἀλλ' εὗρον ἄνθη ἄοσμα, κ' εὐώδη οὐδαμοῦ·
καὶ εἶν' ἡ ἀνθοδέσμη μου μικρὸν, γελοῖον δῶρον,
βεβαίως σοῦ ἀνάξιον, — μὴ ἄξιον ἐμοῦ;

Ὦ, μὴ ἐκφράσεις ἀληθεῖς εὐχῶν ἐδῶ ζητήσῃς!
Εἶνε κ' οἱ στίχοι ἄοσμοι, καὶ τ' ἄνθη μου ἐπίσης.

(1863)

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ

1868—1875

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΒΡΕΝΤΑΚΗ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΗΧΩ ΚΑΙ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

—

Α.

Ὅτε ἡ ἔκτασις τοῦ πάλ' εὐκόσμου
κόσμου
διαίτημα εὐθύμων θεοτήτων
ἦτον·
ὅτ' ἔλαμπ' εἰς πᾶν δάσος ἀλσηΐδος
εἶδος,
καὶ εἰς πᾶν ῥεῖθρον νύμφη ποταμία
μία·
ὅτ' ἔκρυπτον ὀρεστιάδων πλήθη
λίθοι
κ' εἰς πᾶσαν δρῦν δρυὰς ἐνεσαρκοῦτο
οὕτω·
τῶν ὀρεάδων μία ὑπερεῖχε.
Εἶχε

ὅσην δὲν εἶχε χάριν οὔτε κάλλη
ἄλλη.

Ἠχὼ ἐλέγετο ἡ νέα κόρη·
ὄρη

κατῴκει, κ' ἦν πτηνὸν ἐντὸς κοιλάδων
ᾄδον.

Τῶν φαύνων τὴν κατέτρεχε τὸ πλῆθος·
λίθος

πλὴν ἦν αὐτὴ ἐν μέσῳ τῶν δρυμώνων
μόνον.

Δὲν εἶχε στρέψει πρὸς κανέν' ἀκόμα
ὄμμα,

κανείς των λογισμὸν δὲν τῆς ἐγέννα
ἕνα.

Ἤκουε, ὅταν ἤκουε, σιγῶσα
ὅσα

τῇ ἔλεγε τὸ πλῆθος τῶν σατύρων·
εἴρων

ἐγέλα κ' ἔφευγε, καὶ ἂν ἐλάλει,
ἄλλη

αὐτῆς δὲν ἦτο εἰμὴ μία λέξις
ἔξις.

Τόσον σκληρὰ λοιπὸν εἶν' ἡ ψυχή της,
ἥτις

δὲν θέλει ἔρωτας καὶ συμπαθείας
θείας;
ἢ μήπως εὐτυχὴς εἶνε θνητός της,
ὅστις
εἰς τὰ παρθένα της ἐγκατεστήθη
στήθη;
Τίς οἶδεν! Εἰς τὰ δάση κρυπτομένη
μένει,
καὶ βλέπει κύκλω, μή τι—τίς ἠξεύρει!
εὕρῃ.
Τί περιμένει; τί ποθεῖ νὰ ἴδῃ
ἥδη;
Τί ὂν ἐφάνη μεταξὺ τῶν φύλλων
φίλον;
Νέος ξανθὸς, ὡς ἡ Ἠὼς ὡραῖος,
ἕως
δεκαὲξ μόλις δροσερῶν Μαΐων
ἴον.
Ἔχει ὡς ἄνθος τῆς ῥοιᾶς τὸ στόμα,
τ' ὄμμα
ἔχει τὴν λάμψιν πρωϊνοῦ ἀστέρος.
Ἔρως
δὲν εἶνε, οὔτε Βάκχος, οὔτ' Ἀπόλλων.
Ὅλον

τὸ πλῆθος τῶν θεῶν μορφὴν ὁμοίαν
μίαν
δὲν ἔχει πρὸς τὴν τοῦ θνητοῦ Ναρκίσσου·
ἴσου
ὁ Ζεὺς δὲν ἔχει ἀξιώσει κάλλους
ἄλλους.
Πλὴν πῶς ὁ Νάρκισσος ἐντὸς δρυμῶνος
μόνος;
Μὴ σπάνια ἀνθῶν ποθῇ νὰ ἴδῃ
εἴδη;
Μήπως πτηνῶν ἐκεῖ τὸν φέρουν βρόχοι;
Ὄχι·
μήπως ῥεμβάζῃ καὶ ἀπομονοῦται;
Οὔτε.
Ἦτο μὲ ἄλλους παῖδας τὸ παιδίον·
δύων
ὁ Φοῖβος ἔχυσεν ὀπίσω σκότη·
ὅ,τι
ἔβλεπε πρὶν ὁ παῖς δὲν βλέπει πλέον.
Πλέων
ἐντὸς τῆς ἀμφιλύκης τῆς ἑσπέρας,
πέρας
τῆς πλάνης του ἐλπίζει, ἂν ὁδίτης
ἤ τις

ἑταῖρός του εὑρίσκεται πλησίον.
Σείων

τὴν χεῖρα, ἀνακράζει: — Μὴ ἐγγύς μου
εἶς μου

συνοδοιπόρος ἤ τις ἄλλος εἶνε;
— Εἶνε·

τῷ ἀποκρίνετ' ἡ Ἠχὼ ἡ λάλος.
— Ἄλλος

εἶν' ὁ φωνάζων ἢ μὴ σύντροφός μου;
— Φῶς μου!

λέγ' ἡ Ἠχώ. — Τίς καὶ εἰς ποῖον μέρος;
— Ἔρως!

λέγει ἡ νύμφη ἐν περιπαθείᾳ
θείᾳ.

Βλέπει ὁ νέος κύκλῳ· οὐδὲν βλέπει.
Ἔπη

ἀκούει μόνον. — Τί ὡραῖον εἶχον
ἦχον!

— Ἐλθὲ λοιπὸν, ἀναφωνεῖ, μὴ γέλα!
— Ἔλα,

λέγει, καὶ πίπτ' εἰς τὰ ψυχρά του στήθη.
— Στῆθι!

κράζει ὁ νέος· πόθεν σὺ καὶ ποία;
οἵα

ἡ τόλμη σου, ὦ γύναι, μὲ βακχίδος
εἶδος!

Εἶπε γελῶν καὶ τὴν ἐγκαταλείπει.
Λύπη

τῆς νύμφης ἔπνιξε τὸ πάλλον στῆθος·
ἦθος

Νιόβης ἡ μορφὴ περιεβλήθη.
— Λήθη

θὰ μὲ κοιμίσῃ, ἔκραξε, συντόμως,
ὅμως

σὲ ἔρως πώποτε δὲν θὰ κοιμίσῃ·
μίσει,...

μίσει, καὶ μόνον σὲ νὰ ἀγαπήσῃς·
ἴσης

ἀγάπης σὲ καὶ μόνον ν' ἀξιώσῃς,
ὅσης

ἀπέβαλες τὴν φλόγα ἀπανθρώπως·
ὅπως

ἐκάην νὰ καῇς, ἄψυχε λίθε·
εἴθε!

Β.

Μακρὰν ὁ νέος καὶ μακρὰν ἡ κόρη·
ὄρη

ἀνάμεσόν των. — Τοῦτο ἀπεκλήθη
λήθη.

Τοῦ νέου ἡ καρδία παγωμένη
μένει.

Ἔχει ψυχρὸν εἰς νεανίδων βλέμμα
αἷμα·

τὸν ἀγαποῦν, ἀλλὰ δὲν συγκινεῖται,
εἴτε

στενάζει μία, ἢ ἐκ πόθου πάλλει
ἄλλη.

Γελᾷ μὲ ὅλας, ὡς ποτε ἐγέλα,
« ἔλα »

ὅτε ἐφώνει τῆς Ἠχοῦς τὸ στόμα.
Τ' ὄμμα

εἰς πάσας προσηλοῖ ἀδιαφόρως·
φόρος

ὁ ἔρως δι' αὐτὸν τῶν εὐαισθήτων
ἦτον.

Γ.

Μίαν ὡραίαν θερινὴν ἑσπέραν
πέραν,
ἐκεῖ ὅπου ῥυάκιον ὡραῖον,
ῥέον
ἐφίλει τὴν ἐγγὺς χλωρῶν καλάμων
ἄμμον,
τὸ νᾶμά του τὸ δροσερὸν κυλῖον
λεῖον,
κ' ἐφλοίσβιζεν ὁ μυστικὸς ἡσύχως
ἦχος,
ὡσεὶ πρός κρύφιον ᾆσμα δρυάδων
ᾄδων,
ὁ Νάρκισσος τ' ἀγνὰ νὰ λούσῃ μέλη
μέλλει,
χωρὶς νὰ ἴδῃ τὸ γυμνόν του σῶμα
ὄμμα.
Λάμπουν γυμνοὶ οἱ ἄψαυστοι ἀκόμη
ὦμοι,
εἶν' ὁ λαιμός του, ὁ ἐξ ἀλαβάστρων,
ἄστρον,

καὶ τὸ λευκόν του στῆθος, φωτοβόλον
ὅλον,
ἠρέμα ἐξ αἰδοῦς καὶ φόβου πάλλει.
Πάλη
τελεῖτ' ἐντός του· θέλει, πλὴν αἰδεῖται.
Δύται
ἴσως καὶ ἄλλοι εἶνέ που κρυμμένοι...
μένει,
καὶ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ἐνῷ διστάζει
στάζει.
Τέλος... ἐγγίζει, κύπτει, καὶ τί βλέπει;
ἔπη
τὸ θάμβος του δὲν ἔχει νὰ ἐκφράσῃ.
Φράσσει
τοὺς ὀφθαλμοὺς, θαρρεῖ πῶς ὀνειρώττει...
ὅ,τι
εἶδεν ἐκεῖ ποτὲ δὲν εἶχεν ἴδει
ἤδη.
Ποία μορφὴ, τί ὄψις, ποί' ἀγκάλη!
κάλλη
θνητὰ δὲν εἶν' αὐτὰ, τῇ ἀληθείᾳ
θεῖα.
Τίς νύμφη εἶνε, ποίας νηρηίδος
εἶδος;

Μήπως θεὰν τὸ κῦμα ὑποκρύπτει;
Ῥίπτει

πάλιν ἐξ ἡδονῆς τὸ βλέμμα φρίττων...
ἦτον

ἐκεῖ... τὴν βλέπει πάλιν· λουομένη
μένει,

παίζει φαιδρὰ μὲ τὸ γλαυκὸν συνάμα
νᾶμα,

ἐνῷ τὸ ὄμμα της τὸ φλογοβόλον
ὅλον

τὸ ἔκθαμβόν του θεωρεῖ ἀκόμα
ὄμμα.

Τότ' ἡ καρδία του σκιρτᾷ, πυροῦται,...
οὔτε

αἰδὼς τοῦ μένει,... πῦρ τὸν διαφλέγει·
λέγει:

— Σὺ, ἥτις μ' ἔχυσες πῦρ εἰς τὰ στήθη,
στῆθι,

μὴ φεύγῃς, μὴ ζητῇς θερμὰς ἀγκάλας
ἄλλας·

ἔλα ἐδῶ, ἐδῶ νὰ σὲ θερμάνω,
ἄνω·

μὴ εἰς τὸ ὕδωρ μένῃς, εἶνε τρέλλα.
Ἔλα!

ἔλα! φωνάζει, καὶ ἐπὶ τὸ νᾶμα
ἅμα

κλίνει τὸ νέον του πλῆρες ἐλπίδος
εἶδος.

Ποία χαρά! τί εἶδε; μὴ ὑπνώττῃ;
ὅ,τι

ἐκάλει τὸν καλεῖ· ἡ ἐρωμένη
μένει

ὑπὸ τὸ κῦμα μ' ἀνοικτὴν ἀγκάλην
ἄλλην.

Κύπτει μὲ χείλη τότε φλογισμένα....
ἕνα

νὰ λάβῃ ἀσπασμόν της ἐπεθύμει....
— Οἴμοι!

Φιλεῖ,... τὰ χείλη του φιλεῖ, καὶ πίπτει·
πίπτει

κ' εἰς τὴν ἰδίαν του ἀγάπην σπένδων,
ἔνδον

ῥύακος εὗρε τῆς φλογός του μόλις
ὅλης

ἄχαριν πλὴν μοιραίαν θεραπείαν.
— Ποίαν!...

— Μὴ τῆς Ἠχοῦς πληροῦται ἡ κατάρα
ἄρα; (1869)

ΕΙΣ ΤΑ ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΟΥ 1870

—

Ὦ Ἕλλην, τῶν πατέρων σου σ' ἀρκοῦν λοιπὸν οἱ τάφοι;
Τὰς τεφροδόχους κάλπας των αἰώνια θ' ἀνακινῇς;
Τὰς δάφνας τοῦ μετώπου των ν' ἀναμασσᾷς ἐγράφη;
Ἀπόγονος νὰ λέγεσαι; Πρόγονος σὺ δὲν θὰ γενῇς;

Τὸ παρελθὸν τὴν ὄψιν σου μὲ φῶς θὰ περιβάλλῃ,
ὡς τὴν σελήνην δύσαντος Φοίβου ἀνταύγεια χρυσῆ;
Θὰ μνημονεύῃς πάντοτε τί ἔπραξαν οἱ ἄλλοι,
καὶ δὲν θὰ μνημονεύσῃ τίς τί ἔπραξες ποτέ καὶ σύ;

Ἂν εἶσ' υἱός, καὶ σὺ πατὴρ θὰ γείνῃς, καὶ ἡ μνήμη
θ' ἀποσβεσθῇ γηράσκουσα τῶν πρώην πατραγαθιῶν·
εἰς τὸν υἱόν σου δὲν θ' ἀρκῇ τοῦ πάππου του ἡ φήμη,
καὶ θὰ ζητήσῃ πατρικήν.—Τί θὰ εἰπῇς εἰς τὸν υἱόν;

Θὰ εἴπῃς, ὅτι σιδηρᾶ σ' ἐμπόδισε παλάμη
νὰ δρέψῃς εἰς στεφάνους σου τὰς ῥοδοδάφνας τῶν Τεμπῶν,
καὶ τὸ ὑπνῶττον ξίφος σου κατώρθωσε νὰ κάμῃ
ἀπὸ πολέμου φάσγανον εἰρωνικὴν στολὴν πομπῶν.

Φεῦ! θὰ εἰπῇς ἀλήθειαν.—Ἀλλ' ἔχει κ' ἡ εἰρήνη
διὰ τοὺς στρατιώτας της ἐλαίας εὐθαλῆ θαλλόν!
Ἐὰν τὴν δάφνην τῶν μαχῶν αἱμάτων ῥοῦς ἀδρύνει,
ἱδρὼς πολύτιμος αὐτὸν εἰς στέφανον πλέκει καλόν.

Εἶχον κ' οἱ πρόγονοι ἡμῶν μετὰ τὸν Μαραθῶνα
Πύθια, καὶ Ὀλύμπια μετὰ τὰς Πλαταιάς.
Κ' εἰς σὲ μετὰ αἱματηρὸν δαφνοστεφῆ ἀγῶνα,
φαιδρὰ καὶ ἐλαιοστεφὴς ἀνοίγεται Ὀλυμπιάς.

(1870)

ΤΗ ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"

Μὴ πλέον δάνειοι μελῳδοί,
μήτε σειρήνων ξένων ᾠδή
ὅπου κοιτίδα αἱ Μοῦσαι εἶχον·
εἶνε τὸ ξένον μέλος ἡδύ,
ἀλλ' ὅμως ξένον ἔχει τὸν ἦχον.

Ὅπου τὸν Ὄλυμπον τοῦ Διὸς
ἐκήλει μέλπων φαιδρὸς θεὸς
καὶ θεῖον σμῆνος χορὸν ἐκρότει,
πᾶς ἦχος ἔσβεσε παλαιός;
Ὄχι! δὲν ἔσβεσεν, ἀλλ' ὑπνώττει.

Ὑπνώττουν κύκλω σεμναὶ ἠχοῖ·
ἔστω εὐοίωνος ἀπαρχὴ
πάτριον χεῖλος νὰ τὰς ἐγείρῃ,
κ' εἰς μελῳδήματα εὐηχῆ
πάτριον πλῆθος νὰ συναγείρῃ.

Εἰς ἑλληνίδος μούσης ναὸν
ὁ ἕλλην τότε ἐνθουσιῶν
ἕλληνας ψάλτας θὰ εὐφημήσῃ,
καὶ στέμμα μύρτων αὐτοφυῶν
τὰς κεφαλάς των θέλει κοσμήσει.

Τότε πατρίου χείλους παιὰν
τῶν μαχητῶν μας τὴν στρατιὰν
θὰ φέρ' εἰς δόξαν νέων τροπαίων,
καὶ εἰς τὴν δάφνην τὴν παλαιὰν
θὰ προσαρτήσῃ στέφανον νέον.

(1871)

ΤΟ ΑΣΤΡΟΝ

—

Εἰς τοὺς γαλανοὺς αἰθέρας
ἄστρον ἔλαμπε γλυκύ·
καὶ οἱ δύο καθ' ἑσπέρας
τὸ ἐβλέπομεν ἐκεῖ.

Τὸ ἐβλέπομεν συγχρόνως,
τὸ εὑρίσκομεν ὁμοῦ·
οὔτ' ἐγὼ τὸ εἶδα μόνος
οὔτ' αὐτὴ χωρὶς ἐμοῦ.

Τόρα; Φεῦ! τῆς φίλης τ' ὄμμα
ἔσβεσε θανάτου χείρ,
κ' εἰς τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα
ἔσβεσε καὶ ὁ ἀστήρ.

(1869)

—

ΑΗΔΩΝ ΚΑΙ ΙΟΝ

('Αλληγορία)

—

Ὑπὸ σκιὰν χλωρῶν πευκῶν
οἶκος ἐπίχαρις ὑψοῦται·
τὸ μέτωπόν του τὸ λευκὸν
μὲ κλῆμα θάλλον στεφανοῦται,
καὶ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐμπρὸς
ὡς στίλβον κράσπεδον λαμπρὸς
ἀνθῶν ἁπλοῦται.

Ἐκεῖ ὁ ἴασμος ἀνθεῖ
κ' ἡ ἀνεμώνη ἡ ὡραία,
ἐκεῖ ὑάκινθοι ξανθοὶ
καὶ νάρκισσοι καὶ κρῖνα νέα,
ἐκεῖ ὡς νύμφη νεαρὰ
σείεται εὔχαρις χλωρὰ
πορτοκαλλέα.

Ἐκεῖ τὸ ῥόδον ἀλαζὸν
αἴρει τὸ μέτωπον τὸ θάλλον,
ὡς ἡγεμὼν περίφρων, ζῶν
ἐν μέσῳ τῶν ἀνθῶν τῶν ἄλλων,
καὶ ἀκροᾶτ' ἐν ἡδονῇ
ὅσα τῷ ψάλλει ἡ φωνὴ
ὀρνίθων λάλων.

Πλὴν τῶν εὐθύμων ἀοιδῶν
δὲν εἶνε ἡ χορεία πλήρης·
μικρὰ φαιά τις ἀηδὼν
φεύγει μακρὰν δειλή, μονήρης,
καὶ μάτην τ' ἄσμα τὴν καλεῖ,
μάτην τῶν ῥόδων ἡ καλὴ
πολύχρους ἶρις.

«Ἔλα,—μὲ εὔθυμον φωνὴν
ψάλλουν τὰ φλύαρα στρουθία—
νὰ πίῃς δρόσον πρωϊνὴν,
ἀρώματα ἀνθῶν μυρία·
τί σὲ λυπεῖ καὶ δὲν λαλεῖς,
σὺ ἡ φαιδρά μας βασιλὶς,
σὺ ἡ κυρία;

Ἰδὲ, πῶς λάμπει πορφυρᾶ
τῶν νέων ῥόδων ἡ ἀγκάλη,
πῶς ἡ νεότης κ' ἡ χαρὰ
ἐπὶ τῆς παρειᾶς των θάλλει·
πῶς ἡ ψυχή σου σιωπᾷ;
κἀνὲν αὐτῶν δὲν ἀγαπᾷ,
κἀνὲν δὲν ψάλλει;»

Ἠγάπα κ' ἔπαλλε πολὺ
τῆς νέας ἀηδοῦς τὸ στῆθος·
τί ἂν δὲν ψάλλει; δὲν λαλεῖ
ὁ ἀληθῶς ἐρῶν συνήθως·
κλείει τὰ χείλη του σιγὴ,
καὶ ἂν ἀλγῇ μακρὰν ἀλγεῖ
ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Δὲν τὴν μαγεύουν τ' ἀναιδῆ
τῶν ἀκμαζόντων ῥόδων κάλλη,
οὔτε τὴν θέλγει ἡ ῥοδῆ,
ἥτις ὡς ὀδαλίσκη θάλλει·
μονήρης τὴν σιγὴν ζητεῖ,
ἐκεῖ ἐρᾷ τ' ἐκεῖ αὐτὴ
πονεῖ καὶ πάλλει.

—Εἰς τῆς οἰκίας τὴν μικρὰν
θυρίδα γάστρα κρυσταλλίνη,
μονήρης, τῶν ἀνθῶν μακρὰν,
τῆς δρόσου τὴν πρωΐαν πίνει·
καὶ λάμπει στίλβουσα, ὡσεὶ
ἦτο κατάργυρος, χρυσῆ,
ἀδαμαντίνη.

Μὲ μαργαρίτας διαυγεῖς
ἡ νέα δρόσος ἡ νυκτία,
ὡς μήτηρ ἔμπλεως στοργῆς,
τὰ στέρνα της κοσμεῖ τὰ λεῖα,
καὶ ἀδαμάντων ὁρμαθὸς
κρεμᾶται γύρω της, καθὼς
λάμψ' ἡ πρωΐα.

Ἐκεῖ ἐγράφετο φαιδρὸν
τοῦ οὐρανοῦ τὸ γλαυκὸν δῶμα,
ἐκεῖ ὁ χλοερὸς δενδρῶν,
καὶ τῶν ἀνθῶν τὸ θάλλον χρῶμα·
στίλβον πανόραμα ἐκεῖ
ἡ κύκλω φύσις μαγικὴ
ἔθελγε τ' ὄμμα.

Ἐντὸς αὐτῆς ἴον δειλὸν
καὶ μετριόφρον κρύφα θάλλει·
φύλλωμα κύκλω ἁπαλὸν
τὰ πέταλά του περιβάλλει·
οὐδεὶς ὑπάρχει ὁ ἰδὼν
τὸ ἄνθος, μόν' ἡ ἀηδὼν
κρυφὰ τὸ ψάλλει.

Πᾶσαν αὐγὴν ἐκεῖ ἠχεῖ
τὸ φώνημα τῆς ἀηδόνος,
ἑωθινή της προσευχὴ
κ' ἐρωτικός της ἅμα στόνος·
καὶ πᾶσαν νύκτα εἰς γλυκὺ
μέλος τοῦ στήθους της ἐκεῖ
χύνετ' ὁ στόνος.

Δὲν εἶνε μέλος, λαλιὰ
εἶνε τὸ ᾄσμά της κρυφία,
ἣν ὁμιλεῖ ἐν τῇ σκιᾷ
τῆς ἀηδόνος ἡ καρδία,
καὶ ἔρωτος δειλοῦ δειλὴ
εἶνε αἱ λέξεις ἃς λαλεῖ
ὁμολογία.

Ὅσα εἰς τὸ αἰδῆμον οὖς
λέγει σιγὰ αἰδήμων γλῶσσα,
ὅσους λαλεῖ ὅρκους ἀγνοὺς
κ' αἰσθήματα ἐρώτων, τόσα
ἡ ἀοιδὸς ἥτις ἐρᾷ
λέγ' εἰς τὸ ἴον τρυφερὰ,
μόλις τολμῶσα.

Πλὴν φεῦ! τὸ ἄνθος της κωφὸν
κ' εἰς λόγους καὶ εἰς ὅρκους μένει,
οὔτε μαντεύει τὶ κρυφὸν
ἄλγος τὰ στήθη της μαραίνει.
Μάτην θρηνεῖ ἡ ἀηδών·
περιφρονεῖ τὸν ἀοιδὸν
ἡ ἐρωμένη.

«Μοῦ εἶν' ἡ θέα σου ζωή,
—σιγὰ ἡ ἀηδὼν ἐλάλει,—
τὸ γλυκὺ μύρον σου πνοὴ
χαρὰ τὰ νεαρά σου κάλλη.
Μοῦ εἶν' ὁ ἔρως μου ψυχή,
ὁ ἔρως σου δειλὴ εὐχή...
—εἶνε μεγάλη;

Πῶς τόσ' ὡραῖον, νεαρὸν,
χωρὶς ἀγάπην σὺ θὰ ζήσῃς;
τί ἔχει ζῶν καὶ μὴ ἐρῶν
ἡ κύκλω σου ἀνθοῦσα φύσις;
Ἀνέραστον λοιπὸν θ' ἀνθῇς;
Θὰ μαρανθῇς πρὶν αἰσθανθῇς,
πρὶν ἀγαπήσῃς;

Ἀγάπα με,—κανεὶς δὲν ζῇ
μὴ ἀγαπῶν, γλυκύ μου ἴον·
ἀγάπ', ἀγάπα με — μαζὺ
νὰ ζήσωμεν ἀγγέλων βίον.
Ἄσμα ἐγὼ, ἄρωμα σὺ,
κ' οἱ δύο νέοι, τί χρυσῆ
ζωὴ ὀλβίων!

Θὰ πίνω τὸ πρωΐ πρωΐ
ἐγὼ τὸ μύρον σου τὸ πρῶτον,
καὶ ἡ ἐρῶσα μου πνοὴ,
ἄσματα μέλπουσα ἐρώτων
παρὰ τὸ οὖς σου σιγαλὰ,
τὸ κάλλος σου θὰ βαυκαλᾷ
τὸ ἀφυπνῶττον.

Ἀγάπα με, πλέον γλυκὺ
μύρον ὁ κάλυξ σου νὰ πνέῃ,
ἀγάπα με, εἰς διαρκῆ
δρόσον τὸ στῆθός σου νὰ πλέῃ,
ἀγάπα με, νὰ μὴ θρηνῇ
τοῦ ἐραστοῦ σου ἡ φωνή...»
— Πλὴν μάτην κλαίει.

Μάτην ἀγάπην ἐπαιτεῖ
τῆς ἀηδόνος ἡ καρδία·
τὸ ἴον φεῦ! ἀναισθητεῖ·
ψυχρὰ τὸ δάκνει δυσπιστία.
Τοὺς ὅρκους ἤκουεν, ἀλλὰ
ἔνευε κάτω καὶ δειλὰ
ὑπεμειδία.

— «Ἐμὲ, ἓν ἴον ταπεινὸν
σὺ, ἀηδὼν, θὰ ἀγαπήσῃς;
ἡ βασιλὶς σὺ τῶν πτηνῶν
εὗρες ἐμὲ νὰ προτιμήσῃς;
Δὲν εἶν' ὁ ἔρως σ' ἀληθὴς,
μάτην μὲ ὅρκους προσπαθεῖς
νὰ μ' ἀπατήσῃς.

Δὲν ἔχω ἄρωμα πολύ,
δὲν ἔχω προκαλοῦντα κάλλη,
κ' ἡ ἀσχημία μου δειλὴ
εἰς φύλλα κρυπτομένη θάλλει.
Τί εὗρες καὶ μὲ ἀγαπᾷς;
Εἰς τί τὸ χεῖλός σου μολπὰς
ἐρώτων ψάλλει;

Ἡ γάστρα μου ἡ διαυγὴς
σ' ἐμάγευσεν, ἡ κρυσταλλίνη·
μ' ἐκείνην ἐρωτολογεῖς,
ἀγαπητή σου εἶν' ἐκείνη·
ἐκεῖ τὸ στῆθός σου ἐρᾷ,
ἐκεῖ ἀγάπης φλογερὰ
ἄσματα χύνει.

Δὲν ψάλλει δρόσον καὶ σκιὰν
τὸ στόμα σου, πτηνόν μου λάλον·
οὔτε εὐώδη φωλεὰν
ἐπιθυμεῖς, ἀγάπην ψάλλον.
Φῶς, λάμψιν καὶ τιμὰς ποθεῖς,
καὶ θέλεις νὰ κατοπτρισθῇς
ἐντὸς κρυστάλλων.

Αὐτῶν ἡ νέα σου ψυχὴ,
καλή μου ἀηδὼν, ἐρᾶται·
δὲν ἀγαπᾷς ἐμὲ, οὐχί!
ἓν ἴον φεῦ! δὲν ἀγαπᾶται·
τὸ λάλημά σου τὸ ἡδὺ
κ' οἱ ὅρκοι σου εἶνε ψευδῆ,
εἶνε ἀπάται».

— Ἀπάται! — λέγει καὶ δειλὸν
πτερὸν ἡ ἀηδὼν ἀνοίγει,
καὶ δάκρυ τ' ὄμμα της θολὸν,
δάκρυ βαθέος πόνου πνίγει.
Πληγὴν αἱμάσσουσαν, πικρὰν
φέρει τὸ στῆθός της... — μακρὰν
θέλει νὰ φύγῃ.

Νὰ φύγῃ θέλει! — Ὤ! πολλοὶ
θέλουν νὰ φύγωσιν ἐπίσης,
ἀλλὰ ὁ ἔρως φεῦ! δουλοῖ,
κ' ἔχει γλυκείας τὰς ἁλύσεις.
Ὡς νέα ἔλαμψεν αὐγὴ,
πάλιν ἐκεῖ τὴν ὁδηγεῖ
ἄκουσα πτῆσις.

Ἐλπίδων ἔρχεται μεστὴ,
τὸ χεῖλός της μακρόθεν στένει·
πλὴν μάτην τ' ἄνθος της ζητεῖ,
δὲν εἶν' ἐκεῖ ἡ ἐρωμένη.
— Ἤρθη τὴν νύκτα καταιγὶς,
κ' ἡ γάστρα κεῖται κατὰ γῆς
συντετριμμένη.

Ὁ πρώην ἀκτινοβολῶν
ὡραῖος κρύσταλλος, — τί κρῖμα!
ἐβορβορώθ' εἰς τὸν πηλὸν,
ἔγεινε σύντριμμα καὶ θρύμμα,
καὶ τ' ἄνθος τὸ δροσῶδες χθὲς
ἐτάφη εἰς βαρυαχθὲς
χώματος μνῆμα.

Μάντις ἐρῶν ἡ ἀηδὼν,
μὲ πλημμυροῦν δακρύων ὄμμα,
ἀναζητεῖ εἰς τὴν σποδὸν
τοῦ ἄνθους της τὸ φίλον πτῶμα.
Ἀνακινεῖ μὲ τὰ πτερὰ
τὴν γῆν, καὶ βλέπει — τὶ χαρά! —
πῶς ζῇ ἀκόμα.

Ζῇ, θάλλει ὅπως πρίν· τρελλὴ
ἐκ τῆς χαρᾶς σιμὰ καθίζει,
ἔξαλλος ψάλλει, τὸ φιλεῖ,
πηδᾷ, χορεύει, πτερυγίζει....
—«Πιστεύεις τόρ' ἂν σοῦ εἰπῶ,
ὅτι σὲ μόνον ἀγαπῶ;»
τοῦ ψιθυρίζει.

Τὸ ἴον ἔμεινε σιγῶν·
ἡ κεφαλή του κάτω νεύει,
καὶ δρόσου διαυγὴς σταγὼν,
ἓν δάκρ' εἰς τ' ὄμμα τοὐ ἀνέβη.
Ἡ πρὶν ὠχρά του παρειὰ
ἐξ ἔρωτος ἐρυθριᾷ....
— Τόρα πιστεύει!

(1872)

ΒΕΝΙΑΜΙΝΟΥ ΛΕΣΒΙΟΥ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

ΤΙ ΑΓΑΠΩ

—

Τὴν μαύρην νύκτα ἀγαπῶ καὶ τὸ χρυσοῦν της στέμμα
ἐξ ἀστέρων·
τὸ μέγα ὄμμα τ' οὐρανοῦ, τὸ τῆς σελήνης βλέμμα,
τὸ μαρμαῖρον.

Τ' ἄγριον δάσος ἀγαπῶ, τῶν μαύρων του ἀβύσσων
τὴν σκοτίαν·
τὸ φύλλωμά του τὸ σιγὰ ὑπὸ τὴν αὔραν φρῖσσον
τὴν νυκτίαν.

Τὸν γρύλλον ᾄδοντ' ἀγαπῶ ὑπὸ ἀνθοῦντος θύμου
νέον κλῶνα·
τὴν ἀπαντῶσαν εἰς αὐτὸν διὰ φωνῆς εὐθύμου
ἀηδόνα.

Τί ἄλλο ἔτι ἀγαπῶ; Οὐδὲν.... Ὤ! ὄχι· μᾶλλον
ἢ ἐκεῖνα
τῶν ὀφθαλμῶν της ἀγαπῶ τῶν μαύρων καὶ μεγάλων
τὴν ἀκτῖνα·

τοὺ μελανοὺς πλοκάμους της, τοὺς στέφοντας τ' ὡραῖον
μέτωπόν της,
καὶ τὴν πορφύραν τῆς αἰδοῦς ὑπὸ τὸν χνοῦν τῶν νέων
παρειῶν της.

Τὸ φώνημά της ἀγαπῶ, τὸ τρέμον ὡς κιθάρα
κρουομένη,
καὶ μίαν μόνην λέξιν της.... Εἰς τίνα εἶνε ἄρα
πεπρωμένη;

(1871)

ΕΠΙ ΤΩ ΑΝΔΡΙΑΝΤΙ
ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΩ ΦΙΛΩ Ι.... Κ....

Δὲν ἔχει δίκαιον, φρονεῖς, ὁ καλλιτέχνης Βροῦτος,
εἰρωνικὸν τὸ πρόσωπον τοῦ Κοραῆ του πλάσας·
τῆς Χίου ὁ βαθὺς σοφὸς δὲν λέγεται τοιοῦτος,
καὶ τῆς μορφῆς του τὰς γραμμὰς ἤθελες μᾶλλον πάσας

γλυκεῖ' ἀκτὶς πραότητος ἠρέμα νὰ φωτίζῃ,
ἄλγος ψυχῆς ἡ ὄψις του καὶ σκέψιν νὰ ἐκφράζῃ,
καὶ τὴν ἀρχαίαν μελετῶν τὴν νέαν ν' ἀτενίζῃ
Ἑλλάδα τὸ περιπαθὲς ὄμμα του.

— Δὲν πειράζει!

Ἄφες, ἄφες τὸν γέροντα νὰ μειδιάσῃ οὕτω.
Ἄφες ἀκτὶς εἰρωνικὴ πρὸς ὥραν ν' ἀνατείλῃ
ἐπὶ τὸ μάρμαρον αὐτό, ἐπὶ τὸ στόμα τοῦτο,
εἰς χλεύην νὰ διασταλοῦν τὰ ἄψυχά του χείλη,
καὶ ζῶν ἂν δὲν ἐχλεύασε, νεκρὸς κἂν νὰ χλευάσῃ,
ἀφοῦ τὰ πάντα ἤλλαξαν, ἀφοῦ τὸ πᾶν ἀλλάσσει.

Ἀλλοῖοι ἦσαν οἱ καιροί, ὁπότ' ἐκ Παρισίων
ὁ χῖος γέρων ἤνοιγε δρόμον τῆς γλώσσης νέον,
καὶ εἰς τοὺς νέους ἕλληνας ἐκ παλαιῶν βιβλίων
ἐδίδασκε τὸ ἀληθὲς, τὸ ἀγαθὸν, τ' ὡραῖον·
ὅτε ζωὴν νέαν ἀντλῶν ἐκ παλαιῶν λειψάνων,
σοφίας γλῶσσαν, μέλιτος ἐλάλει γλυκυτέραν,
κ' ἐκήρυσσεν ὁμόνοιαν, καὶ μῖσος τῶν τυράννων,
κ' ἐπανηγύριζ' ἐν νυκτὶ τὴν προσεχῆ ἡμέραν.
Τότε ἐκεῖνος ἔγραφε κ' ἡμεῖς ἐπολεμοῦμεν·
τότε αὐτὸς ἦτο σοφὸς, κ' οἱ ἄλλοι στρατιῶται....
Τόρα; αὐτὸς εἶν' ἄγαλμα, κ' ἡμεῖς φιλοσοφοῦμεν,
κ' εἶνε σοφοὶ τὴν σήμερον οἱ ἄσοφοι τῆς τότε!
Τόρα.... ἡ βίβλος πρὸ μακροῦ τοῦ γέροντος ἐκλείσθη·
νέα, πολλὰ ἐμάθομεν εἰς ξενικὰ βιβλία,
ἡ κεφαλή μας γράμματα σοφὰ παρεγεμίσθη,
καὶ φοβερὰ κατέλαβεν αὐτὴν ἀχωνευσία.

Οἱ παλαιοὶ τοῦ γέροντος ἦσαν τερπνὴ μελέτη·
τὸ ἀληθές των νόημα ἐτρύφα ἀποδίδων,
καὶ εἰς ὁδὸν ἑλληνικὴν ἡμᾶς ἐποδηγέτει,
μέλλον γλυκὺ δημιουργῶν, πλῆρες φαιδρῶν ἐλπίδων.
Ἀλλὰ ἡμεῖς νὺξήθημεν, ἐγείναμεν μεγάλοι,
ἀφήκαμεν τῶν παλαιῶν βιβλίων τὸν εὐρῶτα,
τοῦ γένους οἱ διδάσκαλοι καλοῦνται νῦν *δασκάλοι*
κ' ἐμπαίζουν τὴν σοφίαν των τὰ δάνειά μας φῶτα!
Τίς μελετᾷ τοὺς παλαιούς; τίς θέλει τοὺς ἀρχαίους;
Ἡ δύσις, δόξα τῷ Θεῷ, διέλυσε τὸ σκότος·
Θύραζε Κᾶρες παλαιοί! καὶ δόξα εἰς τοὺς νέους·
ὁ ἔσχατος τῶν σήμερον εἶνε ἐκείνων πρῶτος!
Οἱ γλωσσολόγοι τεύτονες ἔταμον νέαν τρίβον,
τῆς Ὁλλανδίας οἱ σοφοὶ ἤνοιξαν νέας θύρας·
τίς πλέον ἕλλην κοπιᾷ τὸν χρόνον κατατρίβων
εἰς δέλτους γνώσεων κενὰς, μωρὰς, σοφίας στείρας;
Τίς τ' *Ἄτακτα* τοῦ γέροντος θὰ λάβῃ νῦν εἰς χεῖρας,
ὅτε ἓν *κα* σανσκριτικὸν, ὡς σπέρμα κοσμογόνον,
λέξεων φθάνει ὁρμαθοὺς νὰ παραγάγῃ μόνον;
Τις τοῦ Πλουτάρχου σήμερον θ' ἀνοίξῃ τὰ βιβλία,
ὅθεν ὁ γέρων Κοραῆς σοφίας ἤντλει πλοῦτον,
ὅτε σοφὸς ὁλλανδικὸς ἐν πλήρει πανοπλίᾳ
θὰ κράξῃ: «Μὴ ἀνάγνωτε τὸν Χαιρωνέα τοῦτον!
εἰς κόμμ' ἀνήκει πονηρόν· ἄφετ' αὐτὸν παιδία!»;

Φαντάσου, φίλε, πρὸς στιγμὴν,—στιγμῆς θὰ ἦνε πλάνη—
ὅτι ζωὴν τὸ μάρμαρον αἴφνης αὐτὸ λαμβάνει,

ὅτι ὁμήγυρις σοφὴ πέριξ αὐτοῦ πλανᾶται,
κ' ἐκεῖνο βλέπει σιωπῶν, ἀκούει,... ἀκροᾶται.
Καὶ τί ἀκούει ἆρά γε; Σὺ ὁ ἀκούων πάντα
θὰ δικαιώσῃς τάχιστα τὸν εἴρων' ἀνδριάντα.
Ἄκουσ' ἐκεῖνον τὸν σοφὸν, τεχθέντα ἐν Ἀμφίσσῃ,
καὶ *παιδευθέντα* πανταχοῦ, ἐν Σάμῳ δὲ ἰδίως·
τὴν γλῶσσαν τὴν ἑλληνικὴν ζητεῖ νὰ κοσκινίσῃ
καὶ βλέπει κύκλῳ βλοσυρὸς, καὶ μαίνεται ἀγρίως,
ὡς ἂν αἱ λέξεις αἱ πτωχαὶ σμῆνος βαρβάρων ἦσαν,
ἐξάπτουσαι ὡς στρατιὰ τὴν φονικήν του λύσσαν.
Ὤ! ἂν ἐν τούτοις ζωντανὸν αὐτὸ τὸ πλῆθος ἦτον,
κακὰ θὰ ἐξεμπέρδευεν ὁ ἀμφισσεὺς μαζύ των.
Ἄλλος παρέκει σοβαρὸς ἵσταται τριπολίτης,
διοπτροφόρος, ἄπλυτος, ἄκοσμος, γενειήτης.
Τῆς νέας μας ποιήσεως κριτὴς, εἰ καίπως ἄνους,
μοιράζει....—λάθος ἔκαμα· προικοδοτεῖ στεφάνους.
Ἐκεῖνος *ἀδυσώπητον* τὸν οὐρανὸν φωνάζει,
καὶ ὅμως ζῇ, ὁ οὐρανὸς χωρὶς νὰ τὸν πειράζῃ.
Ἐγγύς του ἄλλος διαρκῶς *ἀλτέας* πιπιλίζει,
καὶ ὅμως δὲν κατώρθωσε ν' ἀνοίξῃ ὁ λαιμός του·
τὴν κεφαλήν του φοβερὰ σοφία κατακλύζει·
τί τ' ὄφελος; τὸ ἄγνωστον κοιμᾶτ' ἐντὸς ἀγνώστου.
Ἐδῶ μικρός τις νεαρὸς διοπτροφόρος τεύτων
συνορμαθίζει λέξεων σωρείας ἀνιχνεύτων,
τὴν γλῶσσαν τὴν ἑλληνικὴν νὰ διορθώσῃ θέλει,
ἀφοῦ τὴν πάτριον αὐτοῦ διώρθωσεν ὡς πρέπει,
λάθη παντοῦ παρατηρεῖ, στραβὰ τὰ πάντα βλέπει,
κ' ἑλληνικὰ τοὺς ἕλληνας νὰ γράφουν παραγγέλλει.

Ἐκεῖ ἀρχαιολογικὴ τρανὴ ἐπισημότης
τὰ λείψανα διατιμᾷ τῆς τέχνης τῆς πατρῴας·
τὰ ἀγοράζει, τὰ πωλεῖ, κ' ἡ τάλαιν' ἀρχαιότης
εἰς τὸν σοφόν μας Πακτωλὸς κατέστη χρυσορρόας,
τοῦ σώματός του, ἂν οὐχὶ τοῦ νοῦ του, τροφοδότης.
Ἄλλοι ἐδῶ βυζαντινοὶ τοῦ Ξενοφῶντος μῖμοι,
τῆς πάλαι γλώσσης στρεβλωταί, τῆς νεωτέρας λύμη,
λαλοῦσι διὰ μετοχῶν καὶ δι' ἀπαρεμφάτων,
πρὸς δόξαν τῶν σημερινῶν καὶ παλαιῶν γραμμάτων.
Πέραν ἐκεῖ....—ἀλλὰ πυκνὸς ὁ ὅμιλος ἀπέβη,
καὶ νὰ ξεκωφαθῇ σχεδὸν ὁ γέρων κινδυνεύει.
Πολλοὶ συνεφορήθησαν κύκλω σοφοὶ στωμύλοι,
καὶ λέγουν τόσα τὰ σοφὰ καὶ εὐφραδῆ των χείλη,
ὥστε ὁ γέρων ἔπαυσε νὰ ἀκροᾶται πλέον·
μόνον ἀκτὶς παροδικὴ ἀκάκου εἰρωνείας
ἐφάνη ἐπὶ τῶν λεπτῶν λιθίνων του χειλέων,
καὶ ἐμειδίασεν, ὡς σὺ, φίλε, θὰ ἐμειδίας.

Ἄφες,... ἄφες τὸν γέροντα νὰ μειδιάσῃ οὕτω·
τὶς οἶδε!... θὰ ἐμάστιζεν, ἐὰν ἐνεψυχοῦτο.

(1874)

ΠΡΟΠΟΣΙΣ

Εἷς φιλόσοφος ἀρχαῖος—αἰωνία του ἡ μνήμη!—
εἶχεν ὡς ἀπόφθεγμά του: Ἵνα τρώγῃ πᾶς τις ζῇ·
ἄλλος εἶπε τοὐναντίον. Ἐγὼ ὅμως, φίλτατοί μοι,
τάσσομαι μετὰ τοῦ πρώτου.—Εἶμαι φύσις φεῦ! πεζή.

Μοῦ ἀρέσουν καὶ τὰ ἄστρα, μοῦ ἀρέσει κ' ἡ σελήνη,
καὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα, καὶ ἡ φύσις ἡ φαιδρὰ,
πλὴν... καλοψημένος κοῦρκος ἀνεκφράστως μὲ ἡδύνει,
καὶ εἰς τὴν διάθεσίν μου παραδόξως ἐπιδρᾷ.

Ὕδωρ διαυγὲς μὲ θέλγει, πλὴν μὲ θέλγει νὰ τὸ βλέπω·
προτιμῶ νὰ πίνω ὅμως καμπανίτην φετεινόν.
Δοκιμάσατε καὶ τοῦτον καὶ ἐκεῖνον — σᾶς προτρέπω, —
καὶ θὰ ἴδητε ἂν ἔχω δίκαιον αὐτὰ φρονῶν.

Συνεπὴς εἰς τὰς ἀρχάς μου, κύριοί μου, ἑπομένως,
πρὸς τὸν στόμαχόν μου τρέφω ἀπερίγραπτον στοργήν·
δὲν ἀνέχομαι νὰ ἦνε κατηφὴς ἢ λυπημένος
καὶ—Θεὸς φυλάξῃ—τρέμω τὴν πεινῶσάν του ὀργήν.

Συλλογίζομαι πολλάκις—καὶ σεῖς συλλογίσθητέ το—
τί γινόμεθα ὁπόταν ἦν' ὁ στόμαχος κενός!
Ὅσον μ' ἀφορᾷ—κ' ἐπίσης σᾶς συμβαίνει, ὑποθέτω—
εἶμαι κτῆνος πεινασμένος, εἶμαι βλὰξ, ἐλεεινός.

Ἀλλ' ὁπόταν, ὅπως τόρα, τὸ εὐάρεστόν του βάρος
τῆς βαρύτητος τὸ κέντρον ἔνδον μου ἀποτελῇ,
ζῶ, αἰσθάνομ', ἀναπνέω, ἔχω τόλμην, ἔχω θάῤῥος,
καὶ τὸ πνεῦμά μου, νομίζω, μὰ τὸ ναί! πῶς ξεχειλεῖ.

Τί θαῤῥεῖτε; πεινασμένος ἔγραφεν ὁ Λαμαρτῖνος;
καὶ συνέθετ' ὁ Ῥοσσίνης τὸν Κουρέα του πεινῶν;
Ὄχι, ὄχι, κύριοί μου! καὶ αὐτὸς καθὼς κ' ἐκεῖνος
ἄγνωστ' ἤθελον ἐκπνεύσει μὲ τὸν στόμαχον κενόν.

Καὶ, πρὶν ἤ τις τῶν παρόντων ποιητῶν ἐδῶ διστάσῃ
περὶ τοῦ ἀναμαρτήτου τῶν ἁπλῶν αὐτῶν ἀρχῶν,
τὸν παρακαλῶ ἡμέραν μίαν μόνον νὰ πεινάσῃ,
καὶ, ἂν ἀγαπᾷ, ἂς γράψῃ ἕνα στίχον μοναχόν.

Φεῦ! ὁ ἡγεμὼν τοῦ κόσμου πρὸ ἑτέρου ἡγεμόνος
κλίνει, φίλοι, ἐδῶ κάτω τράχηλον ὑποτελῆ·
καὶ ὁ ἡγεμών μας οὗτος κυβερνᾷ αὐτογνωμόνως,
δίχως νὰ τὸν περιστέλλῃ Γερουσία ἢ Βουλή.

Τὴν φωνὴν τῆς πείνης ἔχει ὡς φωνὴν τοῦ συνειδότος
καὶ ὑπὸ τὴν μάστιγά του κλίνει εὐπειθὴς πᾶς τίς·
ὑπὸ ταύτην σπεύδει οὗτος νὰ γεινῇ τῶν ἄλλων πρῶτος,
ὑπ' αὐτὴν γίνετ' ἐκεῖνος κλέπτης, ἅρπαξ καὶ λῃστής.

Καὶ δὲν ἐξαιρεῖ κανένα ὁ ἀδάμαστός του νόμος!
Δίχως κεφαλὴν ἀνθρώπους θὰ σοῦ τύχῃ νὰ ἰδῇς,
καὶ χωρὶς καρδίαν πλήθη ὅλα γυναικῶν· ἀλλ' ὅμως
δίχως στόμαχον τίς εἶνε; φεῦ! οὐδείς, οὐδείς, οὐδείς!

Εἰς ὑγείαν ἐπομένως, κύριοί μου, τῶν στομάχων!
Τὸν δεσπότην του καθείς σας εὔχομαι νὰ ἀγαπᾷ,
νὰ τὸν ἔχῃ εὐεκτοῦντα, ὑγιᾶ, στερὸν ὡς βράχον,
ἵνα τρώγῃ καὶ χωνεύῃ τακτικὰ, καὶ...—τὰ λοιπά.

(1872)

Η ΝΕΑ ΖΩΗ

Μικρόφυλλον ἀγροτικὸν ἀνθύλλιον,
μακρὰν τοῦ κόσμου, τῶν θνητῶν μακρὰν,
ἐθέρμαινεν ἠρέμα εἰς τὸν ἥλιον
φαιδρὸν τὴν ὕπαρξίν του τὴν μικράν.

Δρόσοι νυκτὸς τὸ ἔλουον οὐράνιαι
ὑπὸ τῶν ἄστρων τὴν μαρμαρυγήν,
καὶ εὔχροα πλήρη ζωῆς ἐτάνυε
τὰ νέα πέταλά του τὴν αὐγήν.

Ἀόρατον, ἀγνώριστον, ἀφθόνητον,
τὸν κόσμον τῶν ἀνθρώπων ἀγνοεῖ·
εὐδαῖμον δὲν τὸ φθάνουσιν οἱ στόνοι των,
κ' εἶν' ἡ ζωὴ αὐτοῦ.... ἄνθους ζωή.

Ἀλλ' αἴφνης, οἴμοι! διαβάτου ὄμματα
ἀπήντησαν τὸ κάλλος τῶν ἀγρῶν,
κ' ἐζήλευσαν τὰ χαροπά του χρώματα,
τῶν φύλλων του τὸ χεῖλος τὸ ὑγρόν.

Τὸ ἔκοψ' ὁ σκληρός! Μόνον παράπονον
ἄφησ' ἐν δάκρυ τ' ἄνθος τὸ μικρὸν,
κ' ἐτάφη, ἔτι ζῶν, εἰς κόλπον ἄπονον,
καὶ τὸ πρὶν θάλλον ἔκειτο νεκρόν.

Ἀλλ' ἔκοπτεν ἡ χειρ, ἐνῷ τὰ χείλη του
λέξεις ἀγάπης ἔφευγον χρυσαΐ,
καὶ τὸ ἐσπέρας ἔλεγε τῇ φίλῃ του:
«Ἀγάπα το, ἐκόπη διὰ σέ!»

Εἰς στήθη μόλις ἔτι κρύφα πάλλοντα
τὸ ἄνθος ἔκρυψεν ἡ κορασὶς,
κ' εἰς τὰ νεκρά του φύλλα, πάλιν θάλλοντα,
θάλπος ζωῆς ἐχύθη περισσῆς.

Τὸ ἄνθος εἷς παλμὸς ἐζωογόνησε,
κ' ἓν φίλημα ἐδρόσισε γλυκύ!...
Τὸν ἥλιον, τὴν δρόσον ἐλησμόνησε·
ἀλλοῦ πρὶν ἔζη, τόρα ζῇ ἐκεῖ!

(1873)

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΣΕΛΗΝΗΝ

Φαιδρὰ ὑπὲρ τὸν λόφον
καὶ πάλιν ἀνατέλλεις,
καὶ φῶς γλυκὺ μοῦ στέλλεις,
σελήνη μου χρυσῆ!

Ἄλλοτε — ἐνθυμοῦμαι
φεῦ! τόρα καὶ δακρύω —
σ' ἐβλέπομεν οἱ δύο·
τὸ ἐνθυμεῖσαι σύ;

Τὸ ἐνθυμεῖσαι φίλη
τῶν πρώτων μου ἐρώτων,
τῶν ὅρκων της τῶν πρώτων
μάρτυς νυκτερινή;

Ἡ ὄψις σου τὸ λέγει
ἡ κατηφὴς, σελήνη!
Τί τ' ὄφελος; ἐκείνη....
ἐκείνη λησμονεῖ. (1871)

ΤΩ ΦΙΛΩ

ΑΧΙΛΛΕΙ ΠΑΡΑΣΧΩ

ΕΠ' ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΟΥ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ

«ΝΕΚΡΟΥ ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ».

Ἠκούσθη πάλιν εὐμελὲς τὸ ᾆσμα τῆς φωνῆς σου,
καλὴ τοῦ Παρνασσοῦ μας ἀηδών.
Πλὴν, φεῦ! καὶ πάλιν κάτωθεν μελαίνης κυπαρίσσου
ἐστάθης, ποιητά μου, ἀπαυδῶν!

Νεκροῦ καὶ πάλιν προσφιλοῦς σ' ἐκάλεσεν ἡ μνήμη,
κ' εἰς νέον τάφον ἔπεσες πρηνής·
ἡ μαγική σου λαλιὰ ὑπῆρξε θρῆνος, οἴμοι!
κ' ἐθρήνησες.... ὡς μόνος σὺ θρηνεῖς.

Ὅλοι θρηνοῦμεν, Ἀχιλλεῦ! πλὴν πόσον διαφόρως!
καὶ ὁ νεκρὸς αὐτὸς τὸ ἐννοεῖ.
Τὸ δάκρυ μας εἶνε θνητὸς πρὸς τοὺς θανόντας φόρος,
τὸ δάκρυ σου ἀνάστασις, ζωή!

Εἰς δόξης φῶς μεταποιεῖ τὴν νεκρικὴν σκοτίαν
μία σου μόνη ἀλγεινὴ κραυγή,
καὶ πολεμοῦν τὸν θάνατον, κλεινὴν ἀθανασίαν
τ' ἀθάνατόν σου ᾆσμα χορηγεῖ.

Ψάλλε, ὦ! ψάλλε, ποιητά, τὰ θνήσκοντά μας κλέη·
ἀρκεῖς σὺ μόνος εἷς ἀντὶ πολλῶν!
Ὅτε οἱ ἄλλοι λησμονοῦν, σὺ κἂν αὐτὰ ἐλέει
μὲ ἕνα.... ἀλλὰ Κροίσου ὀβολόν.

Ψάλλε· καὶ ὅταν πρὸς τὸ φῶς τὰ ὄμματά μου κλείσω,
μία μου μόνη, φίλε, εἶν' εὐχή:
Νὰ μὲ καλῇ ἐνίοτε τὸ ᾆσμά σου ὀπίσω,
ἡ φίλη σου νὰ μὲ θρηνῇ ψυχή.

Τότε καὶ πάλιν ἡ ζωή, ὅσον ἂν ἐμαράνθη,
θ' ἀναβλαστάνῃ κύκλῳ φωτεινή·
θὰ ἦνε φῶς ἡ μνήμη σου, τὰ δάκρυά σου ἄνθη
καὶ ἀηδόνος τᾆσμα σου φωνή.

(1875)

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΔΕΣΜΗ ΠΛΟΥΤΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝΟ ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΔΕΣΜΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΙΛΛΩΝΑ

—

Ὦ πνοὴ ἀνεξαρτήτου πνεύματος, ἐλευθερία!
κ' εἰς τῶν φυλακῶν τὰ βάθη εἶν' ἀδύνατον νὰ σβύσῃς,
ἐπειδὴ τὸ οἴκημά σου ἐκεῖ εἶνε ἡ καρδία,
ἧς σὺ δύνασαι τοὺς πόθους μόνη νὰ αἰχμαλωτίσῃς.

Ὅταν εἰς εἱρκτὰς καθύγρους τὰς βαρείας της ἀλύσεις
τῶν ἡρωϊκῶν σου τέκνων μάτην δάκνει ἡ ἀνδρεία,
τὸ μαρτύριόν των εἶνε τῆς πατρίδος των ἡ ῥύσις,
καὶ τὸ δάκρυ των ἐκείνης εἶνε ἀνεξαρτησία.

Ἅγιον τὸ ἔδαφός σου ἔγεινε τὸ τελματῶδες,
ὦ Χιλλὼν, καὶ μετεβλήθη εἰς βωμὸν ἡ φυλακή σου,
ἐπειδὴ τοῦ Βονιβάρδου τὴν ἠγίασαν οἱ πόδες,

ὡς ἐπὶ ἀγροῦ ἀφέντες εἰς τὰ βάθη της τὸ βῆμα!
Ὤ! τὰ ἴχνη των ἂς μείνουν εἰς τὰ βάθη τῆς ἀβύσσου,
φοβερὸν τῆς τυραννίας καὶ ἀπανθρωπίας μνῆμα!

(Ἐκ τῶν τοῦ BYRON.—1854).

—

ΤΟ ΡΟΔΟΝ

Βροχὴ νυκτία ἔλουε κάλυκα ῥόδου νέον,
ὅν πρὸς τὴν Ἄνναν ἡ μικρὰ Μαρία εἶχε στείλει·
ἡ δρόσος πλὴν ἐβάρυνε τὸ ἄνθος τὸ ὡραῖον,
καὶ κάτω ἔκλινε σιγὰ τὰ ἐρυθρά του χείλη.

Τὸν κάθυγρόν του κάλυκα, τὰ φύλλα τὰ ὑγρά του
ἂν ἔβλεπες, θὰ ἔλεγες ὅτι θρηνεῖ, ἀφῆσαν
μόνα εἰς τὴν ῥοδωνιὰν τὰ ῥόδα τ' ἀδελφά του
μεθ' ὧν μικρὸν συνέζησε, κ' ἔθαλλε συναυξῆσαν.

Ταχέως τὸ ἀνήρπασα· ἄτοπον μοὶ ἐφάνη,
ἀπὸ βροχὴν ὁ κάλυξ του ἀφοῦ κατερῥαντίσθη,
εἰς ἀνθοδέσμην νὰ δεθῇ· πλὴν μόλις τὸ λαμβάνει
ἡ χείρ μου, κ' αἴφνης κατὰ γῆς θραυσθὲν κατεκυλίσθη.

Ὁμοίως πόσοι ἄσπλαχνοι, ἔκραξα τότε, πόσοι
ἀναίσθητοι σπαράττουσι καρδίας ἀνθρωπίνους,
κ' εἰς λύπας τὰς βυθίζουσι χωρὶς νὰ μεριμνῶσι,
εἰς χάος ὅπου κλῆρόν των πικροὺς εὑρίσκουν θρήνους!

Ὀλίγον ἂν ἐπρόσεχον, ὤ! ἤθελεν ἀνθήσει
ἤδη φαιδρὸν καὶ μειδιῶν τὸ ῥόδον τὸ ὡραῖον,
ὅπως τὸ στόμα μειδιᾷ, ὁπόταν χεὶρ σπογγίσῃ
φίλη, ἁβρὰ καὶ εὐγενὴς τ' ὄμμα τὸ δακρυχέον.

('Εκ τῶν τοῦ COWPER.—1855).

Η ΕΛΛΑΣ

. . . . . .

Εἶν' ἡ Ἑλλὰς, ἧς τ' ὄνομα κ' ἡ ἄποψις ἐκπλήσσει,
ἣν βλέπων τις ἐκ θαυμασμοῦ καὶ λύπης ἅμα φρίσσει.
Φρίσσει ὁ νοῦς, ἀναμετρῶν τὸ ὕψος καὶ τὴν πτῶσιν,
τὴν ἄβυσσον, ὅπου ποτὲ εἵμαρτο νὰ ῥιφθῶσιν
ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμις καὶ τόσον μεγαλεῖον!
Τυράννων πόδες βεβηλοῦν τὴν γῆν τῶν παραλίων,
οἱ θαυμαστοὶ αὐτῆς ναοὶ σωρεῖαι ἐρειπίων,
οἱ κάτοικοί της δέσμιοι, κ' ἐπὶ τοὺς τοῦ ὑψίστου
βωμοὺς, οὓς ἡ κατάκτησις κατέβαλ' ἀλαζόνως
τὴν τοῦ προφήτου κίδαριν ὑψοῖ ὁ λατρευτής του
ἀντὶ συμβόλου λατρευτοῦ, ἀντὶ σεπτῆς εἰκόνος!
Πλὴν κ' εἰς τὸ πένθος της αὐτὸ ὁ ὀφθαλμὸς τ' ἀρχαῖον

ἀναγνωρίζει κάλλος της, καὶ τὸ θαυμάζει κλαίων·
κ' ἡ φύσις κἂν, ἦν πάντοτε ἀνανεοῦν οἱ χρόνοι,
πρὸς τοὺς τυράννους μάχεται καὶ θριαμβεύει μόνη.
Αὔτ' εἶν ἡ χώρα τῶν θεῶν, αὔτ' ἡ πατρὶς τῶν φώτων!
Ὁ τῶν ὀρέων της ζυγὸς τὴν κεφαλήν του αἴρων
πρὸς τοὺς γλαυκούς της οὐρανοὺς, τὰ κράτη τῶν ἀστέρων,
λούει τὰς τόσας κορυφὰς τῶν γλαφυρῶν του νώτων
εἰς ἀερώδη θάλασσαν, εἰς κύματα αἰθέρων!
Οἱ λόφοι της, προσκλίνοντες ἠρέμα τὰς ὡραίας
πλευράς των, ἐφ' ὧν ἄφθονος ὁ κλάδος τῆς ἐλαίας
βλαστάνει, παύουν βαθμηδὸν ἐπὶ τῆς παραλίας,
ἀφ' ἧς ἀκούεται, θαῤῥεῖς, ἀκόμη τῆς ἀθλίας
καὶ ταλαιπώρου Σύριγγος ὁ δακρυόεις στόνος,
μὲ τῶν κυμάτων τὴν θροὴν μιγνύμενος συγχρόνως,
καὶ τὰς τραχείας των καμπὰς εἰς τ' ὄμμα παριστάντες
ὑπὸ τοῦ Φοίβου ἐναλλὰξ ἐπιχρυσοῦνται πάντες,
καὶ φαίνονται, ὅταν τὸ φῶς ἐπικρατῇ τοῦ σκότου,
ὡς κύματα κινούμενα θαλάσσης χλοηστρώτου.
Ἐκεῖ ἡ τῆς ποιήσεως καὶ ἱστορίας Μοῦσα
ἀθάνατα ὀνόματα ἐπεκαθέσθη δοῦσα
εἰς ἕκαστον τῶν λίθων της, εἰς ἕκαστόν της κῦμα,
κ' εἰς ἕκαστον τῶν βράχων της ἡγιασμένον θρύμμα!
Ἡ κορυφὴ αὐτή! ὀφρὺς τοῦ Πίνδου εἶν' ἐκείνη.
Τὸ νᾶμ' αὐτό! τοῦ Ἀλφειοῦ τὸ στόμα τὸ ἐκχύνει!
Πᾶς λίθος ἔχει ὄνομα, πᾶς βράχος τρόπαιόν του,
πᾶν κῦμα ἔχει λαλιὰν, πᾶς τόπος τὸν θεόν του!
Τοῦ παρελθόντος ἡ σκιὰ τὸ πᾶν ἐκεῖ καλύπτει.
Αὐτὸ τὸ ἔλος εἶν' ἡ Στὺξ, καὶ τῆς φρικτῆς Χιμαίρας

ἡ βαραθρώδης ἄβυσσος αὐτὴ ἐντός της κρύπτει
τὸ φλογοβόλον τέρας.
Ἡ θέα τῶν ἀκτῶν αὐτῶν, ἐφ' ὧν ἡ τοῦ Ὁμήρου
Μοῦσα ἐπάτησ' ἄλλοτε, ἂς πάροδος ἀπείρου
σειρᾶς αἰώνων φωτεινῶν ἔχει ἐπισφραγίσει,
ἐνῷ, νομίζεις, ἀντηχεῖ τὸ φεῦγον ἔτι βῆμα
τῶν εὐτυχῶν αἰώνων των, παντοῦ σοὶ ἀνελίσσει
ποιήματος, ὃ ἔγραψε *Δόξα* καὶ *Χρόνος*, νῆμα.
Ὁ ὀφθαλμός, ὃν δὲν κρατεῖ ὁ νοῦς νὰ ἐμποδίσῃ,
μ' ἐνδόξους μνείας προσπαθεῖ αὐτὰς νὰ κατοικίσῃ,
καὶ ὁλονὲν θαμβούμενος διὰ τῶν καλλονῶν των
ἢ ἐκπλησσόμενος ἐμπρὸς τοῦ σιγηλοῦ των πένθους,
νῦν μὲν τὴν λάμψιν των φαιδρὸς ἀντανακλᾷ καὶ ἔνθους,
νῦν δὲ ἐκχύνει συμπαθῶν τὸ φλέγον δάκρυόν των.

(Ἐκ τῶν τοῦ LAMARTINE.—1855).

ΦΑΣΜΑΤΑ

—

I

Φεῦ! πόσας εἶδον θνησκούσας ὡραίας καὶ νέας παρθένους!
Εἶνε ἡ μοῖρα τοιαύτη, ὁ θάνατος θύματα θέλει.
Πρέπ' ἡ ἀκμὴ τοῦ δρεπάνου νὰ κόπτῃ τὴν θάλλουσαν χλόην,
κ' εἰς πανυχίδας εὐθύμων χορῶν νὰ πατῇ ἐπὶ ῥόδων
τῶν τετραχόρων τὸ βῆμα!

Πρέπει ὁ ῥύαξ νὰ ῥέῃ στειρεύων ἐντὸς τῆς κοιλάδος·
τῆς ἀστραπῆς πρέπ' ἡ λάμψις στιγμὴν ἐπὶ μίαν νὰ λάμπῃ,
καὶ τῆς ὡραίας μηλέας τ' ἀστέρινα ἄνθη, — χιόνα
τοῦ ἔαρός μας εὐώδη — ζηλότυπος πρέπει νὰ καίῃ
τοῦ Ἀπριλίου ὁ πάγος.

Εἶνε τοιοῦτος ὁ βίος! τὸ φῶς, καὶ κατόπιν τὸ σκότος,
καὶ ἡ ἐξέγερσις τέλος ἐντὸς τ' οὐρανοῦ ἢ τοῦ ᾅδου.
Πέριξ φαιδροῦ συμποσίου ἁπλήστως καθήμεθα πάντες·
πλὴν καταλείπουν τὰς θέσεις των, πρὶν ἢ τὸ τέλος ἐπέλθῃ,
φεῦ! ὁμοτράπεζοι πλεῖστοι!

II

Ὤ! πόσας εἶδον θνησκούσας! Λευκὴ καὶ ῥοδίνη ἡ μία,
ἄλλη μολπὰς οὐρανίους ἐφαίνετο ὅτ' ἠκροᾶτο,
ἄλλη ὠχρὰ εἰς τὴν χεῖρα ἐστήριζε μέτωπον κλῖνον,
κ' εἶχε τὸ σῶμα της θραύσ' ἡ ψυχή της, καθὼς ὅταν φεύγῃ
κάμπτει τὸν κλῶνα ἡ ὄρνις.

Μία, ἀλλόφρων, ὠχρά, καὶ βορὰ ζηλοτύπου μανίας,
ὄνομα, ὅπερ οὐδεὶς ἐνθυμεῖτ', ἐψιθύριζ' ἠρέμα·
ἄλλη ἐσβέσθη, καθὼς εἰς τὴν λύραν ἐκπνέει τὸ ᾆσμα·
ἄλλη μειδίαμ' ἀγγέλου ἐκπνέουσα εἶχ' εἰς τὰ χείλη,
ὅστις τὴν γῆν ἐνθυμεῖται.

Πᾶσαι εὐμάραντα ἄνθη, ἀπέθανον μόλις φυέντα.
Καταποθεῖσ' ἀλκύονες ἐντὸς τῶν μικρῶν φωλεῶν των!
Περιστεραί, οὐρανόθεν σταλεῖσαι ἐδῶ εἰς τὸν κόσμον,
αἴτινες ἔρωτος, ἥβης καὶ χάριτος στέμμα φοροῦσαι
εἶχον ὡς ἔτη ἀνοίξεις!

Πῶς! ὁ ψυχρὸς ἤδη λίθος τοῦ τάφου λοιπὸν τὰς καλύπτει!
Πῶς! τόσα ὄντα μαγείας μὲ βλέμμ' ἀπλανὲς καὶ σιγῶντα!
Τόσαι λαμπάδες σβεσθεῖσαι, καὶ ἄνθη τοσαῦτα κοπέντα!
Ὤ! ἄφετέ με μακρὰν,... εἰς τὰ δάση, πατῶν ξηρὰ φύλλα
τοῦ φθινοπώρου, νὰ φύγω!

Φάσματα μαγευτικά! Ὤ! κατόπιν ἡ μία τῆς ἄλλης
ἔρχοντ' ἐκεῖ καὶ μ' εὑρίσκουν, ὁπόταν τερπνῶς ὀνειρώττω.
Τὸν ἀριθμόν των δεικνύει καὶ κρύπτει ἀμφίβολον φέγγος,
καὶ διὰ μέσου τῶν κλάδων τοῦ μαύρου φυλλώματος βλέπω
λάμπον τὸ μέγα των ὄμμα.

Εἶν' ἀδελφὴ ἡ ψυχή μου φασμάτων τοσοῦτον ὡραίων·
δὲν μᾶς χωρίζουσι πλέον ζωῆς καὶ θανάτου οἱ νόμοι.
Βαίνουν ἐκεῖναι μαζύ μου ἢ ἵπταμ' ἐγὼ μετ' ἐκείνων,...
ὅραμα ἄφατον! ὅτ' ἐγὼ κεῖμαι νεκρὸς ὡς ἐκεῖναι,
αὗται δὲ, ὡς ἐγὼ, ζῶσι!

Πᾶσ' αἱ ἰδέαι μου τότε λαμβάνουν ἐκείνων τὸ σχῆμα!
Τὰς ἀτενίζω, τὰς βλέπω! Μοὶ λέγουσιν «ἔλα» ἠρέμα·
ἔπειτα κύκλιον μνήματος πέριξ χορὸν συγκροτοῦσιν·
ἔπειτα φεύγουν βραδέως, ἐκλείπουν ἡσύχως καὶ σβύνουν.
Τότ' ἐνθυμοῦμαι,.. ῥεμβάζων...

III

Μία πρὸ πάντων, εἷς ἄγγελος, τῆς Ἱσπανίας νεᾶνις!
Χεῖρες λευκαὶ καὶ μ' ἀθῶαν πνοὴν ἐξογκούμενον στῆθος,
ὄμματα μέλανα, ὅπου ἀπήστραπτε βλέμμα κρεώλης,
καὶ ἡ λανθάνουσα χάρις ἐκείνη, — δροσώδης στεφάνη,
μέτωπον ἥβης κοσμοῦσα!

Τῆς πολυκλαύστου θανῆς της δὲν εἶνε ὁ ἔρως αἰτία!
Οὔτ' ἡδονὰς οὔτε λύπας τῇ ἔδιδεν ἔτι ὁ ἔρως.
Τὴν ἀπειθῆ της καρδίαν οὐδὲν συνεκίνει ἀκόμη,
κ' ἔκραζον πάντες, χωρὶς εἰς αὐτὴν νὰ τὸ λέγωσι κρύφα:
ὤ, πόσον εἶνε ὡραία!

Πόσον τὴν ἔτερπ' ὁ πλάνος χορός! Τὴν ἐφόνευσεν ὅμως,
ὁ μαγευμένος χορὸς, ὁ τὸ θάμβος τριγύρω του σπείρων!
Φρίσσει ἡ κόνις της ἔτι ἠρέμα, σιγὰ κινουμένη,
ὅταν εἰς νύκτα αἰθρίαν λευκή τις νεφέλη ὀρχεῖται
κύκλω τῆς νέας σελήνης.

Πόσον τὴν ἔτερπ' ὁ πλάνος χορὸς! Ἑορτὴ ὅτε ἦτο
τρεῖς ὠνειρεύετο νύκτας πρὸ ταύτης τὸ μάγον της φάσμα,
καὶ μουσικοὶ, χορευταὶ, στρατιὰ γυναικῶν μυροβόλων
ἤρχοντο πάντες ἀθρόοι καθ' ὕπνους, ὠρχοῦντο κ' ἐγέλων
πρὸ τῶν κλειστῶν ὀφθαλμῶν της.

Ἦν ἀδαμάντων πλημμύρα, χρυσὸς, περιδέραια, κόσμοι....
καὶ ὑδαρῆ σηρικὰ, ἀνταυγάζοντα κύματα φώτων,
καὶ ὑφασμάτων πληθὺς, λεπτοτέρων πτερύγων μελίσσης·
κάνιστρα ὅλα στεφάνων χλωρῶν, ταινιῶν φωτοβόλων,
ἄῤῥητος πλοῦτος ἀνθέων.

Ἤρχετο τέλος ἡ ὥρα, κ' ἐν μέσῳ φαιδρῶν ὁμηλίκων
ἔτρεχε πρώτη κ' ἐκείνη, φαιδρὰ τὴν ῥιπίδα κρατοῦσα·
ἔπειτα δὲ μεταξὺ τῶν στιλβόντων ἐκάθητο πέπλων,
καὶ ἡ καρδία της τότε ἐσκίρτα φαιδρὰ ὡς τὰ μέλη
τῆς πολυφώνου ὀρχήστρας.

Ἦτο χαρὰ νὰ τὴν βλέπῃς, ὑπόπτερος ὅτε ὠρχεῖτο.
Τοὺς κυανοῦς της κροσσοὺς ἐκυμάτιζ' ἡ ζώνη της τότε,
κ' ὑπὸ τὸν μέλανα πέπλον της ἔλαμπον μαῦροι, μεγάλοι
οἱ ὀφθαλμοί της, καθὼς ὑπὸ μαύρην νεφέλην τὴν νύκτα
ἄστρου διδύμου τὸ φέγγος.

Ἅπασα ἦτο χορὸς, καὶ χαρὰ, κ' εὐτυχία καὶ γέλως.
Κόρη πτωχή! τοῦ ἀργοῦ θαυμασμοῦ μας καθίστατο κέντρον!
—Εἰς τὸν χορὸν ἡ καρδία αἰσθήματα δὲν ἀναπτύσσει.
Κάθηται κόρος, ἀνία ἐπὶ τῆς χαρᾶς, ὡς ἡ κόνις
εἰς τὰς στιλβούσας ἐσθῆτας.

Ὅμως ἐκείνη ἐντὸς τοῦ στροβίλου ἀνάρπαστος κούφη,
ἵπτατο, ἤρχετο πάλιν ὀπίσω, ἀνέπνεε μόλις·
ὁ λιγυρὸς τοῦ αὐλοῦ τὴν ἐμέθυσκεν ἦχος, τὰ ἄνθη,
τῆς πολυφώτου λυχνίας αἱ λάμψεις, φωνῶν καὶ βημάτων
ἡ πολυτάραχος τύρβη.

Ὦ! πόσον ἦτο εὐδαίμων ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους σκιρτῶσα,
νέας ἐντὸς τοῦ χοροῦ ἀποκτῶσα αἰσθήσεις καὶ τέρψεις,
καὶ ἀγνοοῦσα, ἐντὸς νεφελῶν ἂν κυλίεται κούφων,
ἢ ἂν διώκει τὴν γῆν, ἢ πατεῖ μὲ τοὺς πόδας της μέγα
περιδινούμενον κῦμα.

Πλὴν, φεῦ! ἐπῆλθ' ἡ πρωΐα.... ἀνάγκη νὰ φύγῃ κ' ἐκείνη,
καὶ τὸν μανδύαν αὐτῆς ν' ἀναμείν' εἰς τὴν θύραν τοῦ οἴκου.
Τότε συχνὰ ἡ ἀθώα χορεύτρια, φρίσσουσα ὅλη,
τὴν παγερὰν τῆς πρωΐας πνοὴν εἰσχωροῦσαν ἠσθάνθη
εἰς τοὺς γυμνοὺς αὐτῆς ὤμους.

Πόσας ἡμέρας πικρὰς ὁ φαιδρὸς χορὸς ἔπειτ' ἀφίνει!
Χαίρετε πλέον στολαὶ, καὶ χοροὶ, κ' εὐθυμία καὶ γέλως·
τὸ πρῴην εὔθυμον ἆσμα ἐπίμονος βὴξ διεδέχθη,
τὰς ἡδονὰς τὰς δροσώδεις ὠχρὸς πυρετὸς, κ' ἐσβεσμένον
ὄμμα τὸ πρὶν σπινθηρίζον.

IV

Οἴμοι! ἀπέθανε.... νέα, ὡραία καὶ πλήρης λατρείας!
ἐξερχομένη χοροῦ, ὅστις πένθος ἐνέδυσε πάντας.
Ἐκ τῆς ἀγκάλης μητρὸς παραφόρου περίκοσμον ἔτι
τὴν ἀπεκοίμισαν αἴφνης ἐντὸς τοῦ φερέτρου αἱ χεῖρες
αἱ παγεραὶ τοῦ θανάτου.

Ἦτο ἑτοίμη καὶ ἄλλους χοροὺς νὰ χορεύσῃ ἀκόμη·
τόσον ὁ θάνατος σπεύσας τὴν ἥρπασε,... τόσον ὡραίαν,
καὶ τὰ κοσμοῦντα τὴν νέαν της ὄψιν ἐφήμερα ῥόδα,
ἄτινα ἔθαλλον χθὲς ἑορτάσιμα, εἵμαρτο,—οἴμοι!
νὰ μαρανθῶσιν ἐν τάφῳ!

V

Τάλαινα μήτηρ της! ἥτις τὴν μοῖραν αὐτῆς ἀγνοοῦσα,
τόσον τὸ εὔθρυπτον ἄνθος ἐκεῖνο ἠγάπησε, τόσον
τὴν βρεφικὴν ἡλικίαν αὐτῆς ἐθεράπευσ' ἀγρύπνως,
τόσας ἐκοίμισ' αὐτὴν, μικρὰν ἔτι καὶ κλαίουσαν, νύκτας
εἰς τὴν μικράν της κοιτίδα!

Μάτην τὰ πάντα! Καὶ τόρα νεκρὰ ἡ ὡραία νεᾶνις
τὸν παγερὸν τοῦ φερέτρου μολύβδινον ὕπνον ὑπνώττει,
βρῶμα σκωλήκων, ψυχρά, πελιδνή! καὶ ἐὰν εἰς τὸν τάφον,
ὅπου ἐκλείσθη, νεκρῶν ἑορτὴ τὴν ἐγείρῃ ἐξαίφνης
νύκτα ὡραίαν χειμῶνος,

φάσμα γελῶν φρικωδῶς τὴν στολήν της ἀντὶ τῆς μητρός της
ἐπιμελεῖται, καὶ «*εἶνε καιρὸς*» ἐπὶ τέλους τῇ λέγει,
κ' εἰς τὰ ἰάνθινα χείλη της ἓν ψυχρὸν φίλημ' ἀφίνον,
τοὺς ὀστεώδεις του σύρει δακτύλους ἐντὸς τῶν μακρῶν της
κυμαινομένων πλοκάμων.

Εἰς τὸν ἀπαίσιον εἶτα χορὸν φρικιῶσαν τὴν φέρει,
εἰς χορευτὰς ἀερίους, ἐντὸς τῆς σκιᾶς ὀρχουμένους.
— Εἰς τὸν ὁρίζοντα εἶνε ὠχρὰ ἡ σελήνη κ' εὐρεῖα,
καὶ τῶν νυκτῶν βάφ' ἡ ἶρις μ' ἀχάτου χροιὰς γαλακτώδους
τ' ἀργυροπάρυφα νέφη.

VI

Ὦ πᾶσαι σεῖς, τὰς ὁποίας χοροὶ χαροποὶ συναγείρουν,
τῆς ἱσπανίδος τὸ ἄωρον φεῦ! ἀνεπίστροφον τέλος
μὴ λησμονῆτε!... Φαιδρὰ κ' ἐν ἐκστάσει χαρᾶς, θυμηδίας
ἔβαινε τ' ἄνθη τοῦ βίου μὲ ἄπληστον δρέπουσα χεῖρα....
Κάλλος,... νεότητ'... ἀγάπην!

Τάλαινα κόρη! Σειρὰν ἑορτῶν εἶχεν ὅλον τὸν βίον,
καὶ τῆς χρυσῆς ἀνθοδέσμης της ἥρμοζ' ἐκείνη τὰ ἄνθη.
Πόσον ταχέως, πλὴν, φεῦ! ἡ ταλαίπωρος κόρη παρῆλθε!
Ὡς ἡ Ὠφέλεια, ἣν τὸ ποτάμιον ἔσυρε ῥεῦμα,
δρέπουσ' ἀπέθανεν ἄνθη.

('Εκ τῶν τοῦ V. HUGO.—1856).

ΕΙΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

—

Κόρη, βασιλεὺς ἂν ἤμην, τὸ βασίλειόν μου ὅλον,
τ' ἅρμα μου, τὸ σκῆπτρον, ὅλην τὴν πληθὺν τῶν ὑπηκόων,
τὰ λουτρά μου καὶ τὸ στέμμα, καὶ τὸν φοβερόν μου στόλον,
ὃν ἀδυνατεῖ νὰ φέρῃ πᾶσα θάλασσα ἀθρόον,
ἔδιδον εὐθὺς δι' ἕν σου μόνον βλέμμα φλογοβόλον.

Κόρη, ἂν θεός τις ἤμην, γῆν, ἀέρας καὶ θαλάσσας,
τῶν ἀγγέλων μου τὰς τάξεις, καὶ τὰ στίφη τῶν δαιμόνων,
καὶ τοῦ χάους τὰς βαθείας, ζοφερὰς ἀβύσσους πάσας,
κόσμους, οὐρανοὺς, ἐκτάσεις, καὶ τὴν ἄτρακτον τῶν χρόνων,
ἔδιδον δι' ἓν ἀμέσως γλυκὺ φίλημά σου μόνον.

('Εκ τῶν τοῦ V. HUGO.—1855).

———

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

Διατί μὲ πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρά μου φίλη,
διατί μὲ πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλῇς;
Διατί μοῦ μειδιῶσιν οὕτω τὰ ὑγρά σου χείλη,
ὥστε φρένας νὰ κλονίσουν δύνανται κ' εἰς βασιλεῖς;
Διατί μὲ πλησιάζεις τόσον, ὦ σκληρά μου φίλη,
διατί μὲ πλησιάζεις, πλὴν χωρὶς νὰ μοῦ λαλῇς;

Ἂν, φιλτάτη μου, δὲν ἔχῃς τί νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς,
τί τὴν χεῖρά μου τοσοῦτον τρυφερῶς ἡ χείρ σου θλίβει;
Ἀπὸ τὰς ἀγγελικάς σου καὶ ἀθώας ἐντυπώσεις,
ὅπου ἡ διάνοιά σου ἄφροντις ἐνδιατρίβει,
ἂν, φιλτάτη μου, δὲν ἔχῃς τί νὰ μοὶ ἀνακοινώσῃς,
τί τὴν χεῖρά μου τοσοῦτον τρυφερῶς ἡ χείρ σου θλίβει;

Ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὲ βλέπῃς, ἂν ποθῇς ν' ἀναχωρήσω,
διατί ἐγγύς μου, φίλη, τόσον συνεχῶς περᾷς;
Ὅταν τ' ὄμμα μου σὲ ἴδῃ, ἐκ τῆς ἡδονῆς μου φρίσσω,
μ' εἶνε τοῦτο μόνος πόθος, μόνον αἴτιον χαρᾶς·
ἂν δὲν θέλῃς νὰ μὲ βλέπῃς, ἂν ποθῇς ν' ἀναχωρήσω,
διατί ἐγγύς μου, φίλη, τόσον συνεχῶς περᾷς;

(Ἐκ τῶν τοῦ V. HUGO.—1856).

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑΝ

Μὴ σὲ φωτίσῃ ἥλιος, κ' ἡ γῆ σου μὴ ἀνθήσῃ,...
κακοῦργε, φαῦλον γέννημα τοῦ φύκους τῆς θαλάσσης,
ἥτις τὸν θρόνον ἥρπασες αἰσχρῶς, μὲ κλέπτας ἴσῃ,
καὶ τοῦ Ἰούδα τ' ἄτιμα ὅπλα παντοῦ προτάσσεις.

Κακίας ἐργαστήριον,... ὃ τῆς Εὐρώπης πάσης
χαλκεύει τ' ἀδικήματα, τὰς λύπας καὶ τὰ μίση,
πρὶν ἢ τὴν ἀλαζόνα σου ὀφρῦν καταβιβάσῃς,
βεβαρημένος ὁ θεὸς θὰ σὲ καταποντίσῃ!

Ἡ χεὶρ, ἥτις τὴν ἔνδοξον Γαλλίαν διευθύνει,
θὰ σ' ἐκριζώσῃ, τύραννε, τὴν κόμην, καὶ θὰ μείνῃ
ἡ ἀγορά σου ἔρημος ζώντων ἐμπορευμάτων.

Καὶ τότε τέλος θὰ χυθῇ ἐπὶ τῆς γῆς εἰρήνη,
καὶ σὺ σκληρὲ καὶ μέθυσε δυνάστα τῶν κυμάτων
θὰ γίνῃς πάλιν ἁλιεὺς, τὸ ἄγκιστρόν σου δράττων.

(Ἐκ τῶν τοῦ MONTI.—1857).

ΜΕΘΥΣΕ ΝΑ ΜΗ ΣΕ ΜΕΛΗ

—

Ὅλ' ἀνάποδα 'ς τὸν κόσμον, ὅλα βάσανα καὶ πόνοι,
ὅλα εἰς τὴν γῆν στραβά·
κ' ἡ γυναῖκες διεστραμμέναις, καὶ αὐτὸ κανεὶς πληρώνει
τὸ φαγί του ἀκριβά.
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλά,
τραλαλὰ, λαλά!

Τοῦ κρασοπατέρα λέγουν, πῶς ἐχάλασαν 'ς τ' ἀμπέλια
πέρα πέρα τὰ σταφύλια,
τὰ 'καυσε χαλάζι ὅλα, καὶ θὰ μείνουν τὰ βαρέλια,—
κρῖμα!—μὲ στεγνὰ τὰ χείλια!
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλά,
τραλαλὰ, λαλά!

Ἔτυχε νὰ λησμονήσῃς τὸ παληό σου χρέος; νά σου
ὁ κλητῆρας σοβαρὰ,
ἔρχεται καὶ συγυρίζει εὔμορφα τὰ πράγματά σου,
δὲν σ' ἀφίνει οὐδὲ παρᾶ.
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλὰ,
τραλαλὰ, λαλά!

Καὶ τὰ γέλοια ἔχουν πίκραις· ἔξαφνα ἐνῷ πέντ' ἔξη
τὸ κρασί των γλυκοπίνουν,
τὴν κανάτα δύο τρεῖς των, πρὶν ἀκόμη καλοφέξῃ
ροχαλίζοντας ἀφίνουν.
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλὰ,
τραλαλὰ, λαλά!

Μία ἐρωμένη φθάνει διὰ τῆς γούνας σου τὸ ράμμα....
Τί ὑπέφερα μὲ δυό!
Τί ἀνόητος ποῦ ἤμουν νἄχω τρεῖς· ὤ, τέτοιο πρᾶμμα
ποτὲ πιὰ νὰ μὴν τὸ 'διῶ!
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλὰ,
τραλαλὰ, λαλά!

Οἱ ἀνθρῶποι ἂν δὲν μ' ἀρέσουν καὶ μ' ἀρέσει τὸ βαρέλι,
φίλοι μὴ συνερισθῆτε,
ἀπὸ κόρυζαν νὰ πάθη τὸ λαρύγγι μου δὲν θέλει,
τέτοι' ἀῤῥώστια τὴν φοβεῖται!
Μ' ὅλους μας ἡ τύχη θέλει
νὰ παιζογελᾷ·
μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ,
νἄχῃς ἥσυχα μυαλά,
τραλαλὰ, λαλά.

(Ἐκ τῶν τοῦ BERANGER.—1857).

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—

Πικρίαν δὲν ἐγνώρισα ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ κόσμου·
οὐδέποτ' ἐταπείνωσα τὸ μέτωπόν μου κατηφής·
λάμψιν χαρᾶς ἀνταναχλᾷ ὁ μέλας ὀφθαλμός μου,
κ' αἱ παρειαί μου αἱ ῥοδοβαφεῖς!

Οὐδέποτε προσποιητῆς ἠλείφθ' ἡ παρειά μου
ὠχρότητος ψιμμύθιον· οὔτε πλαστοῦ κλαυθμοῦ πηγὴ
ἐθόλωσε τὰ αἴθρια, γελῶντα ὄμματά μου.
—Καρδίας μ' εἶνε ἄγνωστος πληγή!

Μεστοῦ κυπέλλου προτιμῶ τὰς ὥρας τὰς ἀλύπους,
μ' εὐφραίνει τοῦ φιλήματος ἡ χλιαρὰ ἔτι σφραγὶς,
καὶ τῆς ἀγάπης ἀσκητὴς, τῆς ἡδονῆς τοὺς κήπους
προκρίνω, τοὺς χωρὶς φραγῆς.

Ὦ, ναί! καὶ ὅταν τοῦ καιροῦ τὸ δρέπανον μ' ἐγγίσῃ,
δὲν θὰ φοβίσῃ τ' ὄμμα μου τὰ βλέφαρά μου ταπεινοῦν!
Τὸ τελευταῖον βλέμμα μου φαιδρὸν θὰ ἀτενίσῃ
τὸν θόλον τ' οὐρανοῦ τὸν κυανοῦν.

(Ἐκ τῶν τοῦ STRACHWITZ.—1862).

———

Ω! ΑΝ ΑΠΕΘΝΗΣΚΟΝ....

Ὤ! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς ἡ φλογισμένη δύσις·
ἂν, ὡς τὸ ἔσχατόν της φῶς σιγὰ σβύν' ἡ ἡμέρα,
ἔσβυνον εἰς τὸ ἄπειρον κ' ἐγὼ σιγὰ ἐπίσης!
Τίς θειοτέρ' αὐτῆς θανὴ, τίς ἄλλη γλυκυτέρα;

Ὤ! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς φαιδρός τις τῶν ἀστέρων,
ἐν μέσῳ τῶν ὡραίων του καὶ φωτεινῶν ἀκτίνων·
ἂν ὡς αὐτὸς ἐξέπνεον ἐν μέσῳ τῶν αἰθέρων,
εἰς τὸ γλαυκὸν στερέωμα σιγὰ τὸ φῶς μου σβύνων!

Ὤ! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς γλυκὺ ἀνθέων μύρον,
ὅπερ φαιδρῶς τοὺς τρυφεροὺς ἀφίνει κάλυκάς του,
κ' εἰς τὰ πτερὰ φερόμενον τῶν πρωϊνῶν ζεφύρων,
ὡς λίβανον ἀνέρχεται εἰς τὸν βωμὸν τοῦ Πλάστου!

Ὤ! ἂν ἀπέθνησκον καθὼς ἡ δρόσος τῶν λειμώνων,
ὅταν διψῶσαι τὴν καλοῦν αἱ φλόγες τῆς πρωΐας·
ὦ! ἂν ἐπέτρεπ' ὁ Θεὸς κ' ἐμοῦ τὸν τόσον πόνον
νὰ πίῃ, ὡς αὐτὴν, τὸ πῦρ ἀκτῖνος οὐρανίας!

Ὤ! ἂν ἀπέθνησκον σιγὰ, ὅπως ὁ ἦχος σβύνει,
ὅστις ἀπὸ μιᾶς χορδῆς κιθάρας ἐγεννήθη,
ὅστις φαιδρὸς τὸ μέταλλον ὅθεν ἐξῆλθ' ἀφίνει,
κ' ἐκπνέει εἰς τοῦ μουσικοῦ μελῳδικὸς τὰ στήθη!

Δὲν θ' ἀποθάνῃς, δυστυχῆ, ὡς φλογισμένη δύσις·
δὲν θὰ ἐκπνεύσῃς ὡς ἀστὴρ, ὅστις ἠρέμα δύει·
δὲν θὰ σβεσθῇς ὡς σβέννυται τὸ ἄνθος, οὔτ' ἐπίσης
ἀκτὶς πρωΐας τὴν πνοὴν τοῦ στήθους σου θὰ πίῃ.

Θὰ ἀποθάνῃς, ἴχνος σου χωρὶς οὐδὲν νὰ μείνῃ,
ἀφοῦ πρὶν τὰς δυνάμεις σου ῥοφήσ' ἡ δυστυχία·
ἡ φύσις θνήσκει θάνατον γλυκὺν, μόνον ἐκείνη,
πλὴν τῶν θνητῶν εἰς θρύμματα σπαράσσετ' ἡ καρδία.

('Εκ τῶν τοῦ HERWEGH.—1862).

ΕΥΤΥΧΗΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

—

Ἀπὸ ἔρωτα μ' ἐφάνη
ὅτι εἶχον ἀποθάνει·
καὶ πῶς μνῆμά μου ὁ τάλας
τὰς λευκάς της εἶχ' ἀγκάλας.

Πῶς μ' ἐξύπνησε — τί πλάνη! —
ἕν της φίλημα μ' ἐφάνη,
κ' εἰς τὸ ὄμμα της τὸν θόλον
τ' οὐρανοῦ πῶς εἶδα ὅλον.

(Ἐκ τῶν τοῦ UHLAND.—1861).

—

Η ΛΕΟΝΩΡΑ

Ἀφ' ὕπνων μ' ὄνειρα μεστῶν
ἠγέρθ' ἡ Λεονώρα:
—Βίλελμ, νεκρὸς ἢ ἀπιστῶν,
Ποῦ μένεις ἕως τόρα;
Μὲ τὸν βασιλικὸν στρατὸν
στεφάνους ἔφυγε ζητῶν,
καὶ δὲν ἐμήνυσ' ἔτι
ἂν σῶος ὑπηρέτει.

Ὁ βασιλεὺς κ' ἡ βασιλὶς
ἀφήσαντες τὴν μῆνιν,
κατόπιν ἔριδος πολλῆς
συνέθεσαν εἰρήνην·
καὶ πᾶς στρατὸς ἀναβοῶν,
χαίρων, σαλπίζων καὶ θροῶν,
μετὰ πρασίνων κλάδων
ἐπαλινόστει ἄδων.

Καὶ πανταχοῦ καὶ πανταχοῖ,
πᾶσαν ὁδὸν καὶ ῥύμην
τρέχει πληροῦν ἐν ταραχῇ
τὸ πλῆθος πρὸς τὴν φήμην.
«Δόξα σοι» σύζυγος πιστὴ,
«Καλῶς τον» κράζει ἡ μνηστή·
τὴν Λεονώραν ὅμως
ψυχρὸς κατεῖχε τρόμος.

Προσέδραμε μετὰ σπουδῆς
κ' ἠρώτησε τὰ πλήθη,
ἀπάντησιν ὅμως οὐδεὶς
νὰ εἴπῃ ἠδυνήθη.
Ὅτε παρῆλθον οἱ στρατοὶ,
τὴν κόμην ἔτιλλεν αὐτὴ,
καὶ κατὰ γῆς ἐν βίᾳ
κατέπεσ' ἡ ἀθλία.

Ἡ μήτηρ ἔδραμεν εὐθύς:
—Κόρη, τί ἔχεις πάλιν;
Ὦ πλάστα, νὰ μᾶς λυπηθῇς·
κ' ἤνοιξε τὴν ἀγκάλην.
—Ὦ μῆτερ, μῆτέρ μου, δὲν ζῇ,
τόρ' ἂς ταφῇ τὸ πᾶν μαζύ·
εἶνε σκληρὸς ὁ πλάστης,
ὤ! ἂς μὲ κλαύσῃ πᾶς τις.

—Ὦ! ὕψιστε, μᾶς ἐλεεῖς·
προσεύξου πάλιν κόρη·
ὅ,τι ποιεῖς καλῶς ποιεῖς,
ὦ πλάστα μου, συγχώρει.
—Μῆτερ, τί λέγεις, τί φρονεῖς;
Εἶν' ὁ Θεός μου ἀπηνής!
Δὲν προσηυχήθην; τόρα
εὐχῆς δὲν εἶνε ὥρα!

—Ἐλέει, πλάστα! Ὁ πατὴρ
τὰ τέκνα δὲν ἀφίνει·
τ' ἅγιον μύρον, ὁ δοτὴρ
ζωῆς θὰ σὲ πραΰνῃ.
—Μῆτερ, τὸ πῦρ εἶνε πολὺ·
μύρον κανὲν δὲν ὠφελεῖ,
μύρον κανὲν δὲν δίδει
ζωὴν εἰς πτῶμα ἤδη.

—Ἂν τέκνον ὅμως ὁ ψευδὴς
ἀνὴρ, νέων ἐρώτων
ζυγὸν μακράν σου ὑποδὺς
διέῤῥηξε τὸν πρῶτον;...
Τέκνον λησμόνει τον καὶ σὺ,
καὶ μίσει τον, ἂν σὲ μισῇ·
ὁ ᾅδης θὰ τὸν καύσῃ
ὅταν νὰ ζήσῃ παύσῃ.

—Ὦ μῆτερ, ἔχει φονευθῆ,
ἀπέθανε, τὸν χάνω!
Ὤ! ἂς μὴν εἶχον γεννηθῆ,
ὤ, τόρ' ἂς ἀποθάνω.
Σβύσου ζωὴ διὰ παντὸς,
σβύσου τοῦ μνήματος ἐντός.
Εἶνε σκληρὸς ὁ πλάστης,
ὤ! ἂς μὲ κλαύσῃ πᾶς τις.

—Πλάστα ἐλέει! πλάστα μὴ
τὸ τέκνον τιμωρήσῃς!
Δὲν ἐννοεῖ τί βλασφημεῖ,
δὲν ἔχει νοῦν, αἰσθήσεις.
Λησμόνει, τέκνον, τὸ δεινὸν,
ζήτει θεὸν, καὶ οὐρανὸν,
κ' ἐντὸς τοῦ παραδείσου
μνηστῆρα τῆς ψυχῆς σου.

—Ὦ μῆτερ, τί ὁ οὐρανός;
Ὦ μῆτερ, τί ὁ ᾅδης;
Μαζύ του εἶν' ὁ οὐρανὸς,
χωρίς του εἶν' ὁ ᾅδης!
Σβύσου ζωὴ διὰ παντὸς
σβύσου τοῦ μνήματος ἐντὸς,
μακράν του οὐδεμία
μ' εὐφραίνει εὐτυχία.

Ἐτάραττε τὴν νεαρὰν
αὐτῆς τὸ ἄλγος φρένα,
καὶ εἰς τὰ χείλη της ἀρὰν
κατὰ θεοῦ ἐγέννα.
Ὁ κοπετός της ἦν φρικτὸς,
ἕως οὗ τ' ἅρμα τῆς νυκτὸς
ἀνήχθ' εἰς τοὺς αἰθέρας,
σπεῖρον χρυσοῦς ἀστέρας.

Κρότος τότ' αἴφνης ἀντηχεῖ,
ὡς ἵππος ἂν ἐπήδα,
κ' ἱππέως πάτημα ταχὺ
ἐμπρὸς εἰς τὴν κιγκλίδα·
ὁ κώδων ἤχησεν εὐθὺς
ἡσύχως μόλις σαλευθείς,
καὶ ἔξωθεν τῆς πύλης
αὐτὰ ἐκ γλώσσης φίλης:

—Ἄνοιξε, φῶς μου· ἀγρυπνεῖς,
ἢ πλέον ἐκοιμήθης;
Τί λέγεις δι' ἐμέ; θρηνεῖς,
ἢ μὴ γελᾷς ἐκ λήθης;
—Ἆχ, Βίλελμ, σύ; τόσον ἀργά!
Ἠγρύπνουν κ' ἔκλαιον σιγά·
ὤ! ἦτ' ὀδύνης ὥρα....
Πόθεν ἐλαύνεις τόρα;

—Μεσάνυκτα μόνον ἡμεῖς
ἱππεύομεν, καλή μου,
κ' ἔρχομ' ἐκ χώρας βοημῆς
νὰ λάβω σὲ μαζύ μου.
—Ἀλλ', ἔμβα πρίν· εἰς τὰς ξηρὰς
ἀκάνθας πνέει ὁ βορρᾶς·
ἐλθὲ νὰ σὲ θερμάνω
τοῦ στήθους μου ἐπάνω.

—Ἄφες, ἂς πνέῃ ὁ βορρᾶς
εἰς τὰς ἀκάνθας λαῦρος·
νὰ μὲ κρατήσῃς μὴ πειρᾷς,
βρέμων καλεῖ ὁ Μαῦρος.
Σπεῦσε καὶ σὺ νὰ ἐνδυθῇς,
κ' ἵππευσ' ὀπίσω μου εὐθύς....
εἶνε μακρὸς ὁ δρόμος,
σὲ φέρ' εἰς γάμον ὅμως.

—Εἰς γάμον; πλὴν.... τόσον ἀργά,
διὰ μακρῶν διόδων....
Ἄκουσον· ἔνδεκα σιγὰ
ἐσήμανεν ὁ κώδων.
—Θὰ ἦν' ὡραία παννυχίς·
ἱππεύω ὡς νεκρὸς ταχύς,
κ' εὐθὺς πρὸ τῆς ἡμέρας
θὰ φθάσωμεν τὸ πέρας.

—Λέγε, πῶς εἶνε ἡ παστὰς,
πῶς ὁ κοιτὼν τοῦ γάμου;
—Μακρὰν πολὺ, μὲ ἓξ κλειστὰς
πλευρὰς, ἀντὶ θαλάμου.
—Χωρεῖ κ' ἐμέ;—Καὶ σὺ χωρεῖς·
ἀνάβα, μὴν ἀργοπορῇς·
προσμένουσιν οἱ ξένοι,
καὶ ἡ παστὰς προσμένει.

Ἐπὶ τοῦ ἵππου τὰς πλευρὰς
ἐπήδησεν ἡ νέα,
καὶ ἔσφιγξε μὲ τὰς ἁβρὰς
ὠλένας τὸν ἱππέα·
κ' ἐμπρὸς, ἐμπρὸς πάντοτ' ἠχεῖ
τὸ κάλπασμα, περῶν ταχύ·
ἀσθμαίν' ἱππεὺς καὶ ἵππος,
πῦρ πᾶς πετάλου κτύπος.

Καὶ δεξιὰ, ἀριστερὰ,
ἐπέρων εἰς τὸν ζόφον
δένδρα, λειβάδια χλωρὰ,
σκιαὶ βουνῶν καὶ λόφων.
—Ὦ τί ὡραία παννυχίς!
ἱππεύουν οἱ νεκροὶ ταχεῖς·
τοὺς τρέμεις, Λεονώρα;
—Ἄχ! ἄφες αὐτοὺς τόρα!

Πλὴν ᾄσμ' ἀκούεται· κλαγγῆς
ἦχος, κρωγμὸς κοράκων,
καὶ νεκρικὴ ᾠδὴ ἐγγύς:
«νεκρὸς ὁδεύ' εἰς λάκκον»
Κράββατος πτώματος ἐκεῖ,
καὶ συνοδία νεκρική·
φωνὴ βατράχων ἦτον
τὸ ᾄσμα κ' ἡ φωνή των.

—Τὸ μεσονύκτιον ταφῶν
καὶ κηδειῶν εἶν' ὥρα·
τὴν σύζυγόν μου πλὴν νυμφῶν
φαιδρὸς προσμένει τόρα·
ψάλτα, καὶ σὺ χορὲ λοιπὲ
ὑμέναιον φαιδρὸν εἰπὲ,
καὶ σὺ τὴν γαμηλίαν,
ὦ πάτερ, εὐλογίαν.

Σιγοῦν. Πετᾷ ἀναληφθεὶς
ὁ κράββατος ταχέως,
καὶ ὁ χορὸς ἦλθ' εὐπειθὴς
κατόπιν τοῦ ἱππέως.
Κ' ἐμπρὸς, ἐμπρὸς πάντοτ' ἠχεῖ
τὸ κάλπασμα περῶν ταχύ·
ἀσθμαίν' ἱππεὺς καὶ ἵππος,
πῦρ πᾶς πετάλου κτύπος.

Κ' ἐπέτων, κ' ἔφευγον δρυμοὶ
δένδρα, βουνὰ καὶ δρόμοι,
καὶ ἐξηλείφετ' ὡς στιγμὴ
πόλις, χωρίον, κώμη.
—Ὤ! τί ὡραία παννυχίς!
ἱππεύουν οἱ νεκροὶ ταχεῖς.
Τοὺς τρέμεις Λεονώρα;
—Ἄχ! ἄφες αὐτοὺς τόρα!

Ἐκεῖ ἐγγὺς εἰς τὸ κενὸν,
κρυμμένον εἰς ἐρέβη,
ὑπὸ τῆς Φοίβης τὸν φανὸν
στίφος σκιῶν χορεύει.
—Εὔθυμε ὅμιλε, σὺ, αἴ!
ἔρχου κατόπιν! σεῖς σκιαὶ
χορὸν κροτεῖτε γάμου
πρὸ νυμφικοῦ θαλάμου!

Κ' ἦλθε τὸ στίφος εἰς χορὸν,
καὶ ἀνεμοστροβίλων
πνεῦμα ὡμοίαζε, περῶν
ξηρῶν ἐν μέσῳ φύλλων.
Κ' ἐμπρὸς, ἐμπρὸς, ἐμπρός.... ταχὺ
τὸ κάλπασμα πάντοτ' ἠχεῖ·
ἀσθμαίν' ἱππεὺς καὶ ἵππος,
πῦρ πᾶς πετάλου κτύπος.

Ταχὺ ἐπέτα ὅτι ἂν
ἐφώτιζ' ἡ σελήνη,
καὶ τὸ κενὸν τὴν στρατιὰν
τῶν ἄστρων συνεδίνει.
—Φοβεῖσαι; ὤ! τί παννυχὶς!
Ἱππεύουν οἱ νεκροὶ ταχεῖς·
τοὺς τρέμεις Λεονώρα;
—Ὤ, τί μᾶς μέλει τόρα;...

—Μαῦρε, ἀλεκτρυὼν φωνεῖ,
στιγμαὶ μένουν ὀλίγαι·
αὔρα ἠγέρθη πρωϊνὴ,
Μαῦρέ μου, πέτα, φύγε.
Ἰδοὺ τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ,
ὁ νυμφικὸς κοιτὼν ἰδού!
Ἰδού μας, φίλη, τέλος.
Νεκροὶ πετοῦν ὡς βέλος.

Πρὸ θύρας βρέμων σιδηρᾶς
ἵστατ' εὐθὺς ὁ ἵππος,
ζυγὸν καὶ κλεῖθρα ἐλαφρᾶς
μάστιγος θραύει κτύπος.
Τὰ δύο ἤνοιξαν πτερὰ,
καὶ τάφους ὁ ἱππεὺς περᾷ·
εἰς τάφων πλάκας χύνει
τὸ φῶς της ἡ σελήνη.

Ἀλλ' αἴφνης ἐν στιγμῇ μιᾷ
πίπτει, ὦ φρίκη ποία!
τοῦ μαχητοῦ ἡ λοφιὰ
ὡς ὕλη σεσηπυῖα,
πίπτει ὁ θώραξ, ἡ στολὴ,....
γυμνή του μέν' ἡ κεφαλὴ,
κ' εἰς χεῖράς του ἐφάνη
κλεψύδρα καὶ δρεπάνη.

Ἀπέπτη ἅμα πτερωθεὶς
ὁ Μαῦρος φλόγας πνέων,
καὶ χάος ὑπ' αὐτὸν εὐθὺς
ἠνοίχθη σκοτιαῖον.
Φωναὶ ἀπὸ τῶν οὐρανῶν,
ἐξ ᾅδου θόρυβος φωνῶν·
ἡ Λεονώρα φρίσσει....
—μὴ τὴν ζωὴν θ' ἀφήσῃ;

Κ' ἐκεῖ εἰς τὸ τῆς Φοίβης φῶς
ὁμὰς πνευμάτων ἄλλη
χορεύει, καὶ αὐτὰ σαφῶς
μᾶλλον κραυγάζ' ἢ ψάλλει:
«Καὶ ἂν τὸ στῆθος σου ῥαγῇ,
«μὴ βλασφημήσῃς! τόρα γῆ
«τὸ σῶμά σου θὰ γείνῃ!
«ὁ Πλάστης ἂς σὲ κρίνῃ!»

(Ἐκ τῶν τοῦ BURGER.—1863).

Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΗΣ ΓΗΣ

«Τὸν κόσμον λάβετ'» ἔκραξεν ὁ Ζεὺς, περὶ τὸν θρόνον
καλῶν τὰ πλήθη τῶν θνητῶν.
«Κλῆρός σας ἔστω διαρκὴς δι' ὅλων τῶν αἰώνων,
σεῖς διανείματε αὐτόν».

Καὶ σπεύδουν ὅλοι ἄπληστοι,.. τὰς χεῖράς του ὀργῶν
νέος καὶ γέρων πᾶς προτάσσει·
καὶ δίδονται οἱ θερισμοὶ τῆς γῆς εἰς γεωργὸν,
εἰς νέον κυνηγὸν τὰ δάση.

Κέρδη ὁ ἔμπορος πολλὰ εἰς ἀποθήκας κλείει,
καὶ οἶνον ὁ ἀββᾶς γλυκὺν,
καὶ πᾶσα γέφυρα, ὁδὸς, εἰς ἄρχοντ' ἀποτίει
δεκάτην ἡγεμονικήν.

Τέλος μακρόθεν ἔφθασεν ἀργὰ ὁ ποιητὴς,
πλὴν ἦσαν ὅλα μοιρασμένα,
οὐδὲν πλέον ἐλείπετο ἔτι νὰ λάβῃ τίς,
καὶ εἶχε πᾶν δεσπότην ἕνα.

«Ἀλλοίμονον! πάντων ἐγὼ ἐλησμονήθην μόνον,
ὁ μᾶλλον σοῦ πιστὸς υἱός!
Ἀνέκραξεν ὁ ποιητὴς, βαθὺν ἐκχύσας στόνον,
κ' ἐρρίφθ' εἰς πόδας τοῦ Διός.

«Ἂν εἰς ὀνείρων ἔτρεχες τὰς μαγικὰς ὁδοὺς,
τί σ' ὠφελεῖ τόρα ὁ θρῆνος;
Ποῦ ἦσο, τάλαν, πρὶν τὸ πᾶν διαμοιράσω δούς;»
«Ἐγγύς σου ἤμην», εἶπ' ἐκεῖνος.

Τυφλὸς πρὸς τ' ἄλλα, μόνον σὲ ἔβλεπ' ὁ ὀφθαλμός μου,
σὲ ἤκουον πρὸς πᾶν κωφός·
συγχώρει ἂν μ' ἀφήρπασε τοῦ ὑπολοίπου κόσμου
τὸ θεῖον τ' οὐρανοῦ σου φῶς».

«Πλὴν τόρα πλέον, εἶπ' ὁ Ζεὺς, κτῆμα δὲν εἶν' ἐμοῦ
καὶ γῆ καὶ θάλασσα καὶ θήρα·
ἂν θέλῃς εἰς τὸν οὐρανὸν νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ,
ἐλθὲ, σ' εἶν' ἀνοικτὴ ἡ θύρα.

(Ἐκ τῶν τοῦ SCHILLER.—1863).

ΤΟ ΑΣΜΑ ΤΟΥ ΤΑΓΧΟΫΖΕΡ

—

I

Χριστιανοί, μὴ σᾶς πλανοῦν
τοῦ Σατανᾶ οἱ δόλοι·
μὲ τ' ἆσμα τοῦ Ταγχόϋζερ
συνετισθῆτε ὅλοι.

Ὁ εὐγενὴς Ταγχόϋζερ,
τέρψεις ζητῶν, πηγαίνει
εἰς τὸ βουνὸν τῆς Κύπριδος,
καὶ χρόνους ἑπτὰ μένει.

«Κύπρις, ὡραία Κύπρις μου,
μακρότερον δὲν μένω·
χαῖρε, γλυκεῖ' ἀγάπη μου,
ἄφες με νὰ πηγαίνω».

«Σήμερον δὲν μ' ἐφίλησες·
ὦ, φίλησόν με πρῶτα,
κ' εἰπέ με, τί σοῦ ἔλειψεν,
ὡραῖέ μου ἱππότα;

Τοῦ γλυκυτέρου οἴνου μου
πίνεις μεστὸν τὸ κέρας,
καὶ ῥόδα φέρ' ἡ κόμη σου
δι' ὅλης τῆς ἡμέρας».

«Μ' ἐβάρυναν καὶ φίλημα
καὶ οἶνος τὴν καρδίαν·
Κύπρις, ὡραία Κύπρις μου,
τόρα ποθῶ πικρίαν.

Πολὺ συνεγελάσαμεν·
ποθῶ καὶ νὰ δακρύσω,
τὴν κόμην μου ἀντὶ ἀνθῶν
μ' ἀκάνθας νὰ κοσμήσω».

«Ταγχόϋζερ, ἱππότα μου,
νὰ μὲ πειράξῃς θέλεις·
δὲν μ' εἶπες, πῶς οὐδέποτε
νὰ μὲ ἀφήσῃς μέλλεις;

Ἐλθὲ εἰς τὸν κοιτῶνά μου
νὰ παίξωμεν καὶ πάλιν,
κ' εὑρὲ καὶ πάλιν τὴν χαρὰν
εἰς τὴν λευκήν μ' ἀγκάλην.»

«Ὦ Κύπρις μου, τὰ κάλλη σου
οὐδέποτε θὰ σβύσουν·
πολλοὶ ἂν σὲ ἠγάπησαν,
πολλοὶ θὰ σ' ἀγαπήσουν·

πλὴν μ' ἄλγος συλλογίζομαι,
πόσον ἡρώων πλῆθος,
πόσους θεοὺς ἐμέθυσε
τὸ κρινωπόν σου στῆθος,

καὶ σκέπτομαι μ' ἀποστροφὴν
πόση πληθὺς ἀκόμα
θὰ μεθυσθῇ ἀργότερον
εἰς τὸ λευκόν σου σῶμα».

«Ταγχόϋζερ, ὤ! σὺ αὐτοὺς
τοὺς λόγους νὰ μὲ εἴπῃς;
Ἄχ! τόσον, καὶ ἂν μ' ἔδαιρες,
σκληρέ, δὲν θὰ μ' ἐλύπεις.

ναὶ, κάλλιον νὰ μ' ἔδαιρες,
παρὰ νὰ μὲ ὑβρίσῃς,
ἀχάριστε χριστιανὲ,
καὶ νὰ μ' ἐξευτελίσῃς.

Οὕτω ν' ἀνταμειφθῇ ποτε
ὁ ἔρως μου ἐφρόνει;
Δὲν σὲ κρατῶ· ὑγίαινε,
καὶ σοῦ ἀνοίγω μόνη».

II

Ἡ Ῥώμ' ἡ πόλις ἡ σεπτὴ,
ταράσσεται, σημαίνει·
ἡ λιτανεία προχωρεῖ,
ὁ πάπας διαβαίνει.

Εἶνε ὁ Οὐρβανός· τριπλοῦν
στέμμα φορεῖ, καὶ μόνοι
κρατοῦσι τῆς πορφύρας του
τὰ κράσπεδα βαρῶνοι.

«—Στῆθι, ὦ πάτερ Οὐρβανὲ
νὰ μ' ἐξομολογήσῃς,
τὰ κρίματά μου νὰ σ' εἰπῶ,
τοῦ Ἅδου νὰ μὲ ῥύσῃς!»

Ἀνοίγει ὁ λαὸς, σιγοῦν
τῆς τελετῆς οἱ τόνοι.
«Τίς ὁ ὠχρὸς προσκυνητὴς,
κλίνων χαμαὶ τὸ γόνυ;»

«—Ἅγιε πάτερ, δύνασαι
νὰ δέσῃς καὶ νὰ λύσῃς·
σῶσόν μ' ἀπὸ τὰς φοβερὰς
τοῦ δαίμονος ἁλύσεις!

Εἶμ' ὁ Ταγχόϋζερ· ζητῶν
ἀγάπας φιληδόνους,
ἤμην ἑπτὰ εἰς τὸ βουνὸν
τῆς Ἀφροδίτης χρόνους.

Ἡ Κύπρις εἶν' ἡ καλλονὴ,
ὦ πάτερ, κ' ἡ γλυκύτης·
ὡς ἄρωμα, ὡς φωτεινὴ
ἀκτὶς εἶν' ἡ φωνή της.

Ὡς χρυσαλλὶς, τὸ τρυφερὸν
μυζῶσα ἄνθους σῶμα,
πρὸς τὸ ὑγρόν της ἵπτατο
καὶ ἡ ψυχή μου στόμα.

Μέλανες βόστρυχοι κοσμοῦν
τὰς εὐγενεῖς της ὄψεις,
καὶ ἀναπνέων, ἂν ἰδῇς
τ' ὄμμα της, θὰ προσκόψῃς.

Ἂν σὲ ἰδῇ τὸ βλέμμα της,
ἄλυσις σὲ δεσμεύει...
καὶ δὲν εἰξεύρω, τοῦ βουνοῦ
ὁ ποῦς μου πῶς ἐξέβη!

Ἔφυγον, πλὴν μ' ἀκολουθεῖ
ἔτι, θαῤῥῶ, τὸ βλέμμα
τῆς γυναικὸς, κ' «ἐπίστρεψε»
μοῦ ψιθυρίζ' ἠρέμα.

Νεκρὸς ἡμέραν, ἀνακτῶ
τὴν νύκτα πάλιν βίον,
ὅταν τὴν βλέπω εἰς γλυκεῖς
ὀνείρους μου πλησίον.

Μὲ τοὺς λευκοὺς ὀδόντας της,
ἀπὸ ψυχῆς εὐθύμου
γελᾷ,... ὅταν τὸ σκέπτωμαι,
θρηνοῦν οἱ ὀφθαλμοί μου.

Τὴν ἀγαπῶ! τὴν φλόγα μου
οὐδὲν νὰ σβέσῃ μέλλει,
ὡς τὴν ὁρμὴν οὐδεὶς φραγμὸς
χειμάρρου ἀναστέλλει.

Πηδᾷ τ' ὀργίλον ῥεῖθρόν του
τοὺς βράχους ἀφρισμένον,
συντρίβεται κατὰ πετρῶν,
ἀλλὰ περᾷ προβαῖνον.

Θὰ ἔδιδον τὸν οὐρανὸν
ἂν εἶχον εἰς ἐκείνην,
τὸν ἥλιον θὰ ἔδιδον,
τὰ ἄστρα, τὴν σελήνην...

Ὦ! φλογερὰ τὴν ἀγαπῶ,
κ' ἡ φλὸξ αὐτὴ μὲ τήκει·
μήπως τοῦ ᾅδου εἶνε πῦρ;...
ὦ πάτερ μου, τί φρίκη!

Σὺ πάτερ, ὅστις δύνασαι
νὰ δέσῃς καὶ νὰ λύσῃς,
σῶσόν μ' ἀπὸ τὰς φοβερὰς
τοῦ δαίμονος ἁλύσεις!»

Τὰς χεῖρας ὕψωσεν αὐτὸς
καὶ εἶπ' ἐν κατηφείᾳ·
«—Ταγχόϋζερ ταλαίπωρε,
δὲν λύετ' ἡ μαγεία.

Ἡ Κύπρις εἶν' ὁ χείριστος
τῶν διαβόλων πάντων·
τῶν τρυφερῶν της νὰ λυθῇς
ἀδύνατον ἱμάντων.

Μὲ τὴν ψυχήν σου τῆς σαρκὸς
τὰς ἡδονὰς πληρόνων,
θὰ καίεσαι ἐπ' ἄπειρον
ἐντὸς τοῦ ᾅδου χρόνον».

III

Ἀπέρχετ' ὁ Ταγχόϋζερ·
φεύγει ταχὺς,... ἀσθμαίνει,
κ' εἰς τὸ βουνὸν τῆς Κύπριδος
μεσάνυκτα ἐμβαίνει.

Ἡ Ἀφροδίτη ἐξυπνεῖ,
τῆς κλίνης καταβαίνει,
καὶ περιβάλλει τρυφερὰ
τὸν ἐραστὴν ὠλένη.

Αἷμα ἡ ῥὶς αὐτῆς θερμὸν,
τ' ὄμμα της δάκρυ ἔχει·
μ' αἷμα καὶ δάκρυ τὴν μορφὴν
τοῦ ἐραστοῦ της βρέχει.

Ἐπὶ τῆς κλίνης σιωπῶν
ὁ ἐραστὴς καθεύδει,
καὶ ἐκείνη δι' αὐτὸν ζωμὸν
νὰ ἑτοιμάσῃ σπεύδει.

Ἄρτον τῷ δίδει καὶ ζωμὸν,
τοὺς πόδας αὐτοῦ πλύνει,
καὶ μειδιᾷ κτενίζουσα
αὐτὸν ἐν εὐφροσύνῃ·

«—Ταγχόϋζερ ἱππότα μου,
ἦλθες πολὺ ἐξώρας·
εἰς ποίας περιήρχεσο
τοσοῦτον χρόνον χώρας;

«—Εἰς Ἰταλίαν, Κύπρις μου.
Ὑπόθεσιν μεγάλην
εἶχον εἰς Ῥώμην· ἀλλ' ἰδοὺ,
ἦλθα ὀπίσω πάλιν.

Ὁ Τίβερις τοὺς λόφους της
εἰς δύο διαστέλλει·
εἶδα τὸν Πάπαν εἰς αὐτήν·
χαιρετισμοὺς σὲ στέλλει.

Εἶδα τὰ Μεδιόλανα,
εἶδα τὴν Φλωρεντίαν,
κ' εἰς τὴν ἀγρίαν ἔπειτα
ἀνέβην Ἑλβετίαν.

Χιὼν νὰ πίπτῃ ἤρχισε,
τὰς Ἄλπεις ὅτ' ἐπέρων,
αἱ λίμν' ἐγέλων· ἀετοὶ
ἔκρωζον ἐξ αἰθέρων.

Ἐκ τοῦ Γοθάρδου ἤκουσα
νὰ ῥέγχ' ἡ Γερμανία
ὑπ' ἀρχηγοὺς τριάκοντα
καὶ ἓξ ἐν ἡσυχίᾳ...

Πλὴν, Κύπρις μου, δὲν ἔβλεπον
πότε νὰ ἔλθ' ὀπίσω·
ἦλθα,.. μ' ἀρέσκει, καὶ ποτὲ,
ποτὲ δὲν θὰ σ' ἀφήσω».

('Εκ τῶν τοῦ HEINE.—1864).

ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΟΛΕΜΒΙΟΣ · ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 · ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΝ ΕΙΣ ΒΥΡΩΝΑ.

—

Τέλος Ἀρόλδε, ἔπαυσες καὶ σὺ ἀποδημῶν!
Εἰς τῆς Ἑλλάδος ἔκραξες τὴν γῆν: *Ἐλευθερία!*
καὶ ἡ φωνή σου πανταχοῦ, εἰς δάσος κ' εἰς δρυμὸν,
εἰς βράχους κ' εἰς αἰγιαλοὺς ἀντήχησεν ὁμοία.
Πλὴν, φεῦ! φαντάσματος μορφὴ σ' ἐνέδρευ' ἀπαισία,
καὶ βέλος του ἐπέρασε τὰ στήθη σου πικρόν·
κατέπεσες ἐν νεαρᾷ, ἀνθούσῃ ἡλικίᾳ,
καὶ ἤχησ' εἰς τὰ ὄρη σου, Ἑλλὰς, μετὰ μικρὸν
φωνὴ ὀξεῖα: Κλαύσατε τὸν Βύρωνα νεκρόν!

Δὲν θέλω οἶκτος κατηφὴς νὰ κλαύσῃ ὅσας πλάνας
διέκοψε τοῦ ἥρωος ἡ πρώϊμος θανή.
Τόρα, Ἀρόλδε, τὴν θνητὴν πορείαν σου περάνας
δὲν εἶσαι πλέον ὕπαρξις ἀήθης, μὴ κοινὴ,
ὃν ἔκτακτον, ὅπερ γελᾷ συγχρόνως καὶ θρηνεῖ.
Κυπάρισσος ἀρκαδικὴ ἐπάνω σου ἂς κλίνῃ,
ἂς στέψῃ δάφνη Πηνειοῦ χλωρὰ τὴν εὐγενῆ
μορφήν σου, καὶ τὸ πνεῦμά σου ἀτάραχον ἂς μείνῃ,
καὶ βλάσφημος ψιθυρισμὸς ἐπάνω σου μὴ γείνῃ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπαυσες, Ἁρόλδ', ἀποδημῶν!
Ἐδῶ σοὶ ἔπρεπε νεκρὸς νὰ μείνῃς τελευταῖον,
ἐπὶ τῆς γῆς, ἣν πᾶς αἰὼν ἀπέκαμ' εὐφημῶν,
καὶ ἧς ἡγίασ' ἡ Κλειὼ τὸ ἔδαφος τ' ὡραῖον.
Αὐτοῦ μὲ δάφνας ἂς στεφθῇ τὸ μέτωπον τὸ νέον
καὶ τὰ νεκρά σου βλέφαρα. Ἦχον αὐλοῦ λιγὺν
ποτὲ ἂς μὴ ἀκούσωσι τὰ Τέμπη τόρα πλέον!
Ἐγὼ, Ἁρόλδ', ἀκολουθῶ μὲ πένθιμον σιγὴν
τὸ νεκρικόν σου φέρετρον εἰς τὴν πατρίαν γῆν.

Ἀργὰ προβαίν' ἡ νεκρικὴ πενθίμη συνοδεία,
καὶ τὴν προπέμπουν δάκρυα καὶ στεναγμοὶ ὁμοῦ·
καὶ τοῦ χωρίου ἡ μικρὰ τὴν δέχετ' ἐκκλησία!
Ἐδῶ παρὰ τὴν προσφιλῆ μητέρα σου κοιμοῦ,
ἥτις μετὰ περιπαθοῦς ἠγρύπνησ' ὀφθαλμοῦ
ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ παιδὸς τὰ νέα ἔτη, ἥτις
ἐφρούρησε μετὰ θερμοῦ τὸ λίκνον σου παλμοῦ.
Τόρα τὸ τέκνον ἔφυγε τὴν τύρβην, καὶ μαζύ της
ἐπέστρεψ' ἐπὶ τῆς αὐτῆς νὰ ἡσυχάσῃ κοίτης.

Ἂν ἡ νεκρά της κεφαλὴ τοῦ μνήματος τὴν γῆν
ἠδύνατο ἐπὶ στιγμὴν μακράν της ν' ἀποσείσῃ,
καὶ ν' ἀποβάλ' ἡ γλῶσσά της τὴν νεκρικὴν σιγὴν,
τοιαῦτα, Βύρων, ἤθελεν ἡ μήτηρ σου λαλήσει:
«Ἐλθὲ εἰς τὰς ἀγκάλας μου, υἱέ μου· ἔχει δύσει
τὸ ὄνειρον τοῦ βίου σου, ὁ θροῦς, ἡ ταραχή.
Ἐλθὲ καὶ μεῖνε παρ' ἐμοί· ἐδῶ τὸ οὖς δὲν πλήσσει
κἀνεὶς τοῦ βίου πάταγος, τοῦ κόσμου ἰαχή·
ἐδῶ τὰ πάθη λησμονεῖ κ' ὑπνώττει ἡ ψυχή!

(Ἐκ τῶν τοῦ BOWLES.—1865).

Ο ΝΟΥΣ ΜΟΥ

—

Ποιὸς, πουλί μου, θὰ πετάξῃ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπάνω
τὸν φτωχό μου νοῦ νὰ εὕρῃ, ὅπου διὰ σένα χάνω;
—Τί τὸν θέλω; ἂς μοῦ φύγῃ! κι' ἂν μοῦ φύγῃ, 'σὰν ἐκεῖνο
τὸν Ῥολάνδο μου, κυρά μου, ποῦ τραγούδησα, θὰ γείνω.
Μά... τὸ νοῦ μου τί μοῦ ἦλθε νὰ ζητῶ 'ς τοὺς οὐρανοὺς,
'ς τὸ φεγγάρι καὶ 'ς τὰ ἄστρα; ἐγελάσθηκα, καλή μου!
Εἰς τὰ μάτια σου τὰ δύο ἦλθε ὅλος μου ὁ νοῦς,
κ' εἰς τὸ στόμα σου τριγύρω φτερουγίζει ἡ ψυχή μου.
Ἄφησέ με, ἂν δὲ θέλῃς νὰ μὲ λυπηθῇς τρελλὸ,
μὲ τὰ χείλια μου νὰ πάρω τὸ φευγάτο μου μυαλό.

(Ἐκ τῶν τοῦ ARIOSTO.—1872).

———

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΡΟΝΟΝ.

Κρόνος,... σφαῖρα παμμεγέθης, ἄστρον μ' ὄψιν ἀπαισίαν,
τ' οὐρανοῦ εἱρκτὴ, ἧς λάμπει ὁ φεγγίτης ἀνοικτὸς,
κόσμος πλέων εἰς ὁμίχλην, εἰς θυέλλας, εἰς σκοτίαν,
ἅδης ψύχους καὶ νυκτός.

Ἡ πυκνή του ἀτμοσφαῖρα ζώνας κύκλω του ἑλίσσει,
καὶ οἱ πέντε αὐτοῦ κρίκοι στροβιλοῦνται φλογεροὶ,
δύο τόξ' ἀποτελοῦντες τερατώδη, ὥστε φρίσει
ὅστις μόνον θεωρεῖ.

Ὡς ἀράχνη εἰς τὸ κέντρον τῆς εὐρείας της πλεκτάνης
δορυφόρους ἑπτὰ σύρει ὄπισθέν του φαεινούς·
δι' αὐτὸν ὁ ἥλιός μας ἄσημος ἀστὴρ καὶ πλάνης
χάνετ' εἰς τοὺς οὐρανούς.

Διακρίνοντες μακράν των στροβιλούμενον τὸ τέρας
ἔφριξαν οἱ ἄλλοι κόσμοι φρίκην τρόμου καὶ σιγῆς,
καὶ τῆς σφαίρας του κατοίκους ἐφαντάσθησαν χιμαίρας
ὡς μυθώδους τινὸς γῆς.

('Εκ τῶν τοῦ V. HUGO.—1873).

Η ΠΙΣΤΙΣ.

—

Μηδέν!... Θεὲ, ὃν δύναμαι φεῦ! μόνον νὰ νοήσω·
χάος σιωπηρὸν, εἰς ὃ θὰ καταβῶ καὶ πάλιν,
ὦ! διατί τὰ σκότη σου ἐπέτρεψες ν' ἀφήσω;
Εἰς τὴν ψυχράν σου ἤθελον ἔτι νὰ ἦμ' ἀγκάλην·
ὕπνος βαθὺς τὸ ὄμμα μου αἰώνια νὰ κλείσῃ,
ἄλυτος λήθη διαρκὴς νὰ μὲ ἀποκοιμίσῃ,
νὰ μὴν ἀνοίξω βλέφαρον εἰς φῶς ψευδοῦς ἡμέρας,
νὰ μὴ γνωρίσω ὄνειρα οὔτε ὀνείρων πέρας.

—Πλὴν ἐγεννήθην· ἔπρεπε νὰ γεννηθῶ, νὰ ζήσω.
Ὦ! ἤθελον τὸ ἀρνηθῆ ἐν τούτοις, ἂν μ' ἠρώτων·
ματαία λύπη! εἰς τὸ φῶς ἐρρίφθην... καὶ σὲ πρῶτον,
σὲ πρῶτον, ἥλιε, κ' ἐγὼ, ζήσας, θὰ βλασφημήσω.

Ὅμως,... ἡ πρώτη μας αὐγὴ,... ἡ ἔγερσις ἐκείνη
τοῦ ὄντος τοῦ νεογεννοῦς κ' εἰς ἑαυτὸ ἀγνώστου,
τὸ πέριξ ἄπειρον, εἰς ὃ τρυφᾷ ὁ ὀφθαλμός του,
τὰ βλέμματά του κύκλω του ζητῶν νὰ ἐμβαθύνῃ,
ἀόριστός τις ἔκστασις, ῥεῖθρον χαρᾶς καὶ φώτων...
πρὸ τῆς ζωῆς τὸ βλέμμα μας θαμβοῦσιν εὐθὺς πρῶτον.
Ὦ! χαῖρε γῆ, ἣν ὥρισε κοιτίδα μου ὁ χρόνος,
σφαῖρα, εἰς ἣν μ' ἀπέστειλε νὰ ζήσω εὐδαιμόνως.

Χαῖρε ἁγία δᾷς, δι' ἧς ζωογονεῖτ' ἡ φύσις,
ἥλιε, ᾧ τὸν πρῶτόν της στέλλει παλμὸν ἡ κτίσις.
Σεῖς οὐρανοί, ἐγκρύπτοντες τὸν πλαστουργὸν τῶν ὄντων,
γῆ, τῶν θνητῶν τερπνὴ κοιτίς, λαμπρὸν ἀνάκτορόν των,
θνητοὶ καὶ σεῖς μου ὅμοιοι, σύντροφοι, ἀδελφοί μου,
καὶ σὺ γλυκεῖα καλλονή, φιλτέρα τῇ ψυχῇ μου,
χαίρετε πάντες,... μάρτυρες, ὄργανα εὐτυχίας!
Κ' ἐγὼ σᾶς φέρω ἔρανον νέας ἀγνῆς καρδίας.
Ὦ! τί ὡραῖον ὄνειρον, πλὴν ὄνειρον καὶ μόνον,
ἀρχίσαν ἄλλοτε ποτὲ, καὶ τόρα τελειῶνον.
Τόρα τὸ ἄλγος ἥσυχα μ' ὠθεῖ τοῦ τάφου ἔσω...
Χαῖρε ἐσχάτ' ἡμέρα μου!... ἡ γλυκυτέρα ἔσο.

Ἔζησα, φεῦ! Τὴν ἔρημον τοῦ βίου μου ἀνύσας,
εἶδον πᾶν ἄνθος ξηρανθὲν, ὃ θάλλον προσεδόκων,
ἀσπλάγνως τὰς ἐλπίδας μου εἶδον ἀποσβεσθείσας,
ὅσας εὐπίστως ἔτρεχον εἰς τὸ κενὸν διώκων,
κ' ἠσθάνθην πρὸ τοῦ χείλους μου τὸ τοῦ θανάτου πνεῦμα
ἀποξηραῖνον τῶν πηγῶν τὸ ἀναψῦχον ῥεῦμα.
Ἂς κλαίῃ ἄλλος, ἂς θρηνῇ τὸ παρελθόν του μάτην,
καὶ εἰς τὴν μνήμην του ζητῶν τὴν ὥραν τὴν ἐσχάτην
τὴν ἀποπτᾶσαν ἄνοιξιν ἂς κράζῃ τὴν ὡραίαν,
νὰ ἀναζήσῃ συναινῶν ζωὴν καὶ πάλιν νέαν.
Ἐγὼ πλὴν, καὶ ἂν ἤνοιγεν ἡ τύχη μου καὶ πάλιν
ἐμπρός μου τὴν χρυσῆν αὐτῆς, μαγευτικὴν ἀγκάλην,
καὶ νὰ ἐκλέξω μ' ἔδιδε πορφύρας βασιλέων,
σοφίαν, κάλλος, θησαυροὺς καὶ δόξαν, κ' ἔτι πλέον
μ' ὑπέσχετο αἰώνια νὰ μὲ φυλάττῃ νέον,

ὀμνύω, μὰ τὸν θάνατον! ὅτι τοιαύτης σφαίρας
δὲν ἤθελον νέαν ζωὴν οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας.
Δὲν θέλω κόσμον, ὅπου πᾶν παρέρχεται καὶ φθίνει,
ὅπου τὸ πᾶν, κ' ἡ μνεί' αὐτὴ ἀμετατρέπτως σβύνει,
ὅπου τὸ πᾶν ἐφήμερον, θνητὸν, ἄθυρμ' ἀνέμων,
ὅπου δὲν ἔχει αὔριον ἡ σήμερον εὐδαίμων.

Ποσάκις οὕτω τῆς ζωῆς τὴν ὄψιν ἀτενίσας,
ἠσθάνθην τὰς ἐλπίδας μου ὅλας πικρὰ ψευσθείσας!
Ψυχρᾶς ἐνόμισ' ἀρετῆς πῶς μ' ἤρκει ὁ μανδύας,
ὅτε τὰ πάντα κύκλω μου νὰ μ' ἀπατῶσιν εἶδα,
ἐλπίζων μὲ τὴν στωϊκὴν τοῦ Ζήνωνος χλαμύδα
νὰ κρύψω τὴν ἀσθένειαν τῆς νέας μου καρδίας.
Κ' ἐντὸς τῆς ἀπαθείας του λήθην ἐπεκαλεῖτο
τὸ πνεῦμά μου, ὕπνον γλυκὺν ποθοῦν· ψευδὴς πλὴν ἦτο
ὁ ὕπνος κ' ἡ ἀνάπαυσις. Καθὼς ἐγγὺς τῶν λόφων,
ὅπου κοιμᾶται ἡ νεκρὰ Ῥώμη ἐντὸς θρυμμάτων,
χύδην μικτὰ βλέπ' εἰς αὐτὸν ὁ ὀφθαλμὸς τὸν ζόφον
ἀρχαῖα λείψανα ἐγγὺς νέων προτειχισμάτων,
θέατρα καταῤῥέοντα, κ' εἰς τ' ἀετώματά των
κονιορτὸς νὰ κάθηται καὶ νὰ ἐφέρπῃ πόα,
ἐρείπι' ἀκανθόστρωτα τὰ ἄλλοτε ἡρῷα,
κ' εἰς τὰς φλιὰς κενῶν ναῶν θεοὺς χαμαὶ εὑρίσκων
ἐν μέσῳ βλέπει καλυβῶν τὸν μέγαν ὀβελίσκον,
κ' ἐγγὺς τὴν στήλην ἁπαντᾷ ξενόμορφον τὴν θέαν·
χόρτον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς, ἄνθη ἐπὶ μνημάτων,
κ' εἰς πᾶν ἀρχαῖον πάνθεον θεότητα, φεῦ! νέαν,...
αἴφνης δ' ἐν μέσῳ τῆς σιγῆς ἀπὸ διαλειμμάτων

πνεῦμα ζωῆς ἀκούεται τὸν θάνατον ταράττον...
Ὤ!... οὕτω εἶνε κ' ἡ ψυχὴ μετὰ τοὺς κλονισμούς της.
Τὸ λογικόν μας πρόῤῥιζον σείει ἡ δυστυχία,
κρημνίζει εἰς ἐρείπια τὰς σκέψεις μας ὁ ποῦς της,
κ' ἐν μέσῳ πάντων, μέγιστον, ἄρχ' ἡ ἀπελπισία.
Χάος παντοῦ σιωπηλὸν σβεσθέντων αἰσθημάτων,
στοιχεῖ ἀντιμαχόμενα καὶ ὅμως βίου στεῖρα,
παθῶν ἀρχαία σποδιὰ χωρὶς πυρὸς σπινθῆρα,
ἄτακτος πόλεμος εὐχῶν καὶ διανοημάτων,
μνεῖαι νεκραὶ, πόθοι νεκροὶ, κόρος, κ' ἐν τούτοις τύψεις!
Ὤ! ἂν θανάτου κἂν αὐτὰ ἦσαν ἀποκαλύψεις!
Πλὴν ἡ ψυχὴ καὶ ὑπ' αὐτὸ τὸ μέγα πένθος πνέει·
τρέφεται μόνον του τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ ἄνευ ὕλης,
γεννᾶτ' ἐκ τῆς ἰδίας του σποδοῦ, καὶ μήπως καίῃ
φοβεῖτ' ἔτι καὶ ὄπισθεν τῆς τοῦ θανάτου πύλης.

Τί εἶσαι σὺ λοιπὸν ψυχή; παμφάγον πῦρ μου θέλεις
ἄράγε ζήσει μετ' ἐμὲ, ἀκόμη ὑποφέρον;
Μυστυριώδη ξένε μου, τί ν' ἀπογείνῃς μέλεις;
Μὲ τὸν λαμπρὸν θὰ ἑνωθῇς ἀστέρα τῶν αἰθέρων;
Εἶσ' ἄρα τοῦ φωτός του εἷς πλάνης σπινθὴρ, ὃν πάλιν
ἀνακαλεῖ εἰς τὴν λαμπρὰν φωσφόρον του ἀγκάλην;
Ὤ! ἴσως θνήσκουσα καὶ σὺ ὁπόταν καὶ τὸ σῶμα
εἶσαι χυμός τις εὐγενὴς ὃν ἔτεκε τὸ χῶμα·
ἴσως πηλὸς σκεπτόμενος ἢ ἄργιλός τις ζῶσα.
Πλὴν, τί; σ' ἐτρόμαξε ψυχὴ ἡ βλάσφημός μου γλῶσσα·
τρέμουσαν πρὸ τοῦ μηδενὸς, μεστὴν βασάνων ὅμως
φεῦ, σὲ φοβεῖ καὶ τῆς ζωῆς καὶ τῆς θανῆς ὁ δρόμος.

Ὦ φοβερὸν μυστήριον, τίς θὰ σ' ἀποκαλύψῃ;
Μάτην ἀκούω τῶν σοφῶν τοὺς λόγους μετὰ ζήλου·
ὁ μαῦρος δισταγμὸς πλανᾷ κ' ἐκείνους εἰς τὰ ὕψη,
κ' ἐκεῖνοι ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἐπλάσθησαν ἀργίλου.
Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὰς λαμπρὰς ἡμέρας τὸν Σωκράτην
ἡ ἔρευνά σου εἴλκυσεν· ὁ μέγας Πλάτων μάτην
σ' ἐζήτησε κατόπιν του· ἄπειρα ἔκτοτ' ἔτη
παρῆλθον, κ' ἐγὼ σήμερον σ' ἀναζητῶ εἰσέτι.
Φεῦ, πόσοι ἔτι ἄπειροι θ' ἀντιπαρέλθουν χρόνοι,
καὶ νὺξ ἀγνοίας σκοτεινὴ θὰ μᾶς καλύπτῃ μόνη!
Δὲν βλέπει τ' ὄμμα τοῦ θνητοῦ τοῦ ἀληθοῦς τὴν δᾷδα·
πᾶσαν συνάγει ὁ θεὸς ἀκτῖνά του φυγάδα.
Λοιπόν, ὁπόταν πρὸς τὸ φῶς ὁ ὀφθαλμός μου κλείσῃ,
κἀμμία τ' ὄμμα μου ἐλπὶς δὲν θὰ παρηγορήσῃ!
Καὶ πλάνης, ἄνευ ὁδηγοῦ θ' ἀπέλθῃ ἡ ψυχή μου
ἐκ τῆς ἐδῶ νυκτὸς ἐντὸς τοῦ τάφου τοῦ ἀσήμου,
ὡς μόνον της ἐφόδιον ἡ μαύρη διαβάτις
τὴν ἀρετήν της φέρουσα καὶ τ' ἄπειρα δεινά της.

Εἰπέ μου, ὦ θεὲ σκληρέ· ἐὰν ὑπάρχῃς, ἄρα
δίκαιος εἶνε φόρος μου πρὸς σὲ σκληρὰ κατάρα.
Μετὰ ἡμέρας κάματον ὁ μισθωτὸς προσμένει
ὑπὸ σκιὰν καθήμενος τὸ πρέπον μισθωμά του·
κ' ἐμὲ, ἀφοῦ κατέβαλε βαρεῖα εἱμαρμένη,
μόνη προσμένει ἀμοιβὴ τὸ σκότος τοῦ θανάτου.

. . . . . .

Ἐνῷ πλὴν κλαίω βλασφημῶν, στενάζων, στρέφων τ' ὄμμα
εἰς τοῦ ἐμπρός μου μνήματος τὸ ἀναμένον χῶμα,

ὥς τις γλυκεῖ' ἀνάμνησις ἐγείρεται ἡ πίστις.
Τ' ὠχρὸν φωτίζει μέλλον μου μία φαιδρὰ ἀκτίς της,
μ' ἀναψυχοῖ τὸ φέγγος της πρὸ τῆς τοῦ τάφου θύρας,
καὶ νέαν ἐμφυσᾷ ζωὴν εἰς τὸ ψυχρόν μου γῆρας.
Ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς αὐτῆς μὲ ὁδηγεῖ τοῦ θείου
ἀπὸ τὴν δύσιν τῆς ζωῆς εἰς τὴν αὐγὴν τοῦ βίου,
καὶ μ' ἕν μου βλέμμα τῶν θνητῶν τὴν εἱμαρμένην δράττων
βλέπω τὴν τάξιν τοῦ παντὸς διὰ φαιδρῶν ὀμμάτων.
Βλέπω ἐντὸς τοῦ μέλλοντος τὸν λόγον τοῦ παρόντος·
κλείει ὀπίσω μ' ἡ ἐλπὶς τὰς θύρας τοῦ μὴ ὄντος,
κ' εἰς ἄπειρον ὁρίζοντα ἀφ' ὕπνου ἀνανήφων,
τοῦ βίου διὰ τῆς θανῆς κατανοῶ τὸν γρῖφον.

Ἡ πίστις αὕτ' ἥτις ἐγγὺς τοῦ τάφου μ' ἀναμένει,
ἦν ἄλλοτε τοῦ λίκνου μου πλησίον καθημένη·
τῆς προεπηγγελμένης γῆς γλυκὺς, ἄφθορος κλῆρος
ἀπὸ πατέρων εἰς υἱοὺς κληροδοτεῖτ' ἀγήρως.
Μόλις τὸν πρῶτον ὕπνον του ὁ νοῦς μας ἀποσείων,
πίστιν ποτίζετ' ἄνωθεν, ὡς ἐποτίσθη βίον.
Ἐντός μας τὴν ἐστάλαξαν μητρὸς φιλτάτης χείλη,
ὡς γάλα τῆς ψυχῆς γλυκὺ, τὸ ὄμμα μας ἀνοῖγον,
κ' ἐπότισε τὸ νήπιον ὀλίγον κατ' ὀλίγον,
καὶ τὸ ἐθέρμανε, πρὶν νοῦς ἐντός του ἀνατείλῃ.
Μόλις τὰς πρώτας λέξεις του τὸ βρέφος ἐκμανθάνον,
τὸ ὑψηλόν της σύμβολον λαλεῖ ἐκ τῶν σπαργάνων,
κ' ἐνῷ αὐξάνει χαροπὸν ἐν μητρικῇ ἀγκάλῃ,
ἐντός του πίστις... ἀρετή... ὁμοφυὴς συνθάλλει.

Ἂν ἔγειν' ἡ ἀλήθεια διὰ τῆς γῆς τὰ πλήθη,
βεβαίως τὸν ἁπλοῦν αὐτὸν χιτῶνα ἐνεδύθη·
βεβαίως ἀπὸ τῶν μικρῶν ἐτῶν μας βλεπομένη,
τοῦ πνεύματός μας ἔξωθεν κυρία γινομένη,
πρωΐμως περιέβαλε τὰ στήθη μας ἀκτίνων,
ὡς φῶς σταλὲν ἐξ οὐρανοῦ, γνώσεως νᾶμα χύνον,
ἀπὸ τοῦ πνεύματος σιγὰ κατέβη εἰς τὰ στήθη,
κ' ἠνώθη μὲ τὴν μνήμην μας, κ' ἠνώθη μὲ τὰ ἤθη.
Ὡς σπόρος, ὃν βαρὺς χιτὼν χειμῶνος περιβάλλει,
αὐξάνει ἔνδον μας σιγά, πρὶν ἔτι ἀναθάλῃ,
καὶ ὅταν ὥρας ὁ θνητὸς παρέλθῃ τρικυμίας,
δίδει τὸν θεῖόν της καρπὸν ἀντὶ ἀθανασίας.

Μυστηριώδη ἥλιε, φωστὴρ ἀλλοίου κόσμου,
τὸ μυστικόν σου φῶς ζητεῖ ὁ θνήσκων ὀφθαλμός μου·
κατάβα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τοὺς κόλπους παρηγόρως,
καὶ εἰς τὰ στήθη μου γενοῦ ἀστήρ μου ζωηφόρος.
Εἰς τὰς ἐσχάτας μου στιγμὰς σὺ μόνος μ' ἔχεις μείνει·
τὸ λογικόν μου ὠχριᾷ ἐμπρὸς τοῦ τάφου,... σβύνει!
Τὸ μέγ' αὐτό μας λογικόν, ἀνεπαρκὴς λυχνία,
ἐκπνέει πρὸ τοῦ μνήματος, ὡς ἡ ζωή, ἐπίσης·
σὺ φώτισόν με ἀντ' αὐτοῦ, πίστις, ἀκτίς μου θεία,
σὺ τ' ὄμμα μου ἀγνοῦ φωτὸς ἐλθὲ νὰ πλημμυρίσῃς.
Φώτισ' ἀντὶ τοῦ δύοντος ἡλίου τοὺς αἰθέρας,
καὶ λάμψ' εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὡς τ' ἄστρον τῆς ἑσπέρας.

(Ἐκ τῶν τοῦ LAMARTINE.—1863).

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ.

—

«Ποῦ ἤμουνα; τί εἶδα; θεῖο τραγοῦδι
θαῤῥῶ πῶς ἦτον τ' ὄνειρό μου.—Ἀκόμη
εἶν' ἡ ψυχή μου σεβασμὸ γεμάτη.—
'Σ ὡραῖο λειβάδι, λαὸς πολὺς τριγύρω,
μοῦ φάνηκε 'ς τὸν ὕπνο μου πῶς ἤμουν.
Βουνάκι χαροπὸ ἦτον ἐμπρός μου,
καὶ ῥήτορας ξανθὸς ὀρθὸς ἐπάνω,
μ' εὔμορφη ὄψι, μὲ γλυκὸ τὸ στόμα,
ἔχυνε κάτω τὰ χρυσᾶ του λόγια
ἀπ' τὰ πλευρά του τ' ἀνθισμένα. Ὅλοι
τὸν ἄκουαν· ἀναπνοὴ κανείς τους.
—«Ἡ καθαραὶς ψυχαὶς, μακαρισμέναις
θὰ ἰδοῦνε, ἔλεγε, τοῦ Θεοῦ τὴν ὄψι,
καὶ 'ς τὰ Ἠλύσια, εὐτυχισμένοι πάντα,
θὰ ζήσουνε οἱ δίκαιοι τοῦ κόσμου».
Μέλι ἀπ' τὰ χείλια του ἔτρεχε ἡ γλύκα,
κ' ἦταν τὰ λόγια του ἀφὸς χρυσάφι.
Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ ὁ σοφὸς λαλοῦσε,
καὶ ἄκουε καὶ θαύμαζεν ὁ κόσμος,
φονιάδες ἄγριοι, μὲ σπαθιὰ, κοντάρια,
ἐχύθηκαν 'ς τὸν δίκαιον ἐπάνω,
κ' ἐχύθη αἷμα 'ς τὸ ξανθὸ κεφάλι.

Μία γυναῖκα τότε, — ἀπ' τὴ γλυκειά της
ὄψι τοῦ νέου τὴν ἔλεγες μητέρα —
καὶ ἕνας νέος τρυφερὸς, ὡραῖος,
ἄφοβοι οἱ δύο, ἐμπρὸς εἰς τοὺς φονιάδες
τοῦ ματωμένου ἐπήρανε τὸ δίκηο.
Ἄχ, πῶς βαθειὰ ἐπόνεσε ἡ καρδιά μου!
Ὁ νέος ἐκεῖνος μὲ τὸ γαλανό του
μάτι, μὲ μάγουλο ἄσπρο δροσάτο,
τὸ πρόσωπο τοῦ Ξενοφῶντά μου εἶχε.
Μανία μοῦ ἦλθε! τρελλός, ξαφνισμένος,
κοντάρι, ἀσπίδα ἔτρεξα ν' ἁρπάξω,
νὰ πέσω ἁρματωμένος 'ς τοὺς φονιάδες.
Μὰ.... ξύπνησα, ἐνῷ ἔτρεχα μὲ βία,
καὶ συλλογιούμουν τί εἶδα 'ς τὸ ὄνειρό μου.
Πάλι, σὲ λίγο, μὲ ξαναπῆρε ὁ ὕπνος.
Σὲ ξύλο ἀπάνω καρφωμένο βλέπω
τὸν ῥήτορά μου τὸν ξανθὸ, αἱματωμένο,
κ' ἐπάνω 'ς τὸ κεφάλι του μιὰ ἀράδα
μὲ γράμματα ἑλληνικά· τὸν λέγαν
δὲν ξεύρω ποιανοῦ ἔθνους βασιλέα.
Χρυσὸ δὲν εἶχε 'ς τὰ μαλλιὰ στεφάνι·
ἀγκάθια μόνο ὁλόγυρα πλεγμένα.
Τὰ πόδια του μοῦ ἦλθε τὰ χιονάτα
νὰ πέσω, νὰ φιλήσω, γιατί λύπη
μοῦ ἔφερε τὸ θεῖο πρόσωπό του,
τὸ στῆθος τὸ γυμνὸ, ποῦ ἀγκομαχοῦσε.
Ἀλλὰ δὲν μ' ἄφησε. Ἥσυχα ἐλύθη
ἀπ' τ' ἄτιμα καρφιὰ ποῦ τὸν κρατοῦσαν,

μ' ἐπῆρε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ μοῦ εἶπε:
«Κύτταξε γύρω!»—Κύτταξα, καὶ εἶδα
'σὰν δάσος, δένδρα πλῆθος φυτευμένα,
νέους πολλοὺς καὶ γέρους μ' ἄσπρα γένεια,
γυναίκαις ἀνδρειωμέναις καὶ κοράσια....
κι' ἀνθρώπους μὲ σπαθιὰ ξεγυμνωμένα,
μ' ἄγρια ὄψι, καθαροὺς φονιάδες,
νὰ κόφτουν τὰ κεφάλια ἀπ' τὰ κορμιά τους.
Φωνὴ καμμιὰ δὲν ἤκουα· σωπαῖναν
ὅλοι. Φωτιαὶς εἶδα πολλαὶς παρέκει,
νὰ καῖν μὲ ζωντανὰ κορμιὰ γιὰ ξύλα,
καὶ νὰ φωτίζῃ ἡ κόκκινή των φλόγα
τοὺς δρόμους ὅλους, τὰ ψηλὰ παλάτια.
«Τοὺς βλέπεις αὐτοὺς ὅλους;» μοῦ εἶπε ὁ νέος.
»μαρτύροι εἶνε τῆς ἀλήθειας ὅλοι,
»ἀκόλουθοι δικοί μου, μαθητάδες!
»Μὴν τοὺς λυπᾶσαι· φωτερὸ στεφάνι
»θὰ πάρουνε κι' αὐτοὶ καὶ σὺ μαζύ τους
»ἀπ' τὴ δικαιοσύνη τὴν αἰώνια!»

('Εκ τοῦ 'Ιταλικοῦ δράματος «Morte di Socrate»
τοῦ Γ. ΤΕΡΤΣΕΤΟΥ.—1875).

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΓΑΛΛΙΚΑΙ

ΔΕΣΧΗ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878

A MONSIEUR E... S...

—

Pourquoi, quand ce brouillard oppresse ma poitrine,
qu'une larme furtive à mon oeil vient jaillir,
mon front, qui tristement sous la brume s'incline,
s'élève au souffle frais et doux d'un souvenir
de la patrie?

Pourquoi, quand dans ce ciel je cherche en vain une île
riante, un petit coin doré par le soleil,
sont-ce mes souvenirs qui me prêtent asile
dans une aurore d'or, dans un couchant vermeil
de ma patrie?

C'est que je suis un pauvre étranger qu'on coudoie,
un inconnu perdu dans un monde indolent,
qu'on regarde souvent, helas! sans qu'on le voie,
et qui voit partout, lui, le tableau consolant
de sa patrie.

Oh ! c'est votre amitié qui pour moi fit éclore
quelques fleurs du pays dans mon désert d'exil...
Vous partez, mais j'aurai leur souvenir encore,
pour en faire un bouquet avec nos fleurs d'Avril
dans ma patrie.

(Berlin.—1861).

SUR UN SIGNET DE RUBAN

A MAD. C...

Oh ! je le garderai ; et si son bout de rose
ramène mon regard sur une page close
par la fatigue ou le sommeil ;

C'est sur une autre page heureuse de ma vie
qu'il portera plus tard mon âme refroidie
pour l'echauffer à son soleil.

(1861)

A MONSIEUR O... L...

SUR SON ALBUM

—

. . . . . Plaignons, ami, les hommes !
—Nocher sans gouvernail, sur les mers égaré,
montant un frêle esquif, et balloté au gré
des vents : — voilà ce qu'est chacun, ce que nous sommes.
Heureux qui dans la nuit peuvent se reconnaître ;
heureux dont le regard se rencontre un instant,
qui se serrent la main une fois avant d'être
séparés de nouveau par les flots du courant !
Oh, donne-moi ta main, ami ! serre la mienne ;
Nous laisserons toucher nos barques sur les flots,
jusqu'à ce qu'un nouveau courant de mer survienne...
—Qui sait où ce courant irait rouler nos os ?

(Berlin.—1862).

———

AUX CLAQUEURS

DE M. BEULÉ.

Criez... encensez bien sa tête couronnée !
Battez la grosse caisse, trompetez le grand nom
de l'homme qui a su trouver par quelle entrée
montait Socrate au Parthénon !

Oh ! ne marchandez point la gloire aux camarades ;
Ils sauront bien crier à tour de rôle aussi.
C'est bien pensé, allez ! vos pompeuses tirades
recevront leur pompeux : merci !

Que chacun d'entre vous les crieurs soit tranquille ;
Quand ce héros sera dans l'immortalité,
il y fera donner à votre longue file,
qui le poussait, droit de cité.

Mais allez donc, crieurs du marché littéraire,
allez donc voir là bas le portique mesquin,
que cet homme a tiré d'un amas de poussière,
comme on en tire un vieux bouquin.

Allez voir cette porte à deux mètres de taille,
qui seule vous dira qu'elle date d'hier ;
Voyez cet avorton de plâtre et de pierraille ;
Vous saurez mieux alors crier !

Serait-ce là l'entrée aux fameux Propylées ?
Est-ce que Periclés y aurait mis sa main,
pour poser vis-à-vis, dans ses grandes idées,
là le géant, ici le nain ?

Est-ce qu'il aurait fait une pareille porte,
pour qu'on montât par là à son grand Parthénon,
pour que du peuple grec la bruyante cohorte
y passât en courbant le front ?

Oui, en courbant le front ! Enfants de leur époque,
colosses dans leurs faits, grands comme Periclés,
trop petit leur serait ce trou d'une bicoque,
grand seulement pour les Beulés !

Pourtant : «France a trouvé !» Oh la belle victoire,
dont il veut faire part à ce nom glorieux !
Trêve de modestie, et garde bien ta gloire
pour toi seul, grand homme ; c'est mieux.

Fais graver ton nom seul sur une grande plaque,
et fais-le placer là ; il sera éternel,
et ta gloire criée au marché par la claque
fera de toi un Immortel.

(Berlin.—1862).

SUR L'ALBUM

D'UNE JEUNE FEMME.

Le temps est bien jaloux de nos heures propices ;
Son aile d'ouragan emporte nos délices,
son souffle fait mourir nos moments de bonheur.

Oh ! si mon souvenir périt dans cet orage,
ayez-le mort au moins sur cette pauvre page,
quand moi j'aurai vivant le vôtre dans mon cœur.

(1861)

A. MADEMOISELLE H... M...

LE JOUR DE L'AN

—

Quand tu t'en vas le soir près des saintes images
verser en doux parfums ton âme devant Dieu,
lui montrer de ton cœur les innocentes pages,
y puiser un espoir, y confier un vœu ;

Alors qu'un feu secret dans ta prunelle brille,
comme un reflet divin d'un ange protecteur,
alors qu'en lui portant ta prière, toi fille,
tu reçois son sourire à lui, Dieu créateur ;

Demande-lui, pourquoi sur l'océan du doute
il nous laisse voguer vers un noir avenir.
N'a-t-il pas une étoile à nous montrer la route ?
Est-ce mieux blasphémer que prier et bénir ?

Faut-il que le bonheur reste pour nous un rêve,
la vie un cauchemar, la joie un feu-follet ?
Faut-il toujour marcher, se coudoyer sans trêve,
et mourir sans jamais savoir pourquoi l'on naît ?

Faut-il que tous les ans comme une fleur fanée
meure une illusion dans nos cœurs décharmés,
et que devant le seuil de la nouvelle année
on souhaite toujours, on ne trouve jamais ?

Demande. Il repondra peut-être à ta prière.
Et s'il laisse périr les vœux du pauvre cœur,
qu'il exauce au moins un, que ma lèvre profère,
non pour moi,—à quoi bon ? pour toi et ton bonheur.

(Berlin.—1863).

ΑΕΣΧΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΟΙ ΠΕΙΒΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

AU VIOLONCELLISTE

M. F... K...

—

Vous n'êtes pas poète, et le divin génie,
dont votre large front porte le grand cachet,
s'éteindra—dites-vous—ainsi que l'harmonie
qui naît sous votre archet.

Ce flot mélodieux de la corde sonore,
qui vibrant sous vos doigts transporte notre cœur,
mourra donc comme meurt la lueur de l'aurore
comme le parfum meurt ?

Oh ! non, ami ; c'est peu qu'une page de rimes,
pour sauver de l'oubli et de l'obscurité ;
c'est assez d'une corde et de ses sons sublimes,
pour l'immortalité.

Du grand Orphée jeune est la vieille memoire ;
Lesbos n'enorgueillit de son fils Arion ;
toute fraîche est encor leur couronne de gloire,
tout jeune leur grand nom.

Ainsi de votre front l'auréole éclatante
ne palira jamais dans l'obscur avenir ;
ainsi des doux accords que votre lyre chante
vivra le souvenir.

«Il nous faisait pleurer de transport et d'ivresse ;
il nous portait aux cieux haletants... éperdus...»
Raconteront un jour les vieux à la jeunesse.
Que voulez-vous de plus ?

(1871)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΙΟΥ 'ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΕΒΡΙΟΥ ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1878

A. MAD... X...

—

Vous voulez donc fermer votre âme à l'espérance ;
vous voulez donc fermer votre cœur à l'amour.
Vous laissez votre front courbé sous la souffrance,
et de froid engourdi votre esprit frileux pense
qu'avril est parti sans retour.

Oh ! pourquoi votre cœur, abreuvé d'amertume,
croit avoir dit «adieu» pour jamais à l'espoir ?
Pourquoi de vains regrets votre âme se consume ;
pourquoi votre œil se plaît dans ce voile de brume
qui vous fait tout paraître noir ?

Enfant ! levez ce front penché sous la tristesse ;
voyez le beau soleil qui se lève joyeux ;
admirez du ciel bleu la grâce enchanteresse,
et respirez le vent du matin qui caresse
les boucles de vos noirs cheveux.

Écoutez de l'oiseau la voie fraîche et ravie,
qui chante sur le toit l'espoir et la gaîté ;
la nature riante au bonheur vous convie ;
vivez ; vous êtes jeune, et c'est là qu'est la vie ;
belle, et c'est là qu'est la beauté.

La vie ! En avez-vous vidé tout le calice ?
Croyez-vous que suffit un souffle du malheur,
de l'aveugle destin un inconstant caprice,
pour qu' une triste nuit à jamais engloutisse
vingt-ans, amour, joie et bonheur ?

Oh, non ; après la nuit le ciel s'ouvre à l'aurore ;
la plaine reverdit toujours après l'hiver ;
aux arbres dépouillés la fleur revient éclore,
et l'ouragan passé, c'est le zéphyr encore
qui moire le dos de la mer.

Ainsi, ma belle enfant, nous revient l'espérance ;
ainsi dans notre cœur le printemps refleurit ;
ainsi l'illusion, comme une providence,
vient nous bercer d'amour comme à nos jours d'enfance ;
ainsi le bonheur nous sourit.

Quand l'aurore nouvelle à l'horizon va naître,
que l'oiseau matinal l'annonce de son chant,
la jeune villageoise, entr'ouvrant sa fenêtre,
regarde l'orient où le jour va paraître ;
elle ne voit pas le couchant.

Regardez l'orient aussi ; faites comme elle.
C'est le jour qui revient, l'amour qui reparaît.
Réveillez votre cœur que le matin appelle ;
laissez-le déployer vers le bonheur son aile...
Aimez.—Comme on vous aimerait !

(1871)

A MON AMI D... C...

SUR UN VOLUME D'ALFRED DE MUSSET

Si ta jeunesse, ami, te fait chérir la vie,
la lumière, le vin, la femme et le ciel bleu ;
si l'amandier en fleurs t'enivre et t'extasie,
si tu te sens frémir sous un regard de feu ;

Si ce monde vieilli te semble jeune encore,
avec son front ridé badigeonné de fard,
et beau comme au lever de la première aurore,
malgré ses yeux battus, malgré son teint blafard ;

Si ton œil de vingt ans va guetter dans la rue
un petit pied mignon qui passe les ruisseaux,
dont le bas bien tiré te donne dans la vue
et te cause la nuit les rêves les plus sots ;

Si tu crois sur ton sein dans une heure de fièvre
presser tout le harem des femmes du sultan,
et qu'un baiser de feu de ton ardente lèvre
t'enivre du plaisir qu'enviait don Juan ;

Si le bout d'un ruban ou d'une fleur fanée
volé pendant le bal à quelque étroit corset
te rend amoureux fou pour toute une journée ;
—Ami, c'est bien le temps... tu dois lire Musset.

(1873)

LES ENFANTS PAUVRES

D'ATHÈNES

AUX ARTISTES DU THÉATRE FRANÇAIS*

—

Si nous manquons de fleurs, pour faire une couronne,
pauvres petits enfants, jeunes oiseaux sans nid,
de ce que le bon Dieu par votre main nous donne
notre cœur vous bénit.

Les seuls trésors hélas! de notre âme brisée
sont des soupirs, des pleurs... et nos yeux pleureront,
et nos larmes seront des gouttes de rosée
aux fleurs de votre front.

* A l'occasion de la représentation du 2 janvier 1874, donnée au profit de l'école des enfants pauvres.

Nous avons bien pleuré dans nos jours de misère ;
Si nous pleurons encore aujourd'hui, grâce à vous,
notre larme fait bien, elle n'est pas amère,
et nos pleurs sont si doux.

Gardez-la... cette larme ! elle est si peu de chose
pour vous qui avez fait verser bien d'autres pleurs !
C'est le seul diamant, que notre main dépose
sur vos bouquets de fleurs !

(1874)

A MADAME AL.... AL....

PREMIÈRE CHANTEUSE

DU THÉATRE FRANÇAIS D'ATHÈNES

Qui vous entend chanter dit : c'est une sirène...
ces tons sont un écho des cieux ;
cette voix-là n'est pas humaine,
et divin est ce chant aux sons mélodieux.

Mais qui vous voit marcher dit : oh, la belle reine,
oh, le beau front majestueux !
Et qui voit vos regards illuminer la scène
dit malgré soi : oh, les beaux yeux !

Aux sons de votre voix on croit entendre un ange,
qui chante dans le Paradis,
entonnant du Seigneur la divine louange ;

Aux regards de vos yeux on sent dans sa poitrine
son cœur battre plus vite ; Oh ! dis,
es-tu femme vraiment, ou bien fée divine ?

(1875)

———

ΔΕΣΧΗ ΠΟΜΑΚΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ ΟΜΕΒΙΟΣ" • ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

LA JEUNE FILLE

EMPOISONNÉE

(Traduction du grec moderne de Solomos)

Si tous mes chants ont passé par ta bouche,
voici le seul que tu ne chanteras.
Voici le seul que dans ta sombre couche
tu ne pourras plus écouter, hélas !

Oh ! si les pleurs pouvaient ouvrir la terre
pour arracher les morts à leur séjour !
J'ai tant versé de larmes sur ta pierre,
que tu serais rendue à mon amour !

Il' m'en souvient ! Un jour sur mon épaule
tu vins poser ton beau front adoré ;
tu semblais triste, et ta seule parole
fut : je mourrai... je m'empoisonnerai.

Je frissonai ; ces mots étaient atroces !
Bientôt glacé fut ton corps virginal,
et le linceul fut ta robe de noces,
et le tombeau fut ton lit nuptial.

Mais ce lit froid et dur, ma jeune amie,
est rayonnant de ta virginité,
qu'un monde impur souillait de calomnie
de médisance et de méchanceté.

Si tu pouvais entendre ses injures
dans ton tombeau, mon pauvre enfant martyr,
que dirais-tu ?—«Oh ! trêve de tortures...
tout le poison ne m'a fait tant souffrir».—

Monde méchant ! toujours ta médisance
abreuvera les femmes de son fiel ?
et le tombeau sera de l'innocence
un frêle abri pour toi, monde cruel ?

Taisez-vous tous ! vous êtes père, frère ;
taisez-vous tous ! vous êtes fils, époux.
La pauvre enfant dort chaste sous la terre,
comme elle fut vivante. — Taisez-vous !

Au dernier jour, quant à la voix puissante
du créateur sa tombe s'ouvrira,
devant son Dieu, son juge, suppliante,
la belle enfant ces paroles dira :

«Vois dans mon sein, grand Dieu, qui m'as fait naître ;
vois dans ce sein qui fut empoisonné...
C'est vrai—helas ! j'ai détruit mon être,
en oubliant qui me l'avait donné...

»Mais... vois ce sein qui saigne de mon crime,
et dis aux gens qui ont crié si haut,
si de l'amour je fus triste victime,
si j'ai porté ses fruits dans le tombeau !»

Voilà les seuls mots qu'à l'heure dernière
dira la belle enfant à l'Eternel.
Laissez dormir la vierge sous la pierre
de son tombeau. Tais-toi, monde cruel !

ΠΙΝΑΞ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

Σελ.

Εἰς Κόρην 3
Ὄνειρον 4
Ὁ Ὕμνος 5
Εἰς Κόρην 6
Ἡ Μουσική 8
Τὸ Ῥόδον 11
Προσφώνησις ποιήματος τῷ Βύρωνι 13
Ἐμαράνθη 14
Ἐπὶ τῇ θανῇ τῆς ἠθοποιοῦ Ῥαχήλ 15
Ἠγάπησα; 17
Ἐλεγεία εἰς Γεώργιον Ζαλοκώσταν 20
Ὠδὴ εἰς τὸν θάνατον Νικολάου Σκαρβέλη 23
Ἄλλοτε 27
Ἡ γραῖα νεότης 29
Ἐπὶ τῇ θανῇ τῆς νεάνιδος Σοφίας Π. 30
Τοῖς Ἰταλοῖς μετὰ τὴν ἐν Βιλλαφράνκᾳ εἰρήνην 33
Τῇ Κ. 36
Τῇ δεσποινίδι Β. 37
Εἰς τὴν πρώτην τοῦ ἔτους 38
Εἰς τὸν θάνατον ἀγνώστου μου νέου, τοῦ Δ. Ζ. 41
Αἱ σφαγαὶ τῆς Συρίας 42
Μίσει με 45
Εἰς Λεύκωμα 46
Ὁ χρυσοῦς αἰών 47
Ὕμνος παίδων πρὸς τὸν Θεόν 51
Τῇ πρωταγωνιστρίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου 52
Εἰς τὸ λεύκωμα τοῦ φίλου Ε. Α. ἀναχωροῦντος εἰς Παρισίους. 54
Τῷ ποιητῇ Λαμαρτίνῳ, προσφώνησις τῆς μεταφράσεως τῶν ποιητικῶν αὐτοῦ μελετῶν 56

ΦΕΙΔΙΑΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΚΛΗΣ.

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἀναμνήσεις 103
Εἰς νέαν κόρην 111
Τί θέλω 114
Ἡ τροπή 116
Εἰς χειμών 119
Εἰς τὸ κάτοπτρόν της 122
Ἀστασία 123
Ἔρωτος μνημόσυνον 125
Ἡ ἀναισθησία μου 130
Ὁ τελευταῖος Ἕλλην 132
Νοσταλγία 136
Τῇ ἠθοποιῷ Ῥιστόρῃ 140
Εἰς λεύκωμα φίλου 143
Εἰς νεάνιδα 144
Ἡ πρώτη γυνή 145
Ταῖς ἀθηναίαις 148
Τῷ φίλῳ Α... ζητοῦντι στίχους μου 151
Ἡ προφῆτις 154
Τῷ μουσικῷ Βάγνερ μετὰ δίωρον ἀκρόασιν μουσικῆς του... 158
Εἰς ξηρὸν ῥόδον τῶν Ἀθηνῶν 160
Ἀνάμνησις τῆς Ἀϊδελβέργης 162
Αἱ Ἐριννύες, μῦθος 164
Ἄχυρα καὶ θύελλα, μῦθος 165
Εἰς τὸ λεύκωμα τῆς δεσποινίδος Β. Ψ 168
Τῷ φίλῳ Ο. Ι. ἀναχωροῦντι 169
Τῇ Κυρίᾳ Μ... ἐπὶ τῇ ἑορτῇ της 170

ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΤΡΙΤΗ.

Ἠχὼ καὶ Νάρκισσος 173
Εἰς τὰ Ὀλύμπια τοῦ 1870 184
Τῇ φιλαρμονικῇ Ἑταιρίᾳ 186

Τὸ ἄστρον 188
Ἀηδὼν καὶ Ἴον 189
Τί ἀγαπῶ 201
Ἐπὶ τῷ ἀνδριάντι τοῦ Κοραῆ. Ἐπιστολὴ τῷ φίλῳ Ι. Κ.... 202
Πρόποσις 207
Ἡ νέα ζωή 210
Πρὸς τὴν Σελήνην 212
Τῷ φίλῳ Ἀχιλλεῖ Παράσχῳ, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ ποιήματός του Νεκροῦ παράπονον 213

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ.

Εἰς τὴν Χιλλῶνα 217
Τὸ Ῥόδον 218
Ἡ Ἑλλάς 219
Φάσματα 222
Εἰς γυναῖκα 231
Ἀσμάτιον 232
Πρὸς τὴν Ἀγγλίαν 233
Μέθυσε νὰ μὴ σὲ μέλῃ 234
Ὁ ἀσκητὴς τῆς ἀγάπης 237
Ὦ! ἂν ἀπέθνησκον 238
Εὐτυχὴς θάνατος 240
Ἡ Λεονώρα 241
Ἡ διανομὴ τῆς γῆς 252
Τὸ ᾆσμα τοῦ Ταγχόϋζερ 254
Ἐπιτάφιον εἰς Βύρωνα 265
Ὁ νοῦς μου 297
Εἰς τὸν Κρόνον 268
Ἡ πίστις 269
Μονόλογος Σωκράτους 276

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΓΑΛΛΙΚΑΙ.

A Monsieur E... S. 281
Sur un signet de ruban. A Mad. C..... 282
A Monsieur O. L. Sur son album. 283

Aux claqueurs de M Beulé..... 284
Sur l'album d'une jeune femme 386
A Mademoiselle H... M.... le jour de l'an. 287
Au violoncelliste F... K... 289
A Mad... X... 291
A mon ami D... C... Sur un volume d' Alfred de Musset. 293
Les enfants pauvres d'Athènes aux artistes du théâtre français..... 295
A Madame Al... Al... première chanteuse du théâtre français d' Athènes 296
La jeune fille empoisonnée (Traduction du grec moderne de Solomos)..... 298

ΤΩΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ

Ἐν σελ. 3, στιχ. 6 ἀντὶ λαλεῖς γρ. λαλῇς. Ἐν σελ. 16, στιχ. 16 ἀντὶ ν' σ' ἴδῃ γρ. νὰ σ' ἴδῃ. Ἐν σελ. 54, στιχ. 16, ἀντὶ ν' σ' εἴπῃ γρ. νὰ σ' εἴπῃ. Ἐν σελ. 164, στιχ. 18, ἀντὶ ὁ κόσμος μου; Ἴρις γρ. ὁ κόσμος, Ἴρις μου. Ἐν σελ. 272, στιχ. 18, ἀντὶ Μυστυριώδη γρ. Μυστηριώδη.

ΝΕΑΣΧΗ ΠΛΟΜΑΡΙΟΥ "ΒΕΝΙΑΜΙΝ Ο ΛΕΣΒΙΟΣ"
• ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΗΣ 1878 •

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΑΘΗΝΩΝ · ΣΧΟΛΗ ΘΕΤΙΚΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ · ΤΜΗΜΑ ΦΥΣΙΚΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΜΕΑ ΑΣΤΡΟΦΥΣΙΚΗΣ, ΑΣΤΡΟΝΟΜΙΑΣ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΙΚΗΣ

